

-The Thorn Birds –
 Колин Маккалоу
 Поющие в терновнике
 Τα πουλιά πεθαίνουν τραγουδώντας
 Μετάφραση: Βικτώρια Τράπαλη

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.
 Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

(6-7 главы)

<p>ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6</p> <p>Δε γινόταν διαφορετικά. Η Μέγκυ έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι. Η Φη δεν τα έβγαζε πέρα δίχως αυτή, και μόλις ο Στιούαρτ έμεινε μονάχος στο μοναστήρι του Τζίλυ άρχισε στη στιγμή απεργία πείνας, οπότε τον έστειλαν και κείνον στην Ντρογκέντα.</p> <p>Ήταν Αύγουστος, κι έκανε πολύ κρύο. Είχε περάσει ακριβώς ένας χρόνος αφότου είχαν φτάσει στην Αυστραλία. μα τούτος ο χειμώνας ήταν πιο βαρύς από τον περασμένο.</p> <p>Βροχή δεν έλεγε να πέσει κι ήταν τόσο ξερή η ατμόσφαιρα που σου πονούσε το στήθος. Ψηλά στις κορφές της οροσειράς Γκρέητ Ντιβάνιτ, εξακόσια χιλιόμετρα ανατολικά, το χιόνι ήταν πιο παχύ απ ό,τι εδώ και πολλά χρόνια, μα δυτικά του Μπάρεν Τζάνκσιον είχε να πέσει βροχή από τις πλημμύρες των μουσώνων του προηγούμενου καλοκαιριού. Στο Τζίλυ ο κόσμος είχε αρχίσει να κουβεντιάζει για μια ακόμα ξηρασία: καιρό είχε να γίνει, όπου να ναι θα 'ρχόταν, μπορεί και τώρα.</p> <p>Όταν η Μέγκυ είδε τη μητέρα της, πλακώθηκε η ψυχή της. Ίσως ήταν ο αποχαιρετισμός της παιδικής ηλικίας, μια προαίσθηση του τι σήμαινε να είσαι γυναίκα.</p> <p>Εξωτερικά δεν υπήρχε καμιά αλλαγή εκτός από τη φουσκωμένη κοιλιά. μα λες κι η Φη είχε χάσει τον εσωτερικό της ρυθμό, σαν ένα παλιό κουρασμένο ρολόι που είχε αρχίσει να πηγαίνει πίσω στην ώρα μέχρι να σταματήσει τελείως.</p> <p>Η ζωντάνια κι η σβελλάδα που ποτέ δεν έλειπαν από τη μητέρα της δεν υπήρχαν πια. Σήκωνε τα πόδια της και τ'ακούμπαγε χάμω ξανά σαν να μην ήταν σίγουρη για την περπατησιά της, σαν να είχε</p>	<p>Глава 6</p> <p>Ничего не поделаешь, пришлось Мэгги вернуться домой. Фиа не могла справиться без нее, а Стюарт, оставшись один в Джиленбоунском монастыре, тотчас начал голодовку — и таким образом тоже вернулся в Дрохеду.</p> <p>Настал уже август и принес жестокие холода. Прошел ровно год с их приезда в Австралию, но эта зима оказалась много холоднее.</p> <p>Дождей нет, от морозного воздуха перехватывает дыхание. На вершинах Большого водораздела, встающего за триста миль к востоку, такой толстый слой снега, какого не видано многие годы, но с минувшего лета, после ливней, принесенных тогда муссонами, западнее Бэррен Джанкшен не выпало ни капли дождя. Опять надо ждать засухи, говорили в Джиленбоуне, пора ей быть, давно уж не было, видно, теперь не миновать.</p> <p>Мэгги увидела мать после долгой разлуки — и словно страшная тяжесть ее придавила; быть может, то уходило детство, всколыхнулось предчувствие — вот что значит быть женщиной...</p> <p>С виду Фиа как будто не переменялась, только живот большой; но что-то в ней ослабело, будто пружина в старых усталых часах, которые все замедляют и замедляют ход, пока не остановятся навсегда.</p> <p>Не стало прежней, так свойственной Фионе живости движений. Теперь она неуверенно переставляла ноги, словно позабыла, как это делается, в самой ее походке появилась</p>
--	---

γίνει άξαφνα αδέξια στην κίνηση της. Και δεν υπήρχε μέσα της καμιά χαρά για το μωρό που ερχόταν, μήτε κι εκείνη η αυστηρά ελεγχόμενη ευχαρίστηση που είχε δείξει όταν περίμενε τον Χαλ.

Τούτος ο μικρούλης κοκκινομάλλικος φιλαράκος μπουσουλούσε σόλο το σπίτι και μπερδεύονταν στο καθετί, όμως η Φη δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τον πειθαρχήσει ή έστω να επιβλέψει τη δραστηριότητα του. Περπατούσε αργά διαγράφοντας την καθιερωμένη κυκλική τροχιά της από το φούρνο στον πάγκο για τα μαστορέματα και πίσω στο νεροχύτη, σαν να μην υπήρχε τίποτ' άλλο.

Έτσι, η Μέγκυ δεν είχε περιθώρια επιλογής. απλά, γέμιζε το κενό στη ζωή του παιδιού κι έγινε μητέρα του. Αυτό δεν αποτελούσε θυσία, γιατί τον αγαπούσε πολύ και τον έβρισκε αδύναμο, αβοήθητο, πρόθυμο ν' αποδεχτεί την τρυφεράδα της και την αγάπη που η Μέγκυ ποθούσε τόσο να μοιραστεί μένα ανθρώπινο πλάσμα.

Εκείνη φώναζε με το κλάμα του, το δικό της όνομα είτε πρώτο απ' όλα τ' άλλα, σ' αυτή σήκωνε τα χεράκια του να τον πάρει αγκαλιά, η καρδιά της γέμιζε χαρά κι ικανοποίηση. Μ' όλες τις άχαρες δουλειές της, το πλέξιμο και το μαντάρισμα και το ράψιμο, το πλύσιμο, το σιδέρωμα, τις κόττες, τα τόσα άλλα της καθήκοντα, της Μέγκυ της φαινόταν πολύ ευχάριστη η ζωή της.

Κανένας δεν ανέφερε ποτέ το όνομα του Φρανκ, αλλά κάθε έξι βδομάδες η Φη σήκωνε το κεφάλι της σαν άκουγε το ταχυδρομείο να πλησιάζει και ζωντάνευε για λίγο. Μετά η κυρία Σμιθ τους έφερνε το μερτικό τους από τα όσα είχαν φτάσει, κι όταν δεν υπήρχε γράμμα από τον Φρανκ το μικρό ξέσπασμα αυτού του οδυνηρού ενδιαφέροντος έσβηνε και πάλι.

Η Φη γέννησε δίδυμα, δυο ακόμα μικρούλια κοκκινομάλλικα αγοράκια, σωστούς Κλήρι, που τα ονόμασαν Τζέιμς και Πάτρικ.

Τα λατρεμένα τοσοδούλικά μωρά, με τη χαρωπή διάθεση του πατέρα τους και την καλότροπη φύση του, έγιναν αμέσως μετά τη γέννηση τους κοινόχρηστη ιδιοκτησία, γιατί η Φη εκτός από το να τα βυζαίνει δεν τους έδινε διόλου σημασία.

Πολύ γρήγορα τα ονόματα τους άλλαξαν στα υποκοριστικά Τζιμς και Πάτσυ. ήταν οι μεγάλες αδυναμίες των γυναικών στο μεγάλο σπίτι, οι γεροντοκόρες υπηρέτριες και η χήρα, άτεκνη οικονόμος δε χόρταιναν τη μωρουδίστικη γλύκα

растерянность; и она совсем не радовалась будущему ребенку, не было даже того тщательно сдерживаемого довольства, с каким она ждала Хэла.

А этот маленький рыжик теперь ковылял по всему дому, поминутно лез куда не надо, но Фиа и не пыталась приучать его к порядку или хотя бы следить, чем он там занят. Она брела все по тому же вечному кругу — от плиты к кухонному столу, от стола к раковине — и уж ничего больше не замечала вокруг. И у Мэгги не оставалось выбора, она заполнила пустоту в жизни малыша и стала ему матерью.

Это вовсе не было жертвой, ведь она нежно любила братишку, и он так беспомощно, так охотно принимал всю любовь, которую ей уже хотелось на кого-то излить.

Он всегда звал ее, ее имя научился говорить прежде всех других, к ней просился на руки; и это так радовало, это было счастье. Наперекор нудным повседневным заботам, вязала ли она, шила, чинила, стирала и гладила, кормила ли кур или выполняла иную работу по дому, Мэгги все равно была довольна жизнью.

Никто не упоминал о Фрэнке, но каждые полтора месяца, заслышав издали рожок почтальона, Фиа вскидывала голову и ненадолго оживлялась. А потом миссис Смит приносила все, что пришло на имя Клири, письма от Фрэнка там не оказывалось, и мимолетное болезненное оживление вновь угасало.

В доме появились два новых человечка. Фиа родила близнецов, еще двух рыженьких Клири, их назвали Джеймс и Патрик.

Такие славные мальчишки, все в отца — неунывающие, доброжелательные, они с первых дней оказались на общем попечении, сама Фиа почти не обращала на них внимания, только грудью кормила. Вскоре их стали называть коротко — Джиме и Пэтси; они сделались любимцами женщин в Большом доме — двух старых дев — горничных и бездетной вдовы — экономки миссис Смит, все три давно истосковались по этой радости — нянчиться с малышами. Появление сразу трех любящих

τους. Ο διακανονισμός βόλεψε τη Φη που τα ξέχασε θαρρείς ολωσδιόλου-αφού είχαν τρεις τόσο πρόθυμες μητέρες κι όσο κυλούσε ο καιρός έγινε κοινά αποδεκτό πως θα περνούσαν τις πιο πολλές ώρες της μέρας τους στο μεγάλο σπίτι.

Η Μέγκυ δεν πρόφταινε να τ'αναλάβει συγχρόνως με τον Χαλ, που ήταν πολύ ζηλιάρης και απαιτητικός.

Εκείνου δεν του έφταναν τα αδέξια, αμήχανα χαϊδολογήματα της κυρίας Σμιθ, της Μίνι και της Κατ. Ο λατρεμένος πυρήνας του κόσμου του Χαλ ήταν η Μέγκυ. δεν ήθελε άλλον από τη Μέγκυ, δεν ανεχόταν άλλον από τη Μέγκυ.

Ο Μπλούη Γουίλιαμς έδωσε τα άλογα και το κάρο του για να πάρει σε αντάλλαγμα ένα φορτηγό κι έτσι το ταχυδρομείο ερχόταν κάθε τέσσερις βδομάδες αντί για έξι. Όμως από τον Φρανκ δεν έλαβαν ποτέ μήτε μια λέξη.

Και σιγά σιγά ξέφτισε λιγάκι η ανάμνηση του, όπως ξεφτάνε όλες οι αναμνήσεις, ακόμα κι οι πιο αγαπημένες. λες κι υπάρχει μια ασυνείδητη θεραπευτική διαδικασία ενσωματωμένη στον εγκέφαλο, που μας γιατρεύει μολονότι είμαστε απελπισμένα αποφασισμένοι να θυμόμαστε για πάντα.

Για τη Μέγκυ έμεινε ένα πονεμένο ξεθώριασμα της μορφής του Φρανκ, ένα ανακάτεμα κάπως θαμπό των λατρεμένων του χαρακτηριστικών, μια εικόνα άγια που δεν είχε περισσότερη σχέση με τον Φρανκ απ'ότι έχουν οι αγιογραφίες του Χριστού μ'αυτό που θα πρέπει να ήταν κάποτε ο Θεάνθρωπος.

Και για τη Φη δημιουργήθηκε ένα υποκατάστατο, μέσα στα σιωπηρά τούτα βάθη, όπου άφηνε την ψυχή της να βουλιάζει.

Ξεκίνησε τόσο διακριτικά που δεν τον πήρε κανένας είδηση. Γιατί η Φη παρέμενε μακρινή, σιωπηλή, δίχως ποτέ της να ξανοίγεται και να εκδηλώνεται. η αντικατάσταση έγινε μονάχα μέσα της, ήταν ένα πράγμα εσώτερο που κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει, εκτός από το ίδιο το αντικείμενο της καινούριας λατρείας, που δεν έκανε όμως τους υπόλοιπους κοινωνούς αυτής του της γνώσης. Ήταν κάτι κρυφό κι ανείπωτο ανάμεσα τους, κάτι που τους βοηθούσε και τους στήριζε στη μοναξιά τους.

Ίσως να ήταν αναπόφευκτο, γιατί απ'όλα της τα παιδιά ο Στιούαρτ ήταν ο μόνος που της έμοιαζε. Στα δεκατέσσερα του αποτελούσε για τον πατέρα

матерей помогло Фионе на диво легко забыть о близнецах, и вскоре уже само собой разумелось, что они, когда не спят, почти все время проводят в Большом доме.

Мэгги просто недосуг было взять их под свое крылышко, дай бог управиться с Хэлом, тот не желал с ней расставаться ни на минуту.

Неловкие, подобострастные заигрывания миссис Смит, Минни и Кэт Хэлу не по вкусу. Мэгги — вот любящее средоточие его мирка, никто ему больше не нужен, никого он больше не желает — только Мэгги!

Непоседа Уильяме сменял своих отличных ломовых лошадей и огромный фургон на грузовик, и теперь почта приходила чаще — раз не в полтора месяца, а в месяц, но от Фрэнка по-прежнему ни слова.

И понемногу воспоминание о нем блекло, как всегда блекнут воспоминания, даже самые дорогие сердцу; словно помимо нашего сознания душа исцеляется и заживают раны, как бы ни была велика наша отчаянная решимость ничего не забыть.

Κ Μэгги исцеление приходило с ноющей грустью: уже не вспомнить, какой он был, Фрэнк, смутны стали милые черты, их заслонил некий до святости просветленный облик, так же мало схожий с настоящим Фрэнком, как иконописный Христос — с тем, каким, наверно, был Сын человеческий.

Α κ Φιоне из тех молчаливых глубин, где безмолвно совершалось движение ее души, пришло на смену новое чувство.

Происходило это исподволь, никто ничего не замечал. Ведь Фиа всегда замыкалась в молчании, в непроницаемой сдержанности; и эту глубинную внутреннюю перемену никто не успевал уловить, ее ощутил лишь тот, на кого теперь обратилась ее любовь, но не подавал виду. Это потаенное, невысказанное соединяло их и облегчало им груз одиночества.

Ποжалуй, иначе и не могло быть, ведь из всех детей один только Стюарт пошел в мать. В свои четырнадцать лет он был для отца и

του και τους αδερφούς του μυστήριο, όπως είχε υπάρξει κι ο Φρανκ παλιότερα, μα αντίθετα από τον Φρανκ δεν προξενούσε εχθρότητα ούτε εκνευρισμό.

Έκανε αυτό που του έλεγαν δίχως παράπονα, δούλευε σκληρά σαν όλους τους άλλους και δεν τάραζε ποτέ του τα γαλήνια νερά της ζωής των Κλήαρι. Μολονότι ήταν κόκκινα τα μαλλιά του, είχε πιο σκούρα χρώματα απ' όλα τα υπόλοιπα αγόρια, και μάτια καθάρια σαν κρυστάλλινο νερό, που λες κι είχαν την ικανότητα να πηγαίνουν πίσω στο χρόνο, να φτάνουν στην αρχή αρχή και να βλέπουν τον κόσμο στις πραγματικές του διαστάσεις.

Ακόμα, ήταν ο μόνος από τους γιους του Πάντου που υποσχόταν να εξελιχτεί σε όμορφο άντρα, αν κι η Μέγκυ πίστευε μέσα της πως ο Χαλ της θα τον ξεπέρναγε σαν θα έφτανε η σειρά του να μεγαλώσει.

Κανένας δεν ήξερε ποτέ τι σκεφτόταν ο Στιούαρτ. όπως κι η Φη, μιλούσε λίγο και δεν τον άκουγες να εκφράζει τη γνώμη του. Κι είχε και το παράξενο συνήθειο να κάθεται τελείως ακίνητος, ήσυχος μέσα του τόσο όσο ήταν και το κορμί του ήσυχο, και της Μέγκυ, που ήταν η πιο κοντινή του στα χρόνια, της φαινόταν πως μπορούσε να πηγαίνει κάπου όπου κανένας δεν είχε τη δύναμη να τον ακολουθήσει.

Ο πατήρ Ραλφ το χαρακτήριζε μ' άλλο τρόπο. "Δεν είναι ανθρώπινο πλάσμα αυτό το παιδί!" είχε ξεσπάσει τη μέρα που μάζευε τον απεργό πείνας Στιούαρτ να τον γυρίσει πίσω στην Ντρογκέντα, μετά που τον είχαν αφήσει στο μοναστήρι δίχως τη Μέγκυ.

"Μας είπε μήπως πως ήθελε να πάει στο σπίτι του; Όχι! Μας είπε αν του έλειπε η Μέγκυ;

Όχι! Απλά, σταμάτησε να τρώει και περίμενε υπομονετικά ν' ανακαλύψουμε το λόγο με τα χοντροκέφαλά μας. Ούτε μια φορά δεν άνοιξε το στόμα του να παραπονεθεί, κι όταν όρμησα στο δωμάτιο του κι σύρλιαξα μήπως κι ήθελε να γυρίσει σπίτι του, μου χαμογέλασε μονάχα και κούνησε το κεφάλι του πως ναι, ήθελε!"

Κι όσο περνούσε ο καιρός συμφωνήθηκε δίχως ποτέ να συζητηθεί πως ο Στιούαρτ δε θα έβγαине στα βοσκοτόπια να δουλέψει με τον Πάντου και τ' άλλα αγόρια, μολονότι θα μπορούσε πια να το κάνει στην ηλικία του.

Ο Στιου θα έμενε να φυλάει το σπίτι, να κόβει

братьев такой же неразрешимой загадкой, как прежде Фрэнк, но, в отличие от Фрэнка, не вызывал досады и враждебности.

Не жалуясь, исполнял все, что ведено, работал ничуть не меньше других и ничем не возмущал тишь да гладь в доме. Он был рыжий, как все мальчишки, но темнее — волосы цвета красного дерева, а глаза, ясные, прозрачные, словно ключевая вода в тени, казалось, проникли в глубь времен, к началу начал и все видели таким, как оно есть.

И он единственный из сыновей Пэдди обещал стать красивым мужчиной, хотя Мэгги в душе не сомневалась, что Хэл, когда вырастет, затмит его.

Никто не знал, о чем Стюарт думает: он, как Фиа, был не щедр на слова и никогда ни о чем не высказывал своего мнения. И еще он умел как-то чудно затихать, будто замирало в неподвижности не только тело, но и душа, и сестре, с которой они были погодки, казалось, он куда-то уходит, куда больше никому нет доступа.

Οτεц Ραλφ определял это по-другому. — У этого паренька все не по-людски! — воскликнул он в день, когда привез Стюарта домой из монастыря, где тот без Мэгги устроил голодовку.

— Хоть бы он сказал, что хочет домой! Хоть бы сказал, что скучает без Мэгги!

Ничего подобного! Просто взял и перестал есть и терпеливо ждет, пока эти тупые головы сообразят, с чего это он. И ни словечка жалобы. Пришел я к нему, заорал: ты что, домой хочешь? — а он только улыбнулся и кивнул!

Но со временем как-то молчаливо признано было, что Стюарт не пойдет работать на выгонах с Пэдди и с братьями, хоть он уже не маленький.

Его дело оставаться при доме, колоть дрова,

ξύλα, να φροντίζει το λαχανόκηπο, ν' αρμέγει τα πρόβατα, να κάνει τον τεράστιο αριθμό των δουλειών που δεν πρόφταναν οι γυναίκες με τα τρία μωρά στα πόδια τους.

Το φρόνιμο ήταν να έχουν έναν άντρα στο σπίτι, έστω κι έναν άντρα που δεν είχε μεγαλώσει ακόμα. αποτελούσε ένδειξη πως υπήρχαν κι άλλοι αρσενικοί εκεί κοντά. Γιατί δεν έλειπαν οι επισκέπτες, εκεί που καθόσουν άκουγες ξαφνικά θόρυβο από μπότες άγνωστες ν' ανεβαίνουν τα ξύλινα σκαλοπάτια για την πίσω βεράντα και μια άγνωστη φωνή να λέει:

"Γεια σου, κυρά μου, μπας κι υπάρχει κάνα πιάτο φάϊ περισσευούμενο;"

Η Ενδοχώρα ήταν γεμάτη από δαύτους. ήταν πλανόδιοι εργάτες που έσερναν από υποστατικό σε υποστατικό τα πόδια τους, κατηφόριζαν από το Κουήνσλαντ κι ανηφόριζαν από τη Βικτόρια, άντρες άτυχοι ή ανίκανοι να κρατήσουν μια μόνιμη δουλειά, που προτιμούσαν ν' αλητεύουν διασχίζοντας με τα πόδια χιλιάδες χιλιόμετρα ψάχνοντας κάτι που μονάχα οι ίδιοι το ξεραν.

Ήταν εντάξει άνθρωποι στην πλειονότητα τους, που εμφανίζονταν, έτρωγαν ένα γερό πιάτο Φάϊ, έχωναν στις τσέπες της φόρμας τους το τσάι, τη ζάχαρη και το αλεύρι που τους έδινες, και μετά χάνονταν κατηφορίζοντας το μονοπάτι για την Μπαρκούλα ή το Νάρενγκανγκ, με τα παλιωμένα τσίγκινα κατσαρολικά τους να χοροπηδάνε και κάτι κοκαλιάρικα σκυλιά να σέρνονται πίσω τους.

Σπάνια πήγαιναν καβάλα. οι πλανόδιοι αγύρτες της Αυστραλίας- περπατούσαν.

Καμιά φορά ερχόταν και κανένας κακός, κοιτώντας να βρει γυναίκες που έλειπαν οι άντρες τους, με την κλοπή κατά νου, όχι το βιασμό.

Έτσι η Φη είχε ένα κυνηγετικό τουφέκι στην κουζίνα, γεμάτο πάντα, σε μια γωνιά όπου δε θα το έφταναν τα μωρά. Φρόντιζε να βρίσκεται πιο κοντά στο όπλο της η ίδια απ ό,τι ο επισκέπτης της, μέχρι που να τον ζυγιάσει το έμπειρο μάτι της τι χαρακτήρας ήταν.

Όταν ο Στιούαρτ ανέλαβε επίσημα την ευθύνη του σπιτιού η Φη του παρέδωσε το τουφέκι με μεγάλη της χαρά.

Δεν ήταν όλοι οι επισκέπτες πλανόδιοι εργάτες, μολονότι οι περισσότεροι ήταν τέτοιοι. Υπήρχε, για παράδειγμα, ο έμπορος από το Γουάτκινς με το παλιό του Φορντ.

присматривать за огородом, доить корову — счету нет хозяйственным заботам, а когда на руках трое малых детей, женщинам всюду не поспеть.

Да и осторожности ради пускай будет в доме мужчина, хоть и не взрослый, вроде как знак, что есть и другие поблизости. Мало ли кто заявится посторонний — гроыхнут чужие сапоги по деревянным ступеням задней веранды, чужой голос окликнет:

— Эй, хозяйка, не накормите прохожего человека?

В здешней глуши они кишмя кишат — сезонники с закатанными в синее одеяло пожитками на горбу скитаются от фермы к ферме, кто из Квинсленда, кто из Виктории; бедолаги, кому не повезло, и такие, кто побаивается связать себя постоянной работой, а предпочитает топтать тысячи миль в поисках неведомо чего.

Почти все они люди порядочные: придут, наедятся досыта, сунут в складки одеяла что им дадут — немного чаю, сахару, муки — и уходят по большой дороге, держа путь на Барколу или Нарранганг, позвякивая помятыми жестяными котелками, и за ними плетутся тощие псы.

Австралийские путники редко ездят верхом; они передвигаются на своих двоих.

Но изредка появляется и недобрый гость, высматривает дом, где остались одни женщины, без мужчин, не для насилия — для грабежа.

А потому в углу кухни, там, где не достанут малыши, всегда был прислонен к стене заряженный дробовик, и Фиа держалась к нему поближе, пока наметанным глазом не определит, каков он, захожий человек.

Когда Стюарту поручили заботу о доме, Фиа с радостью передала ему дробовик.

Не все захожие люди оказывались сезонниками, хотя таких было больше всего; к примеру, появлялся на старом «фордике» приказчик из магазина Уоткинса.

Κουβαλούσε τα πάντα, από υγρά εντριβής μέχρι κάτι αρωματικά σαπούνια, ολότελα διαφορετικά από τα σκληρά σαν πέτρες κατασκευάσματα της Φη, τα φτιαγμένα με λίπος και καυστικές ουσίες. είχε ακόμα νερό λεβάντας και κολόνιες, πούδρες και κρέμες για ξεραμένα από τον ήλιο δέρματα.

Υπήρχαν μερικά πράγματα που κανένας δε θα ονειρευόταν να τ'αγοράσει ποτέ απ'οποιοδήποτε άλλο εκτός από τον έμπορο από το Γουάτκινς, όπως η αλοιφή του, καλύτερη κατά πολύ από κάθε παρασκεύασμα φαρμακείου, που γιάτρευε τα πάντα, από γρατσουνιά τσοπανόσκυλου ως και πληγή σ'ανθρώπινο κορμί.

Όπου κι αν πήγαινε, οι γυναίκες μαζεύονταν γύρω του γεμάτες ανυπομονησία, περιμένοντας τον ν'ανοίξει τη μεγάλη βαλίτσα με την πραμάτεια του.

Κι υπήρχαν κι άλλοι πωλητές, που περιόδευαν λιγότερο συχνά στα μακρινά σημεία της Ενδοχώρας απ'ό,τι ο έμπορος από το Γουάτκινς, μα ήταν εξίσου καλοδεχούμενοι σαν διαλαλούσαν από πόρτα σε πόρτα το εμπόρευμα τους. Έβρισκες ό,τι τραβούσε η καρδιά σου, από έτοιμα τυλιγμένα τσιγάρα και κομψές πίπες μέχρι ολάκερα τόπια ύφασμα, μερικές φορές ακόμα και λεπτά, προκλητικά εσώρουχα και κορσέδες καταστόλιστους με νταντέλες και μεταξένιες κορδέλες.

Ήταν τόσο στερημένες αυτές οι γυναίκες της Ενδοχώρας, με τα ένα δυο ίσως ταξίδια τους το χρόνο στην πιο κοντινή πόλη, μακριά από τα φανταχτερά μαγαζιά του Σίδνεϋ, μακριά από μόδες και τους φτιαγμένους για τα θηλυκά φραμπαλάδες, μακριά απ'όλα όσα λαχταρούσε η φύση τους.

Το κύριο χαρακτηριστικό της ζωής τους εκεί ήταν οι μύγες κι η σκόνη.

Είχε πολύ καιρό να πέσει βροχή, έστω και μια σύντομη νεροποντή που θα καταλάγιαζε κάπως τη σκόνη και θα έπνιγε τις μύγες γιατί όσο λιγότερη βροχή έπεφτε, τόσο περισσότερες ήταν οι μύγες-τόσο πιο πολλή η σκόνη.

Απ'όλα τα ταβάνια κρέμονταν μακριές χάρτινες μυγοπαγίδες, που στριφογύριζαν τεμπέλικα και γίνονταν μαύρες μέσα σε λίγες ώρες από τα ψόφια ζώφια που κόλλαγαν πάνω τους. Δεν μπορούσες ν'αφήσεις τίποτε ακάλυπτο έστω και για μια στιγμή να δίχως να γίνει είτε τόπος οργίων είτε τάφος για τις μύγες, και μικρές τελίτσες από τα μυγοφτύματα λέκιαζαν τα έπιπλα, τους τοίχους, το

Он привозил все, что угодно, от лошадиной мази до душистого мыла, совсем не похожего на жесткие катыши из смеси жира и соды, которые варила Фиа в котле прачечной; привозил он и лавандовую воду, одеколон, пудру и крем для обожженной солнцем кожи.

Иные вещи никому и в голову бы не пришло купить у другого, только у продавца от Уоткинса; к примеру, имелся у него бальзам, с каким не сравнятся самолучшие аптечные снадобья и притирания, он заживлял все на свете: и разодранный бок овчарки, и язву на ноге у человека.

В какую бы кухню ни заглянул приказчик Уоткинса, туда толпой сбегались женщины и нетерпеливо ждали, когда он откинет крышку большущего чемодана со своим товаром.

Наезжали сюда, на край света, и другие торговцы, правда, не столь аккуратно, а от случая к случаю, но им тоже радовались, и чего они только не предлагали — от сигарет машинной набивки и причудливых курительных трубок до тканей в рулонах, а порой даже дьявольски соблазнительное белье и сверх меры изукрашенные лентами корсеты.

А здешним женщинам едва ли раз или два в год удавалось съездить в ближайший город, и они так истосковались, отрезанные от роскошных магазинов Сиднея, от новинок моды и от всяких женских безделушек.

В жизни, кажется, только и осталось, что мухи да пыль.

Дождя давным-давно не было, хоть бы побрызгал, прибил бы немного пыль, угомонил бы мух; ведь чем меньше дождя, тем больше мух и пыли.

Со всех потолков свисают и лениво поворачиваются в воздухе длинные спиральные ленты клейкой бумаги, черные от налипших за день мух. Ни одну тарелку или кастрюлю ни на миг нельзя оставить неприкрытой, она тотчас обращается либо в пиршественный стол для мух, либо в мушиное кладбище; мухами засижены стены, мебель, красочный календарь-

ημερολόγιο του Καταστήματος Γενικών Ειδών του Τζίλανμποουν.

Κι η σκόνη, αχ, η σκόνη! Δεν υπήρχε τρόπος να της ξεφύγεις, αυτής της ψιλής καφετιάς σκόνης που τρύπωνε ακόμα και σε καλά σφραγισμένα δοχεία, που θάμπωνε τα φρεσκολουσμένα μαλλιά, χωνόταν στους πόρους σου, κρυβόταν στις διπλωματιές απ τα ρούχα και τις κουρτίνες, κάλυπτε τα καλογουαλισμένα τραπέζια μένα λεπτό στρώμα που κατακάθιζε ξανά μέσα σε μια στιγμή καθώς προσπαθούσες να το πάρεις με το φτερό.

Τα πατώματα ήταν γεμάτα από δαύτη, από τις απρόσεκτα σκουπισμένες μπότες και τον καυτό ξερό άνεμο που την έφερνε μέσα από τις ανοιχτές πόρτες και τα παράθυρα.

Η Φη αναγκάστηκε να μαζέψει τα περσικά της χαλιά στο σαλόνι κι έβαλε τον Στιούαρτ να καρφώσει χάμω πλαστικό δάπεδο που αγόρασαν από το μαγαζί του Τζίλο δίχως καν να δουν προηγούμενα ένα δείγμα του.

Η κουζίνα ήταν στρωμένη με μαδέρια από ξύλο τικ, ξασπρισμένα τόσο από το δίχως τέλος τρίψιμο με μια συρμάτινη βούρτσα και σαπούνι αλισίβας, ώστε είχαν πάρει το χρώμα παλιού σκελετού.

Η Φη κι η Μέγκυ πασπάλιζαν το πάτωμα με πριονίδια που τα μάζευε ο Στιούαρτ με προσοχή, όταν έκοβε ξύλα, ράντιζαν το πριονίδι με λίγο από το πολύτιμο νερό τους και σκούπιζαν το υγρό μείγμα με την απιά μυρωδιά βγάζοντας το έξω από τις πόρτες, κάτω από τη βεράντα μέχρι που το 'φταναν στο λαχανόκηπο όπου το άφηναν ν' αποσυντεθεί και να γίνει μαυρόχωμα.

Μα τίποτε δε σε γλίτωνε για πολύ από τη σκόνη και μετά από λίγο καιρό η ρεματιά ξεράθηκε κι έμειναν μονάχα κάτι σκόρπιοι νερόλακκοι στην κοίτη της, πράμα που σήμαινε πως δεν υπήρχε νερό μήτε για την κουζίνα μήτε για το μπάνιο.

Ο Στιούαρτ τους κουβάλησε νερό απ αυτό που έβγαζαν από τη γη για τα ζώα κι οι γυναίκες χρειάστηκε να συνηθίσουν σε τούτο το φρικτό υγρό που τους χρησίμευε πια για να πλένουν τα πιάτα, τα ρούχα και τα κορμιά τους κι ήταν χειρότερο από το λασπωμένο νερό της ρεματιάς.

Το αρτεσιανό, γεμάτο άλατα νερό, με τη βαριά μυρωδιά, έπρεπε να το σκουπίζεις ως την τελευταία σταγόνα του από τα πιάτα κι έκανε θαμπά κι άγρια σαν άχυρα τα μαλλιά. Το λίγο βρόχινο νερό που τους είχε απομείνει το

реклама джиленбоунского универсального магазина.

А уж пыль! Никакого спасения нет от этой тончайшей бурой пыли, она проникает под самые плотные крышки, набивается в складки одежды и занавесок, скрипит на коже, от нее тускнеют только что вымытые волосы и гладкие, полированные столы, сотрешь эту мутную пленку, не успеешь оглянуться — она снова тут как тут.

На полу она лежит толстым слоем, занесенная башмаками, как их ни вытирай, и сухим жарким ветром, задувающим в распахнутые окна и двери;

ФIONE пришлось свернуть в гостиной персидские ковры, взамен она велела Стюарту прибить линолеум — выписала какой попало из Джиленбоуна.

В кухне, куда больше всего заходило народу с улицы, дощатый пол без конца скребли проволочной мочалкой и щелочным мылом, и он стал белесым, точно старая кость.

Фиа и Мэгги посыпали его опилками, которые Стюарт бережно собирал у поленницы, скупое сбрызгивали драгоценной водой и потом выметали влажную, остро пахнущую смолой массу за дверь, с веранды и дальше — на огород, где она понемногу превратится в перегной.

Но ничто не могло остановить наступление пыли, а речка вскоре пересохла, обратилась в цепочку неглубоких луж, и уже неоткуда было накачать воды для кухни и ванной.

Стюарт съездил с автомобилем-цистерной к Водоему, привез ее полную, вылил свою добычу в запасной бак, и женщинам пришлось привыкать мыться, мыть посуду и стирать водой, отвратительной по-другому, еще хуже, чем мутная вода из речки.

Эта оказалась жесткая, отдавала едким серным запахом, посуду после нее надо было тщательно вытирать, а вымытые волосы делались тусклыми и сухими, как солома. Дождевой воды в запасе

χρησιμοποιούσαν αυστηρά και μόνο για να πίνουν και να μαγειρεύουν.

Ο πατήρ Ραλφ κοίταζε τη Μέγκυ με τρυφερότητα. Βούρτσισε τα κατσαρά κόκκινα μαλλιά του Πάτσυ, ενώ ο Τζιμς περίμενε υπομονετικά λίγο πιο πέρα να έρθει η σειρά του. Τα φωτεινά γαλάζια μάτια των δυο μικρών ήταν καρφωμένα γεμάτα λατρεία στην αδερφή τους, ίδια σαν μικροσκοπική μανούλα έμοιαζε.

Λες κι όλες οι γυναίκες το είχαν μέσα τους από γεννησιμιού τους, συλλογίστηκε ο παπάς, αυτή την αδυναμία τους για τα μωρά, αλλιώς στην ηλικία της θα το έβλεπε περισσότερο σαν καθήκον παρά σαν ευχαρίστηση, και θα κοίταζε να ξεγλιστρήσει σε κάτι πιο συναρπαστικό όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Αντί γι αυτό, τραβούσε σκόπιμα σε μακρος τη διαδικασία, τυλίγοντας τα μαλλιά του Πάτσυ γύρω απ'τα δάχτυλα της για να φτιάξει κυματιστές μπούκλες με το ατίθασο υλικό της.

Ο πατήρ Ραλφ έμεινε και την κοίταζε για λίγο γοητευμένος, μετά χτύπησε το μαστίγιο του πάνω στη σκονισμένη του μπότα και στράφηκε προς τη βεράντα με τα μάτια καρφωμένα στο μεγάλο σπίτι, που ήταν κρυμμένο πίσω από τα μαστιχόδεντρά του και τ'αναρριχητικά, τα κτίσματα του υποστατικού και τις πιπεριές που βρίσκονταν ανάμεσα στην απομόνωση του και σε τούτο τον πυρήνα της ζωής της Ντρογκέντα, στο σπίτι του αρχιβοσκού.

Άραγε τι συνωμοσία ύφαινε η γριά αράχνη εκεί ψηλά, στο κέντρο του τεράστιου ιστού της;

"Πάτερ, δε μας δίνετε σημασία!" τον κατηγορήσε η Μέγκυ.

"Συγγνώμη, Μέγκυ. Κάτι σκεφτόμουνα". Γύρισε προς το μέρος της τη στιγμή που τέλειωνε το χτένισμα του Τζιμς. στέκονταν κι οι τρεις και τον κοίταζαν με προσμονή ώσπου έσκυψε και σήκωσε αγκαλιά τα δίδυμα.

"Πάμε να δούμε τη θεία σας Μαίρη, ε;"
Η Μέγκυ τον ακολούθησε στο μονοπάτι κρατώντας το μαστίγιο του και σέρνοντας πίσω της και την καφετιά του φοράδα. εκείνος κουβαλούσε τα μωρά με άνεση και δεν έδειχνε να κουράζεται, μόλο που ήταν κοντά δυο χιλιόμετρα από τη ρεματιά για το μεγάλο σπίτι.

Σαν έφτασαν στο μαγειρείο παρέδωσε τα δίδυμα σε

οсталось совсем мало, и ее надо было беречь только для питья и стряпни.

Οтец Ральф с нежностью наблюдал за Мэгги. Она расчесывала рыжие кудряшки Пэтси, а Джиме стоял рядом, чуть покачиваясь на еще нетвердых ногах, и послушно ждал своей очереди; две пары сияющих голубых глаз с обожанием смотрели на сестру.

Мэгги — настоящая маленькая мама. Должно быть, это у женщин врожденное, размышлял отец Ральф, это поразительное пристрастие к младенцам, иначе для девочки ее лет возня с ними была бы не удовольствием, а всего лишь обязанностью и она спешила бы, чуть только можно, сбежать и заняться чем-нибудь поинтереснее.

А она нарочно длит это причесывание, закручивает волосы Пэтси пальцами, чтоб не курчавились как попало, а легли волнами.

Несколько минут священник любовался ею, потом ударил хлыстом по запыленному сапогу для верховой езды и хмуро поглядел с веранды туда, где, окутанный плетями глицинии, за прозрачными эвкалиптами и перечными деревьями, за всевозможными сараями и службами, отделенный всем этим, от жилища старшего овчара — от оси, вокруг которой вращалась вся жизнь фермы, — скрывался Большой дом.

Что она замышляет, старая паучиха, что за новые сети она тклет, сидя там, посреди своей паутины?

— Отец Ральф, вы не смотрите! — с упреком сказала Мэгги.

— Извини, Мэгги. Я задумался. Он обернулся, Мэгги уже причесала Джимса, и все трое стояли и вопросительно смотрели на него; наконец он наклонился, подхватил близнецов, одного правой рукой, другого левой.

— Что ж, идемте в гости к тетушке Мэри, так, что ли? Мэгги пошла за ним по дороге, она несла его хлыст и вела в поводу кауруу кобылу, а отец Ральф с легкостью как ни в чем не бывало нес под мышками малышей, хотя от речки до Большого дома почти миля ходу.

У домика, где помещалась кухня, он передал

μια εκστασιασμένη κυρία Σμιθ και συνέχισε στο μονοπάτι για το σπίτι, με τη Μέγκυ στο πλευρό του.

Η Μαίρη Κάρσον καθόταν στην μπερζέρα της. Σπάνια το κουνούσε από τούτη την πολυθρόνα τώρα πια. Δεν υπήρχε λόγος, με τον Πάντυ να επιβλέπει τα πράγματα τόσο ικανοποιητικά.

Μόλις μπήκε ο πατήρ Ραλφ κρατώντας τη Μέγκυ από το χέρι, το κακιασμένο της βλέμμα καρφώθηκε στην παιδούλα που δεν το άντεξε και χαμήλωσε τα μάτια της. ο πατήρ Ραλφ ένιωσε το σφυγμό της Μέγκυ να γίνεται πιο γρήγορος και της έσφιξε πονετικά το χέρι.

Το κοριτσάκι έκανε μια αδέξια υπόκλιση στη θεία του, μουρμουρίζοντας ένα χαιρετισμό που δεν ακούστηκε σχεδόν καθόλου.

"Εσύ, μικρή, πήγαινε στην κουζίνα, να πάρεις το τσάι σου με την κυρία Σμιθ", την πρόσταξε κοφτά η Μαίρη Κάρσον.

"Γιατί δεν τη συμπαθείτε;" ρώτησε ο πατήρ Ραλφ καθώς βούλιαζε στην πολυθρόνα που είχε φτάσει να τη σκέφτεται σαν δικιά του.

"Επειδή τη συμπαθείτε εσείς", του αποκρίθηκε.

"Α, ελάτε τώρα!" Τον είχε κάνει να τα χάσει, για πρώτη φορά. "Είναι ένα παραμελημένο παιδάκι μονάχα, Μαίρη".

"Δεν τη βλέπετε έτσι, και το ξέρετε". Τα όμορφα γαλάζια μάτια ήταν γεμάτα σαρκασμό σαν καρφώθηκαν πάνω της. η αμηχανία του είχε περάσει.

"Μα τι φανταστήκατε, πως έγινα ξαφνικά παιδεραστής; Στο κάτω κάτω, είμαι κληρικός!"

"Πριν απ όλα είστε άντρας, Ραλφ ντε Μπρικασάρ! Το γεγονός πως είστε και κληρικός σας κάνει να νιώθετε πιο ασφαλής, αυτό είν όλο".

Σαστισμένος, έβαλε τα γέλια. Λες και δεν μπορούσε να μετρηθεί μαζί της σήμερα. σαν να είχε βρει μια ρωγμή στην αρματοσιά του, απ όπου είχε τρυνώσει τούτη η αράχνη να σταλάξει το δηλητήριο της.

Κι άλλαζε και κείνος, γερνούσε ίσως, συμφιλιωνόταν με την αφάνεια στο Τζίλλυ. Οι φωτιές μέσα του έσβηναν ή μήπως έκαιγαν γι άλλα πράγματα τώρα;

близнецов с рук на руки восторженно просиявшей миссис Смит и повел Мэгги по дорожке к Большому дому.

Μэри Карсон восседала в своем глубоком кресле. Последнее время она его почти не покидала; да в этом больше и не было надобности, всеми делами имения превосходно управлял Пэдди.

Κοгда вошел отец Ραλφ, держа Μэгги за руку, она уставилась на девочку таким недобрým взглядом, что Μэгги опустила глаза, под пальцами отца Ραλфа чаще затрепетала жилка пульса, и он сочувственно сжал ее руку.

Μαλυσσκα неловко присела,здороваясь с теткой, и пролепетала что-то невнятное.

— Иди на кухню, девочка, выпьешь там чаю с миссис Смит, — отрывисто распорядилась Μэри Карсон.

Οτεc Ραλφ опустился в кресло, которое уже привык считать своим.

— Почему вы ее так не любите? — спросил он.

— Потому что ее любите вы, — был ответ.

— Полноте, Μэри! — Чуть ли не впервые он растерялся. — Μэгги очень одинокий ребенок.

— Вы не потому с ней нянчитесь и сами это знаете. Великолепные синие глаза смерили ее язвительным взглядом; отец Ραλφ почувствовал себя увереннее.

— Вы, кажется, полагаете, что я растлитель малолетних? Как-никак я — священник!

— Вы прежде всего мужчина, Ραλφ де Брикассар! Как священник вы чувствуете себя в безопасности, вот и все.

Οσελομленный, он засмеялся. Почему-то сегодня ему не удастся отбивать ее выпады; похоже, она отыскала трещинку в его доспехах и забралась туда со своим паучьим ядом.

Α он уже не тот, быть может, стареет, привыкает к прозябанию в джиленбоунской глуши. Гаснет былой огонь; или, может быть, теперь его воспламеняет не то, что прежде?

"Δεν είμαι άντρας", είπε. "Είμαι παπάς... Μπορεί να φταίει η ζέστη, η σκόνη κι οι μύγες... Όμως δεν είμαι άντρας, Μαίρη, είμαι παπάς".

"Αχ, Ραλφ, πόσο έχετε αλλάξει!" τον ειρωνεύτηκε. "Είναι δυνατόν ν' ακούω τον Καρδινάλιο Ραλφ ντε Μπρικασάρ να μου μιλάει έτσι;"

"Αναφέρεστε σε κάτι ανέφικτο", είπε και μια σκιά δυστυχίας πέρασε από τα μάτια του. "Δε νομίζω να το θέλω τώρα πια".

Άρχισε να γελάει, ενώ κουνιόταν μπρος πίσω στην πολυθρόνα της, δίχως να τον αφήνει στιγμή απ τα μάτια της.

"Δεν το θέλετε, Ραλφ; δεν το θέλετε; Εντάξει λοιπόν, θα σας αφήσω να παιδευτείτε για λίγο ακόμα, μα φτάνει η μέρα της πληρωμής των αμαρτιών σας, στιγμή μην αμφιβάλλετε γι αυτό.

Όχι ακόμα, όχι για δυο τρία χρόνια ίσως, μα θα φτάσει κάποτε. Θα παίξω το ρόλο του Σατανά και θα σας προσφέρω... Αρκετά είπα!

Πάντως, μην αμφιβάλλετε στιγμή πως θα σας κάνω να χτυπηθείτε και να σπαράξετε. Είστε ο πιο συναρπαστικός άντρας που έχω γνωρίσει ποτέ μου.

Μας πετάτε κατάμουτρα την ομορφιά σας, γεμάτος καταφρόνια για την ανοησία μας.

Μα θα σας στριμώξω με όπλα μου τις δικές σας αδυναμίες, θα σας κάνω να πουληθείτε σαν καμιάμπογιατισμένη πόρνη.

Το αμφισβητείτε μήπως;"

Έγειρε πίσω χαμογελαστός. "Δεν αμφισβητώ πως θα προσπαθήσετε. Μόνο που δε νομίζω ότι με ξέρετε τόσο καλά όσο πιστεύετε".

"Όχι, ε; Ο χρόνος θα δείξει, Ραλφ, μονάχα ο χρόνος. Έχω γεράσει. δε μου απομένει τίποτε έξω από το χρόνο".

"Και τι φαντάζεστε πως μου έχει μείνει εμένα;" τη ρώτησε.

"Χρόνος, Μαίρη, χρόνος μονάχα. Χρόνος, και σκόνη, και μύγες".

Τα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό κι ο Πάντυ άρχισε να ελπίζει σε μια βροχή.

"Ανδρες καταγίδες", είπε η Μαίρη Κάρσον. "Δεν πρόκειται να μας έρθει βροχή από τούτα δω.

— Я не мужчина, — сказал он. — Я священник... Может быть, меня одолела жара, и пыль, и мухи... Но я не мужчина, Мэри. Я священник.

— Ах, как вы изменились, Ральф! — съехидничала она. — Вас ли я слышу, кардинал де Брикассар!

— Это невозможно. — На миг глаза его затуманились печалью. — Кажется, мне это больше и не нужно.

Она засмеялась, покачиваясь в кресле, пристально глядя на собеседника.

— Вот как, Ральф? Кардинальство вам не нужно? Что ж, я предоставлю вам еще немного помучиться, но будьте уверены, час расплаты придет.

Еще не завтра, быть может, года через два, через три, но он придет. Я как Сатана-искуситель предложу вам... пока молчок!

Но будьте уверены, я готовлю вам адские муки. Никогда я не встречала мужчины обворожительнее.

Своей красотой вы бросаете нам вызов и презираете нас за безрассудство.

Но я припру вас к стене вашей же слабостью, и вы продадите себя, как последняя размалеванная шлюха.

Не верите?

Он с улыбкой откинулся на спинку кресла. — Верю, что попытаетесь. Но едва ли вы уж так хорошо меня знаете, как вам кажется.

— Вот как? Время покажет, Ральф, только время покажет, Я стара, у меня только одно и осталось — время.

— А у меня что осталось, по-вашему?

Время, Мэри, только время. Время, и пыль, и мухи.

В небе собирались тучи, и Пэдди стал надеяться на дождь.

— Будет пыльная буря, — сказала Мэри Карсон. — Эти тучи дождя не принесут. Нам

Δεν πρόκειται να βρέξει καθόλου, για πολύ καιρό ακόμα".

Αν φαντάζονταν οι Κλήρι πως είχαν δει ό,τι χειρότερο είχε να τους προσφέρει η Αυστραλία από σκληρές κλιματολογικές συνθήκες, ήταν γιατί δεν είχαν ζήσει ακόμα τις τρομερές άνυδρες καταγίδες στις ρημαγμένες από την αναβροχιά πεδιάδες.

Στερημένοι από την τόσο απαραίτητη υγρασία, η φρυγ-μένη γη κι ο αέρας τρίβονταν άγρια μεταξύ τους, σε μια προστριβή ερεθιστική που θέριευε ολοένα και θα μπορούσε να καταλήξει μονάχα σένα εκρηκτικό ξέσπασμα της συσσωρευμένης ενέργειας.

Ο ουρανός χαμήλωσε και σκοτεινίασε τόσο που η Φη αναγκάστηκε ν'ανάψει τις λάμπες. στο σπίτι, στα βοσκοτόπια τ'άλογα έτρεμαν και τινάζονταν με τον παραμικρό θόρυβο. οι κότες κούρνιαζαν χώνοντας το κεφάλι τους στο στήθος, τα σκυλιά γάβγιζαν κι αρπάζονταν το ένα με τ'άλλο, τα γουρούνια που ψαχούλευαν για σκουπίδια στις χωματερές του υποστατικού έχωναν τις μουσούδες τους στη σκόνη και κοίταζαν τριγύρω τους με μάτια γυαλιστερά κι ανήσυχα.

Σκοτεινές δυνάμεις, έγκλειστες στους ουρανούς, τρομοκρατούσαν το κάθε ζωντανό, και τα μεγάλα σκούρα σύννεφα κατάπιναν τον ήλιο ολάκερο βυθίζοντας τη γη σένα απειλητικό σκοτάδι.

Οι βροντές ακούγονταν να πλησιάζουν με μια γρηγοράδα που όλο και μεγάλωνε και στο βάθος του ορίζοντα ξεχώριζαν οι αστραπές που φώτιζαν για μικρά, σύντομα διαστήματα τις κορφές των λόφων.

Μετά, μένα λυσομανητό αγέρα που σήκωνε κύματα τη σκόνη και την έριχνε σερεθισμένα μάτια κι αυτιά και στόματα, ήρθε η θύελλα.

Δεν προσπαθούσαν πια να φανταστούν τη βιβλική οργή του Θεού.τη ζούσαν. Κι ο πιο γενναίος άντρας δε θα μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του και να μην πεταχτεί πάνω σαν έπεσε ο κεραυνός. ήταν μια έκρηξη με τέτοια βουή κι αντάρα που λες κι είχε φτάσει η συντέλεια του κόσμου-, αλλά, μετά από λίγο, η οικογένεια που είχε συγκεντρωθεί στο σπίτι εξοικειώθηκε τόσο με το φαινόμενο ώστε όλοι αποτόλμησαν να βγουν στη βεράντα και να κοιτάζουν κατά τα μακρινά βοσκοτόπια, πέρα από τη ρεματιά.

Τον ουρανό έσκιζαν τεράστιες φλέβες φωτιάς, δεκάδες αστραπές που φαίνονταν το κάθε λεπτό, θαρρείς κι έπαιζαν το κρυφό, έτσι που

еще долго ждать дождя.

Напрасно члены семейства Клири воображали, будто уже извели злейшие выходы сурового климата Австралии, их ждало еще одно испытание — пыльные бури на выжженных засухой равнинах.

Лишенные умиротворяющей влаги, иссохшая земля и воздух с треском терлись друг о друга, едва ли не высекая искры, напряжение все нарастало и не могло в конце концов не разрядиться гигантским взрывом скопившейся энергии.

Небо спустилось совсем низко и так почернело, что Фионе пришлось зажечь в доме лампы; на конюшне лошади вздрагивали и артачились от малейшего шума; куры забирались на насест и пугливо прятали голову под крыло; псы рычали и лезли в драку; домашние свиньи перестали рыться в отбросах на помойке, поглубже уткнулись носами в пыль и только поглядывали по сторонам быстрыми блестящими глазками.

Все живое трепетало перед мрачными силами, заключенными в небесах, где огромные непроглядные тучи поглотили солнце и готовились низвергнуть пламя его на землю.

Из дальней дали, все ускоряя шаги, надвигался гром, малые вспышки на горизонте четко высвечивали очертания высоко громоздящихся туч, над иссиня-черными, как полночь, глубинами пенились ослепительно белые закрученные гребни.

И вот с воем налетел вихрь, взвил столбы пыли, швырнул ее, колючую, в глаза, в уши, в рот, и все рухнуло.

Теперь Пэдди и его домашним нетрудно было вообразить гнев Господень, как его живописует Библия: они ощутили его на себе. От ударов грома все вздрагивали, никто не мог удержаться — гремело яростно, оглушительно, будто шар земной распадался на куски, — но постепенно все, кто был в доме, притерпелись к этому грохоту, немного осмелели, вышли на веранду и неотрывно смотрели за реку, на дальние выгоны.

Каждый миг десятки исполинских ветвистых молний вставали по всему горизонту и огнем полосовали небо; вереницы

εμφανίζονταν τη μια στιγμή για να χαθούν την άλλη.

Τα χτυπημένα απ τον κεραυνό δέντρα κάπνιζαν εδώ κι εκεί κι οι Κλήρι κατάλαβαν τελικά τι ήταν αυτό που σκότωνε τούτους τους μοναχικούς φρουρούς των λιβαδιών.

Μια αλλόκοτη, απόκοσμη λάμψη πλημμύρισε την ατμόσφαιρα, που έμοιαζε να χει λαμπαδιάσει έτσι όπως την έβλεπες λουσμένη σε χρώματα ροδιά και λιλά και κίτρινα. Γύρω πλανιόταν μια μαγευτικά γλυκερή, άπιαστη μυρωδιά που δεν είχε όμοια της για να τη χαρακτηρίσεις.

Τα δέντρα έτρεμαν και λύγιζαν, τα κοκκινομάλλικα κεφάλια των Κλήρι έμοιαζαν στεφανωμένα με φλόγες, στα χέρια τους οι τρίχες είχαν σηκωθεί όρθιες.

Η καταγίδα συνεχίστηκε όλο το απόγευμα και μόνο κατά το λιόγευμα αποτραβήχτηκε ανατολικά για να ξεθυμάνει πια και να τους λευτερώσει από το φοβερό της ξόρκι, και κείνοι απόμειναν ταραγμένοι, με τα νεύρα τους τεντωμένα, ανήσυχοι.

Ούτε μια σταγόνα βροχή δεν είχε πέσει. Μα ήταν σαν να είχες πεθάνει και να γύριζες πάλι πίσω στη ζωή. το γεγονός πως είχες επιβιώσει μέσα σ' αυτό το πανδαιμόνιο της φύσης δίχως να πάθεις τίποτε. για μια βδομάδα δε μιλούσαν παρά γι αυτό μονάχα.

"Θα μας έρθουν κι άλλα πολλά ακόμα", είπε η Μαίρη Κάρσον βαριεστημένα.

Και πράγματι, έτσι έγινε. Ο δεύτερος ξερός χειμώνας ήταν πιο βαρύς, πιο κρύος απ όσο φαντάζονταν πως θα μπορούσε να είναι ποτέ ένας χειμώνας δίχως χιόνι. Η παγωνιά έφτιαχνε τις νύχτες μια παχιά στρώση πάνω στη γη, και τα σκυλιά έτρεμαν μαζεμένα στα σπιτάκια τους, και προσπαθούσαν να ζεσταθούν καταβροχθίζοντας κρέας καγκουρό και άφθονα λίπη από τα ζωντανά που έσφαζαν στο υποστατικό.

Τουλάχιστον όμως, ο καιρός τούτος σήμαινε πως μπορούσαν να τρώνε χοιρινό και μοσχάρι αντί για το αιώνιο αρνί.

Στο σπίτι άναβαν μεγάλες φωτιές, κι οι άντρες αναγκάζονταν να γυρίζουν πίσω όποτε μπορούσαν, γιατί ξεπάγιαζαν τις νύχτες στα βοσκοτόπια.

Μα οι εργάτες για την κουρά έφτασαν χαρούμενοι

ядовито-синих вспышек пронеслись, ныряя в тучах, будто играли в какие-то фантастические прятки.

Торчащие кое-где среди лугов деревья, в которые ударила молния, исходили едким дымом — и все Клири поняли наконец, почему эти одинокие стражи выгонов мертвы.

В воздухе постепенно разливался жуткий, неестественный свет, самый воздух уже не был невидим, но светился каким-то затаенным, фосфорическим огнем — розовым, лиловым, сернисто-желтым, возник странный запах, въедливо сладкий, неуловимый, ни на что не похожий.

От деревьев исходило мерцание, рыжие волосы всех Клири при вспышках молний были точно огненный ореол, волоски на руках стали дыбом.

Так длилось целый день, лишь под вечер буря отодвинулась на восток, и с закатом солнца весь этот ужас кончился, но и тогда не пришло успокоение, все были взвинчены, раздражены.

Не упало ни капли дождя. А все-таки пережить это буйство природы и остаться невредимыми было все равно что умереть и вновь вернуться к жизни; потом целую неделю только об этом и говорили.

— Радоваться рано, — скучливо сказала Мэри Карсон.

Да, радоваться было рано. Вторая сухая зима оказалась люто холодной, они и не думали, что возможен такой холод, когда нет снега; за ночь землю покрывал толстый слой инея, собаки, дрожа, съезживались в конурах и не замерзали только потому, что до отвала наедались мясом кенгуру и салом забитого домашнего скота.

В морозы, по крайней мере можно было вместо опостылевшей вечной баранины, есть говядину и свинину.

В печах и каминах пылал огонь, и мужчины, когда только могли, поневоле возвращались домой — на выгонах ночью они совсем застывали.

Зато стригали съехались веселые: в холод

και γεμάτοι κέφια. Θα τέλειωναν πιο γρήγορα και θα έχυναν λιγότερο ιδρώτα. Σένα σημείο μπροστά στον πάγκο του καθενός στο μεγάλο υπόστεγο, το πάτωμα είχε πολύ πιο ανοιχτό χρώμα από το υπόλοιπο, ήταν εκεί όπου πενήντα χρόνια τώρα στέκονταν οι εργάτες με τον ιδρώτα τους να στάζει χάμω στα σανίδια και να τα ξασπρίζει.

Υπήρχε ακόμα χορτάρι από την παλιά εκείνη πλημμύρα, αλλά το 'βλεπες ν' αδυνατίζει ολοένα και περισσότερο. Τη μια μέρα μετά την άλλη οι ουρανοί ήταν μουντοί, το φως αδύναμο και δεν έβρεχε ποτέ.

Οι άνεμοι ούρλιαζαν λυπητερά στα βοσκοτόπια και τα καφετιά στρώματα σκόνης που ξεσήκωναν στο πέρασμα τους έμοιαζαν τόσο με νεροποντές που εικόνες ευλογημένης βροχής σου βασάνιζαν το νου.

Τα παιδιά έβγαλαν χιονίστρες στα δάχτυλα τους, πάσχιζαν να μη χαμογελάνε με τα σκασμένα τους χείλια, τραβούσαν τις κάλτσες να τις ξεκολλήσουν από τις ματωμένες φτέρνες και τα καλάμια.

Ήταν ολωσδιόλου αδύνατο να καταφέρεις να προφυλαχτείς από το κρύο, σαν φύσαγαν τούτοι οι φαρμακεροί βουνίσιοι άνεμοι, πολύ περισσότερο που τα σπίτια ήταν χτισμένα έτσι που να πιάνουν το παραμικρό φύσημα του αέρα.

Ξάπλωνες σε παγωμένες κάμαρες, ξυπνούσες σε παγωμένες κάμαρες, περίμενες υπομονετικά τη μαμά να εξοικονομήσει και για σένα λίγο ζεστό νερό από την τσαγιέρα που έβραζε στο φούρνο, για να μη σου γίνεται το πλύσιμο μια βασανιστική, οδυνηρή δοκιμασία.

Μια μέρα ο μικρούλης Χαλ άρχισε να βήχει και ν' αγκομαχάει σαν ανάσαινε, κι η κατάσταση του γρήγορα χειροτέρευε.

Η Φη έφτιαξε ένα πηχτό, ζεστό κατάπλασμα από κάρβουνο και το άπλωσε στο στήθος του, όμως δε φάνηκε να τον ανακουφίζει διόλου.

Στην αρχή δεν ανησύχησε ιδιαίτερα, μα όσο περνούσε η μέρα ο Χαλ έμοιαζε να χειροτερεύει μέχρι που δεν ήξερε πια τι να τον κάνει κι η Μέγκυ κάθισε στο πλάι του σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας τα χέρια της και μουρμουρίζοντας μια σειρά από προσευχές.

Όταν γύρισε ο Πάντυ στις έξι, η ανάσα του παιδιού ήταν τόσο βαριά που ακουγόταν από τη βεράντα και τα χείλια του είχαν μπλαβίσει.

Ο Πάντυ κίνησε στη στιγμή για το μεγάλο σπίτι να

можно работать быстрее и не так обливаться потом. В огромном сарае для стрижки овец, в отделении для каждого мастера, на полу резко выделялся светлый круг — за полвека доски пола обесцветил едкий пот, что роняли, сменяясь, стоявшие тут стригали.

После памятного наводнения еще росла трава, но она зловеще поредела. День за сумрачным днем небо затягивали тучи, а дождь все не шел.

Уныло завывал ветер, пронесился по равнине, гнал перед собою вихри и темные завесы пыли, и они напоминали дождь, терзали воображение призраком воды. Она так походила на дождь, эта взметенная ветром пыль.

У детей трескалась кожа на коченеющих пальцах, они старались не улыбаться потрескавшимися губами, носки приклеивались к кровотокающим пяткам и щиколоткам, и их приходилось отдирать.

Неутихающий жгучий ветер никак не давал сбересть тепло, ведь дома здесь построены были так, чтобы впустить малейшее дуновение, а вовсе не защищать от него.

В ледяных спальнях ложились в постель, в ледяных спальнях вставали по утрам, терпеливо ждали, пока мать плеснет немножко горячей воды из огромного чайника, всегда стоящего наготове, чтобы умыванье не превращалось в пытку, от которой зубы поневоле выбивают дробь.

Однажды маленький Хэл начал хрипеть и кашлять, ему становилось все хуже.

Φη смешала горячей воды с золой, сделала из этой каши припарку ему на грудь, но он дышал все так же мучительно трудно.

Поначалу она не слишком тревожилась, но шли часы, малыш угасал на глазах, и она уже просто не знала, что делать, а Μέγκι сидела около братишки и, ломая руки, без конца твердила про себя молитвы.

В шесть вечера, когда вернулся Пэдди, хриплое дыхание Хэла слышно было даже с веранды и губы стали синие.

Пэдди тотчас кинулся в Большой дом, к

τηλεφωνήσει, αλλά ο γιατρός ήταν ογδόντα χιλιόμετρα μακριά κι έλειπε σε μια άλλη επίσκεψη.

Ζέσταναν ένα κατσαρόλι θειάφι μέχρι που να πάρει φωτιά σχεδόν και τον κράτησαν από πάνω για να τον κάνουν να βήξει και να ξεράσει τη μεμβράνη που είχε απλωθεί στο λαιμό του και τον έπνιγε σιγά σιγά, όμως ο μικρούλης Χαλ δεν τα κατάφερε.

Το μουτράκι του μελάνιαζε όλο και πιο πολύ, η ανάσα του έγινε σωστός σπασμός. Η Μέγκυ καθόταν κρατώντας τον και λέγοντας προσευχές, με την καρδιά της να σφίγγεται από τον πόνο όσο έβλεπε πόσο σκληρά πάλευε ο κακόμοιρος ο μικρός για την κάθε ανάσα του.

Αп όλα τα παιδιά, ο Χαλ ήταν ο πιο αγαπημένος της-εκείνη ήταν η μητέρα του. Ποτέ πριν δεν είχε λαχταρήσει τόσο απελπισμένα να είναι μια μάνα μεγάλη, γιατί νόμιζε πως αν ήταν γυναίκα σαν τη Φη, θα έβρισκε με κάποιον τρόπο τη δύναμη να τον γιατρέψει.

Ταραγμένη όσο και τρομαγμένη, κρατούσε το παλλόμενο κορμάκι σφιχτά πάνω της, προσπαθώντας να βοηθήσει τον Χαλ ν' ανασάνει.

Δεν της πέρασε στιγμή από το νου πως θα μπορούσε να πεθάνει, μήτε όταν η Φη κι ο Πάνту έπεσαν στα γόνατα, πλάϊ στο κρεβάτι, και προσευχήθηκαν, δίχως να ξέρουν τι άλλο να κάνουν.

Τα μεσάνυχτα, ο Πάνту πήρε το ακίνητο παιδί από τα χέρια της Μέγκυ και το άφησε με τρυφεράδα πάνω στα μαξιλάρια.

Η Μέγκυ άνοιξε διάπλατα τα μάτια της, είχε μισοκοιμηθεί, ήσυχη που ο Χαλ είχε σταματήσει να παλεύει.

"Αχ, μπαμπά, είναι καλύτερα", είπε.

Ο Πάνту κούνησε το κεφάλι του, έμοιαζε κουρασμένος και γέρος, η λάμπα ξεδιάλεγε παγωμένες τούφες μαλλιά στο κεφάλι του, παγωμένες τρίχες στα μιας βδομάδας γένια του.

"Όχι, Μέγκυ, δεν είναι καλύτερα ο Χαλ όπως το εννοείς εσύ, μα συγχωρέθηκε. Τον πήρε ο Θεός, τον έβγαλε από τον πόνο του".

"Ο μπαμπάς θέλει να πει πως έχει πεθάνει", εξήγησε η Φη άτονα.

"Αχ, μπαμπά, όχι! Δεν μπορεί να χει πεθάνει!"

телефону, но доктор, живший за сорок миль, как раз уехал к другому больному.

Запалили на сковородке немного серы и держали над нею Хэла — быть может, от сильного кашля вылетит из гортани пленка, которая медленно душит его... но в груди у него не было сил ее вытолкнуть.

Он совсем посинел, дышал судорожно, прерывисто. Мэгги держала братишку на руках и молилась, у нее сердце разрывалось, больно было смотреть, как несчастный малыш борется за каждый вздох.

Он ей дороже всех детей в семье; в сущности, она ему мать. Никогда еще она так не хотела быть настоящей взрослой матерью, ей казалось: будь она взрослая женщина, как Фиа, ей была бы дана сила, способная его вылечить. Фиа не может его вылечить, потому что Фиа ему не мать.

Растерянная, перепуганная, Мэгги прижимала к себе содроганное тельце, пытаясь помочь Хэлу дышать.

Ей и в мысль не пришло, что он может умереть, даже когда Фиа и Пэдди, не зная, что еще делать, опустились на колени у кровати и стали молиться.

В полночь Пэдди высвободил неподвижное тело из рук Мэгги и тихонько уложил на подушки.

Девочка мгновенно открыла глаза — она задремала было, убаюканная затишьем, оттого что Хэл больше не бился в судорогах.

— Ему лучше, папочка! — сказала она.

Пэдди покачал головой; казалось, он ссохся и постарел, свет лампы падал на изморозь, серебряющую у него в волосах и на подбородке, в отросшей за неделю щетине.

— Нет, Мэгги, Хэлу не лучше в том смысле, как ты думаешь, но он успокоился. Бог взял его, и он больше не страдает.

— Папа хочет сказать, что Хэл умер, — ровным голосом сказала Фиа.

— Нет, папочка, нет! Не умер! Не может быть!

<p>Όμως είχε πεθάνει το μικρό πλάσμα που φόλιαζε τώρα πάνω στα μαξιλάρια.</p> <p>Η Μέγκυ το κατάλαβε αμέσως μόλις τον κοίταξε, μόνο που δεν είχε δει νεκρό ποτέ της πριν.</p> <p>Σαν κούκλα έμοιαζε, παρά σαν αγοράκι. Σηκώθηκε και πήγε έξω, στ' αδέρφια της που κάθονταν κουλουριασμένα ολόγυρα στη φωτιά της κουζίνας, με την κυρία Σμιθ δίπλα τους, καθισμένη σε μια καρέκλα, να χει το νου της στα δίδυμα που την κούνια τους την είχαν πάρει στην κουζίνα για περισσότερη ζεστασιά.</p> <p>"Ο Χαλ πέθανε μόλις τώρα", είπε η Μέγκυ. Ο Στιούαρτ βγήκε από κάποιο μακρινό του ονειροπόλημα για να την κοιτάξει.</p> <p>"Είναι καλύτερα έτσι", είπε. "Σκέψου πως ησύχασε τώρα".</p> <p>Σηκώθηκε όρθιος μόλις φάνηκε η Φη στην πόρτα του διαδρόμου και την πλησίασε δίχως να την αγγίξει,</p> <p>"Θα σαι κουρασμένη, μαμά. Έλα να πλαγιαστείς. Θα σου ανάψω μια φωτιά στο δωμάτιο σου. Έλα τώρα, πάμε να πλαγιαστείς".</p> <p>Η Φη γύρισε και τον ακολούθησε δίχως να πει λέξη. Ο Μπομπ σηκώθηκε και βγήκε στη βεράντα. Τα υπόλοιπα αγόρια έμειναν για λίγο βυθισμένα σε μια αμήχανη σιωπή κι ύστερα σηκώθηκαν και κείνα και τον ακολούθησαν.</p> <p>Ο Πάντυ δεν είχε φανεί καθόλου. Η κυρία Σμιθ πήρε το καρότσι από τη γωνιά της βεράντας όπου το κρατούσαν κι έβαλε μέσα τα κοιμισμένα δίδυμα.</p> <p>Κοίταξε τη Μέγκυ αντίκρυ της, με τα δάκρυα να κυλάνε στα μαγουλά της.</p> <p>"Μέγκυ, θα γυρίσω στο μεγάλο σπίτι, και θα πάρω μαζί μου τον Πάτσυ και τον Τζιμς. Εγώ θα ξανάρθω το πρωί, όμως είναι καλύτερα να μείνουν με μένα, τη Μίνι και την Κατ τα παιδιά για λίγο καιρό. Πες το της μητέρας σου".</p> <p>Η Μέγκυ κάθισε σε μια άδεια καρέκλα και σταύρωσε τα χέρια στην ποδιά της. Αχ, ήταν δικός της κι είχε πεθάνει!</p> <p>Ο μικρούλης Χαλ, που τον είχε νοιαστεί και τον είχε αγαπήσει και τον είχε φροντίσει σαν μάνα. Δεν είχε αδειάσει. Ο χώρος που απασχολούσε μέχρι τα τώρα μέσα της ήταν ακόμα πλημμυρισμένος με την ύπαρξη του, ένιωθε ακόμα το ζεστό του βάρος πάνω στο στήθος της.</p>	<p>Но малыш, утонувший в подушках, был мертв.</p> <p>Мэгги поняла это с первого взгляда, хотя никогда прежде не видела смерти.</p> <p>Будто не ребенок лежит, а кукла. Мэгги встала и вышла к братьям, они понуро сидели на кухне у очага, будто несли какую-то тягостную вахту, а рядом миссис Смит, выпрямившись на деревянном стуле, присматривала за крохотными близнецами — их кровать перенесли в кухню, ведь здесь теплее всего.</p> <p>— Хэл сейчас умер, — сказала Мэгги. Стюарт очнулся от глубокой задумчивости, поднял голову.</p> <p>— Так лучше, — сказал он. — Ведь это покой.</p> <p>В дверях появилась Фиа, Стюарт поднялся, подошел к матери, но не коснулся ее.</p> <p>— Ты, наверно, устала, мама. Иди ляг, я разожгу у тебя в спальне камин. Иди, иди ляг.</p> <p>Фиа молча повернулась и пошла за ним. Боб тоже встал, вышел на веранду. Остальные мальчишки помялись немного, потом вышли за Бобом.</p> <p>Пэдди не появлялся. Миссис Смит, не говоря ни слова, выкатила из угла веранды коляску, осторожно уложила спящих близнецов.</p> <p>По щекам ее катились слезы; она посмотрела на Мэгги.</p> <p>— Я иду в Большой дом, Мэгги, — сказала она. — Джимса и Пэтси беру с собой. Утром приду опять, но лучше пускай маленькие побудут у нас, я, Минни и Кэт за ними присмотрим. Скажи маме.</p> <p>Мэгги опустилась на стул, сложила руки на коленях. Умер, ее малыш умер!</p> <p>Маленький Хэл, она так о нем заботилась, так любила его, была ему матерью. Место, которое он занимал в ее душе, еще не опустело; она и сейчас ощущает на руках его теплую тяжесть. Четыре долгих года она ощущала эту тяжесть, а больше уже никогда ей не держать его на</p>
--	---

<p>Ήταν φρικτό να ξέρεις πως τούτο το βάρος δε θ'αναπαύοταν ποτέ ξανά εκεί, εκεί όπου το ένιωθε για τέσσερα ολάκερα χρόνια.</p> <p>Όχι, δεν ήταν κάτι που μπορούσες να θρηνήσεις με δάκρυα. τα δάκρυα ήταν καλά για την Άγκνες, για τις πληγές της εύθραυστης κρούστας του αυτοσεβασμού της, για την παιδική ηλικία που είχε αφήσει για πάντα πίσω της.</p> <p>Αυτό εδώ ήταν ένας σταυρός που θα έπρεπε να τον κουβαλάει ως το τέλος της ζωής της, κι ωστόσο να συνεχίζει.</p> <p>Σε μερικούς ανθρώπους το ένστικτο της επιβίωσης είναι πολύ δυνατό, κι η Μέγκυ ήταν αποφασισμένη να ζήσει.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ τη βρήκε στην ίδια θέση όταν ήρθε στο σπίτι με το γιατρό. Τους έδειξε σιωπηλή την πόρτα του διαδρόμου, μα δε σηκώθηκε να πάει μαζί τους.</p> <p>Και πέρασε πολλή ώρα προτού να μπορέσει τέλος ο παπάς να κάνει αυτό που ήθελε να κάνει από τη στιγμή που του τηλεφώνησε η Μαίρη Κάρσον στο πρεσβυτέριο. να πάει στη Μέγκυ, να βρεθεί κοντά της, να δώσει σε τούτο το φτωχό κορίτσι, σε τούτο το παρειακό πλάσμα, κάτι από τον εαυτό του, να το χει για πάντα αποκλειστικά δικό της.</p> <p>Αμφέβαλλε αν μπορούσε κανένας άλλος να καταλάβει το τι σήμαινε ο Χαλ για τη Μέγκυ.</p> <p>Μα πέρασε πολλή ώρα. Πρώτα διάβασε το παιδί, για την περίπτωση που η ψυχή του δεν είχε αφήσει ακόμα το σώμα, είδε τη Φη, είδε τον Πάντυ, έδωσε συμβουλές κι οδηγίες πρακτικής φύσης.</p> <p>Ο γιατρός είχε φύγει, λυπημένος μα και συνηθισμένος από καιρό σε τραγωδίες αναπόφευκτες στη δουλειά του. Απ ό,τι είπε, έτσι κι αλλιώς δε θα μπορούσε να είχε κάνει σπουδαία πράγματα, τόσο μακριά από το νοσοκομείο και τις εκπαιδευμένες του νοσοκόμες.</p> <p>Εδώ έξω οι κάτοικοι το παίζανε κορόνα γράμματα, έρχονταν αντιμέτωποι με χίλιες δυο αντιξοότητες και παρέμεναν στις θέσεις τους. Στο πιστοποιητικό θανάτου θα έγραφε "Διφθεριτική Λαρυγγίτιδα". Ήταν μια αρρώστια αρκετά συνηθισμένη άλλωστε.</p> <p>Κάποια στιγμή δεν απέμενε στον πατέρα Ραλφ να κάνει τίποτ άλλο. Ο Πάντυ ήταν με τη Φη, ο Μπομπ και τ'αγόρια στο υπόστεγο του μαραγκού</p>	<p>руках... Ужасно!</p> <p>И тут нет слез; плакать можно было из-за Агнес, из-за ран, от которых не спасала хрупкая скорлупка — чувство собственного достоинства, плакать можно было в детстве, а оно позади и не вернется.</p> <p>Эту новую тяжесть Мэгги должна будет нести до конца дней и жить ей наперекор.</p> <p>В иных людях воля к жизни очень сильна, в других — слабее. В Мэгги она была тонкой и прочной, как стальной трос.</p> <p>Так и застал девочку отец Ральф, когда привез врача. Мэгги молча показала им в сторону коридора, но не пошла за ними.</p> <p>И очень не скоро священнику удалось, как он жаждал с первой минуты после звонка Мэри Карсон, подойти наконец к Мэгги, побыть с нею, согреть маленькую Золушку семейства Клири толикой душевного тепла, отданного только ей одной.</p> <p>Он сильно сомневался, чтобы хоть кто-то еще понимал, как много значил для нее Хэл.</p> <p>Но это удалось очень не скоро. Надо было совершить последний обряд — быть может, душа еще не покинула тело, и поговорить с Фионой, и поговорить с Пэдди, и дать кое-какие практические советы.</p> <p>Доктор уже уехал, он был удручен, но давно привык к трагедиям, неизбежным, когда пациентов отделяют от врача многие десятки миль. Впрочем, судя по тому, что ему рассказали, он все равно не мог бы ничем помочь так далеко от своей больницы, от помощников и сестер.</p> <p>Забираясь в такую даль, люди сами идут на риск, бросают вызов судьбе и упорствуют наперекор всему. В свидетельстве о смерти он поставит одно слово: круп. Эта болезнь убивает быстро.</p> <p>Но вот отец Ральф позаботился обо всем, о чем только мог. Пэдди ушел к жене. Боб с братьями — в мастерскую, делать гроб.</p>
--	---

<p>έφτιαχναν μια μικρή κάσα.</p> <p>Ο Στιούαρτ ήταν γονατισμένος στο πάτωμα, στην κάμαρα της Φη, και το καθάριο του προφίλ, τόσο ίδιο με το δικό της, είχε για φόντο του το νυχτιάτικο ουρανό έξω από το παράθυρο. Η Φη, πλαγιασμένη στο κρεβάτι με τον Πάντυ να της κρατάει τα χέρια, δεν άφησε στιγμή από τα μάτια της τη σκοτεινή σιλουέτα του γιου της.</p> <p>Ήταν πέντε το πρωί κι είχαν αρχίσει να λαλούν τα κοκόρια, όμως το σκοτάδι θα κρατούσε για πολλή ώρα ακόμα.</p> <p>Με το μοβ πετραχήλι γύρω από το λαιμό του, γιατί είχε ξεχάσει πως το φορούσε, ο πατήρ Ραλφ γονάτισε μπρος στο φούρνο και σκάλισε τ' απομεινάρια της φωτιάς να ζωντανέψουν, χαμήλωσε το φως της λάμπας πάνω στο τραπέζι και κάθισε σ' έναν ξύλινο πάγκο, αντίκρυ στη Μέγκυ, παρακολουθώντας την.</p> <p>Είχε μεγαλώσει και μέσα στην ωριμότητα της απειλούσε να τον ξεπεράσει, να τον αφήσει πίσω της. Σόλη του τη ζωή αμφέβαλλε για το κουράγιο του, του ήταν έμμονη ιδέα τούτη η αμφιβολία, τον έτρωγε μέσα του, μα όπως καθόταν τώρα και κοίταζε τη Μέγκυ, η αίσθηση της δικιάς του ανεπάρκειας του φάνηκε πιο έντονη από ποτέ.</p> <p>Όμως τι ήταν αυτό που φοβόταν; Τι πίστευε πως δε θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει αν του συνέβαινε;</p> <p>Για τους άλλους ανθρώπους μπορούσε να είναι δυνατός, τους άλλους ανθρώπους δεν τους φοβόταν μα βαθιά μέσα του ήξερε τι θα πει φόβος, πρόσμενε ολοένα τούτο το δίχως όνομα κάτι να γλιστρήσει στο συνειδητό του σε χρόνο ανύποπτο.</p> <p>Ενώ η Μέγκυ, γεννημένη δεκαοχτώ χρόνια μετά απ' αυτόν, μεγάλωνε κιόλας πέρα από τα δικά του όρια.</p> <p>Όχι πως ήταν καμιά αγία, ή κάποια που ξεχώριζε από τα συνηθισμένα. Μόνο που δεν παραπονιόταν ποτέ της, που είχε το χάρισμα, ή μήπως την κατάρρα;, ν' αποδέχεται</p> <p>Ό,τι κι αν της είχε συμβεί, ό,τι κι αν θα της συνέβαινε στο μέλλον, το αντιμετώπιζε και το αποδεχόταν, το αποθήκευε να το χρησιμοποιήσει σαν καύσιμο στον κλίβανο της ύπαρξης της.</p> <p>Από πού είχε διδαχτεί αυτή τη στάση της στη ζωή; Ήταν κάτι που μπορούσες να διδαχτείς;</p> <p>Ή ήταν δημιουργήμα των δικών του</p>	<p>Стюарт сидел на полу в комнате Фионы, его точеный профиль, так схожий с материнским, тонким силуэтом выделялся на фоне ночного неба за окном; Фиа откинулась на подушки, сжимая в ладонях руку Пэдди, и неотрывно смотрела на сына, который съежился в темный комок на холодном полу.</p> <p>Уже пять часов, дремотно закопошились петухи на насестах, но до рассвета еще далеко.</p> <p>На кухне огонь в очаге почти погас; забыв снять с шеи лиловую епитрахиль, отец Ральф наклонился и разжег пламя, потом привернул фитиль лампы на столе за спиной и сел на деревянную скамью напротив Мэгги, присмотрелся к ней.</p> <p>Выросла Мэгги, движется вперед семимильными шагами, вдруг ее уже и не догонишь? И, присматриваясь к ней, он остро, как никогда, ощутил бессилие, сомнение в собственном мужестве — чувство, которое грызло и преследовало его всю жизнь.</p> <p>А чего он, в сущности, страшится? С чем, случись оно, не посмеет столкнуться лицом к лицу?</p> <p>Он ведь бывает сильным, когда надо постоять за других, и он никого не боится; но страшно другое, нечто безымянное, неведомое в нем самом, — вдруг оно проскользнет в сознание и застигнет его врасплох?</p> <p>А вот Мэгги, которая моложе его на восемнадцать лет, его перерастает.</p> <p>Нет, она не святая, она почти такая же, как все. Только никогда не жалуется, это особый дар — а быть может, проклятие? — всепримемлющего терпения.</p> <p>Какова бы ни была утрата, какой бы ни обрушился удар, она встречает их, принимает все, что есть, и хранит в себе, и тем питает пламя, горящее внутри.</p> <p>Что научило ее этому? И можно ли этому научиться?</p> <p>Или он просто выдумал ее, приукрасил в своем</p>
--	--

φαντασιώσεων η Μέγκυ που είχε στο νου του;

Είχε στ' αλήθεια καμιά σημασία; Τι μετρούσε περισσότερο, αυτό που πράγματι ήταν η Μέγκυ ή αυτό που νόμιζε κείνος πως ήταν;

"
Αχ, Μέγκυ", είπε ανήμπορα.

Έστρεψε σ' αυτόν το βλέμμα της και μέσα από τον πόνο της του χάρισε ένα χαμόγελο απόλυτης, αστείρευτης αγάπης, δίχως κανένα κράτημα, γιατί δεν είχαν γίνει ακόμα μέρος του κόσμου της τα ταμπού κι οι αναστολές της κάθε μεγάλης γυναίκας.

Το γεγονός πως αγαπιόταν τόσο τον тαρακούνησε, τον έλιωσε, τον έκανε να παρακαλάει το Θεό, που την ύπαρξη Του είχε αμφισβητήσει κάποιες φορές, να ήταν οποιοσδήποτε άλλος έξω από τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.

Μήπως ήταν αυτό, εκείνο το άγνωστο πράγμα; Αχ, Θεέ, γιατί την αγαπούσε έτσι; Όμως, όπως πάντα, δεν του αποκρίθηκε κανένας. κι η Μέγκυ καθόταν ακόμα εκεί και του χαμογελούσε.

Η Φη σηκώθηκε χαράματα να ετοιμάσει το πρόγευμα, με τον Στιούαρτ από κοντά για βοήθεια, μετά ήρθε ξανά η κυρία Σμιθ μαζί με τη Μίνι και την Κατ, και οι τέσσερις γυναίκες στάθηκαν αντάμα πλάι στο φούρνο, κουβεντιάζοντας με φωνές ψιθυριστές και μονότονες, δεμένες όλες στον κοινό τους πόνο μ' έναν τρόπο που ούτε η Μέγκυ ούτε ο πατήρ Ραλφ καταλάβαιναν.

Σαν τέλειωσαν το φαγητό, η Μέγκυ πήγε να ντύσει το μικρό ξύλινο κασόνι, που είχαν φτιάξει τ' αγόρια, πλανίζοντας το να γίνει λείο στην επιφάνεια και περνώντας το τέλος με βερνίκι. Η

Φη της είχε δώσει σιωπηλή ένα βραδινό της φουστάνι από άσπρο σατέν, που με τα χρόνια είχε πάρει την απόχρωση του παλιού ελεφαντόδοντου, κι η Μέγκυ έκατσε να το κόψει σε λουρίδες σύμφωνα στο μέγεθος με τις πλευρές της κάσας. Όσο ο πατήρ Ραλφ στερέωνε ένα παραγέμισμα με πετσέτες μέσα στο φέρετρο, η Μέγκυ γάζωσε τα κομμάτια του σατέν στη ραπτομηχανή να τους δώσει το τελικό σχήμα και μετά κι οι δυο μαζί τα κάρφωσαν με πινέζες στο εσωτερικό.

Ύστερα, η Φη φόρεσε στο μωρό της το καλό βελούδινο κουστούμι του, του χτένισε τα μαλλιά και το ξάπλωσε στην απαλή φωλιά που είχε τη δικιά της μυρουδιά κι όχι τη μυρουδιά της Μέγκυ, που είχε σταθεί η αληθινή μητέρα του.

Ο Πάντυ έκλεισε την κάσα κλαίγοντας με λυγμούς.

воображении?

Да и не все ли равно? Что важнее — подлинная Мэгги или та, какой она ему кажется?

— Ох, Мэгги, — беспомощно пробормотал он. Она подняла на него глаза и из глубины страдания улыбнулась ему; была в этой улыбке безмерная, беззаветная, ничем не сдерживаемая любовь, еще не ведающая запретов, что вынуждают женщину скрывать свои чувства.

Эта безмерная любовь потрясала его, сжигала — почему, почему Бог, в чьем бытии он порой сомневался, не создал его другим, кем угодно, только не Ральфом де Брикассаром?!

Так, может быть, это оно и есть — то неведомое и опасное, что скрыто в нем самом? О господи, ну почему он так ее любит? Но, как всегда, никто ему не ответил, а Мэгги все сидела и улыбалась ему.

На рассвете Фиа поднялась и начала готовить завтрак. Стюарт ей помогал, потом пришла миссис Смит, привела Минни и Кэт, и женщины, стоя вчетвером у плиты, толковали о чем-то ровными, приглушенными голосами, словно объединенные неким таинством скорби, которого не понять было ни Мэгги, ни священнику.

После завтрака Мэгги пошла выстлать изнутри маленький деревянный ящик, мальчишки сработали его на совесть, гладко выстругали и отполировали каждую дощечку.

Фиа молча дала ей белое длинное шелковое платье, от старости шелк давно уже сделался желтоватым, как слоновая кость, и Мэгги отмерила полосы ткани точно по внутренним стенкам. Потом прострочила их на машинке, получились чехлы, а отец Ральф наполнил их лоскутами, этой мягкой обивкой затащили внутренние стенки и укрепили ее кнопками.

Тогда Фиа обрядила своего малыша в парадный бархатный костюмчик, причесала его и уложила в это мягкое гнездышко, от которого пахло ею, а не Мэгги, не той, что была ему настоящей матерью.

Пэдди закрыл гроб крышкой, он плакал —

τούτο ήταν το πρώτο παιδί του που έχανε.

Χρόνια τώρα η αίθουσα υποδοχής της Ντρογκέντα χρησίμευε για παρεκκλήσι. Στη μια άκρη είχαν χτίσει ένα ιερό, και το είχαν καλύψει με χρυσοποίκιλτο ύφασμα, που είχαν κεντήσει οι καλόγριες στο μοναστήρι Σαιντ Μαίρη ντούρσο για τη Μαίρη Κάρσον, αντί αμοιβής χιλίων λιρών.

Η κυρία Σμιθ είχε γεμίσει το ιερό κι όλο το χώρο με χειμωνιάτικα λουλούδια από τους κήπους της Ντρογκέντα, μανιτιές και πρώιμες βιολέτες κι όψιμα τριαντάφυλλα, όλα σε μεγάλα βαριά μπουκέτα που μοσχοβολούσαν.

Με κάτασπρο στιχάρι δίχως δαντέλες και ποικίλματα και μαύρο φαιλόνι δίχως κανένα στολίδι, ο πατήρ Ραλφ έψαλε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Όπως τα περισσότερα μεγάλα υποστατικά της Ενδοχώρας, η Ντρογκέντα έθαβε τους νεκρούς της στη δικιά της γη. Το νεκροταφείο βρισκόταν πέρα από τους κήπους, πλάϊ στις όχθες της ρεματιάς με τις σκόρπιες κλαίουσες ιτιές, περιφραγμένο από ασπροβαμμένα κάγκελα και καταπράσινο όλες τις εποχές γιατί το πότιζαν τα νερά των δεξαμενών.

Εκεί ήταν θαμμένοι ο Μάικλ Κάρσον και ο μικρός του γιος, σ' έναν επιβλητικό, μαρμάρινο, κτιστό τάφο, μ' έναν άγγελο σε φυσικό μέγεθος πάνω στο αέτωμα του, να φυλάει την ανάπαυση τους με τη ρομφαία του υψωμένη.

Μα υπήρχαν και κάπου δώδεκα λιγότερο φανταχτερά μνήματα ολόγυρα, στολισμένα με απλούς άσπρους ξύλινους σταυρούς μονάχα και φραγμένα μάσπρα κάγκελα που καθόριζαν τα νοικοκυρεμένα τους όρια. Μερικοί απ τους σταυρούς δεν είχαν όνομα καν: ένας εργάτης της κουράς, δίχως συγγενείς, που είχε σκοτωθεί σε κάποιον τσακωμό στις παράγκες για τον ύπνο. δυο τρεις πλανόδιοι αλήτες που η Ντρογκέντα στάθηκε ο τελευταίος επίγειος σταθμός στην περιπλάνησή τους. ένας απογυμνωμένος σκελετός που είχε βρεθεί σένα από τα βοσκοτόπια. ο Κινέζος μάγειρας του Μάικλ Κάρσον, που είχε πάνω από το μνήμα του μια γουστόζικη κόκκινη ομπρέλα με μικρά κουδουνάκια που έμοιαζαν να τραγουδάνε όλη την ώρα τόνομα Χι Σινγκ, Χι Σινγκ, Χι Σινγκ. ένας οδηγός κοπαδιών που ο σταυρός του έγραφε μονάχα: Ο ΤΑΝΚΣΤΑΝΤ ΤΣΑΡΛΥ ΗΤΑΝ ΩΡΑΙΟΣ ΜΑΓΚΑΣ. κι άλλοι ακόμα, μερικές γυναίκες αναμεταξύ τους.

впервые он потерял ребенка.

Парадная зала в Дрохеде уже многие годы служила домашней церковью; в одном конце поставлен был алтарь монахини из монастыря Святой Марии расшили для него золотом покров, за что получили от Мэри Карсон тысячу фунтов.

Миссис Смит убрала алтарь и всю залу зимними цветами из дрохедских садов — несчетными желтофиолями и поздними розами, — розовые и ржаво-оранжевые, они казались нарисованными и словно бы только по волшебству источали еще и аромат.

Отец Ральф, в белом стихаре без кружев поверх строгой черной сутаны, отслужил заупокойную мессу.

Как почти во всех больших имениях этого далекого края, в Дрохеде покойников хоронили тут же, на своей земле. Кладбище лежало за садами, на поросшем ивами речном берегу, его окружала кованая железная ограда, выкрашенная белой краской, и даже теперь, в засуху, здесь было зелено, потому что поливали водой из дрохедских цистерн.

Здесь, во внушительном мраморном склепе, похоронены были Майкл Карсон и младенец — его сын, и мраморный ангел в человеческий рост, с обнаженным мечом в руке, охранял их покой.

Но эту пышную гробницу окружало могил десять или двенадцать куда более скромных, границы их обозначались ровными рядами проволочных белых полукружий наподобие крокетных ворот, да белели простые деревянные кресты, иные даже без имени: лежал тут безродный стригаль, убитый в драке; двое или трое бродяг, на чьем пути Дрохеда оказалась последним привалом; чьи-то безвестные, безымянные кости, найденные на одном из выгонов — неизвестно даже, мужчине они когда-то принадлежали или женщине; китаец — повар Майкла Карсона — над его прахом стоял причудливый ярко-красный зонтик, увешанный крохотными колокольчиками, которые словно бы грустно, нескончаемо вызванивали его имя: Хи Синг, Хи Синг, Хи Синг; какой-то гуртовщик — на его кресте только и было написано: «Чарли с Тэнкстенда, хороший был парень»; и еще несколько покойников, в том числе и женщины.

Μα τέτοια απλότητα δεν ταίριαζε στον Χαλ, στον ανιψιό της αφέντρας. έβαλαν το πρόχειρα φτιαγμένο φέρετρο σένα ράφι του κτιστού τάφου κι έκλεισαν ξανά τις περίτεχνες μπρούντζινες πόρτες.

Μετά από λίγο καιρό έπαψαν όλοι να μιλάνε για τον Χαλ, εκτός κι αν τύχαινε να τον αναφέρουν στην κουβέντα.

Η Μέγκυ κρατούσε αποκλειστικά για τον εαυτό της τη θλίψη της. ο πόνος της είχε την αίσθηση της απεγνωσμένης εγκατάλειψης που μόνο τα παιδιά νιώθουν, την τόσο μεγαλοποιημένη και μυστηριώδη, κι ωστόσο η ίδια της η νιότη έθαβε το πένθος της κάτω από συμβάντα καθημερινά και μίκραινε τη σημασία του.

Τ'αγόρια λίγο επηρεάστηκαν, εκτός από τον Μπομπ, που ήταν αρκετά μεγάλος για να έχει αδυναμία στο μικρούλη του αδερφό. Ο Πάντου θρηνούσε βαθιά, όμως κανένας δεν ήξερε αν θρηνούσε κι η Φη.

Έμοιαζε να ξεμακραίνει όλο και πιο πολύ από τον άντρα και τα παιδιά της, από κάθε συναίσθημα.

Γι αυτό ο Πάντου ένιωθε απέραντη ευγνωμοσύνη για τον Στιου που φρόντιζε έτσι τη μητέρα του, που την αντιμετώπιζε με μια ολότελα σοβαρή τρυφεράδα.

Μονάχα ο Πάντου ήξερε πώς ήταν η Φη τη μέρα που είχε γυρίσει από το Τζίλυ δίχως να φέρει τον Φρανκ μαζί του. Δεν είχαν φανερώσει τίποτε τούτα τα απαλά γκρίζα μάτια, μήτε σκληράδα μήτε κατηγορία, μίσος ή λύπη. Λες και πρόσμενε από καιρό το χτύπημα, όπως προσμένει ένα καταδικασμένο σκυλί τη σφαίρα που θα το αποτελειώσει, έχοντας γνώση της μοίρας της κι ανήμπορη να την αποφύγει.

"Το ήξερα πως δε θα γύριζε πίσω", είπε μονάχα.

"Μπορεί και να γυρίσει, Φη, αν του γράψεις αμέσως", είπε ο Πάντου.

Κούνησε μονάχα το κεφάλι της, αλλά δεν κάθισε να του εξηγήσει. Ήταν καλύτερα να έφτιαχνε ο Φρανκ μια καινούρια ζωή, μακριά από την ίδια κι από την Ντρογκέντα. Ήξερε το γιο της αρκετά για να είναι σίγουρη πως μια της λέξη θα τον έφερνε πίσω, κι έτσι δεν έπρεπε να την προφέρει αυτή τη λέξη, ποτέ.

Αν ήταν οι μέρες ατέλειωτες και πικρές, γεμάτες από μια αίσθηση αποτυχίας, έπρεπε να τ'αντέξει

Но Хэла, племянника владелицы Дрохеды, не подобало хоронить так скромно, самодельный гробик поместили в склепе в подобие саркофага, и бронзовые двери искусной работы затворились за ним.

Шло время, и о Хэле говорить перестали, разве что упомянут мельком.

Μέγκυ хранила свое горе про себя; в этой боли, как всегда у детей, скрывалось нерассуждающее отчаяние, непомерное, непостижимое, но как раз оттого, что Μέγκυ еще не была взрослой, отчаяние заслоняли и отодвигали простые повседневные события.

Μαλчики не слишком горевали, кроме Боба — он-то, самый старший, нежно любил маленького братишку. Глубока была скорбь Пэдди, но никто не знал, оплакивает ли сына Φια.

Καζαλος, она все дальше отходит от мужа и детей, отрешается от всех чувств.

И Пэдди в душе горячо благодарил Стюарта — вот кто неумоимо, с особенной серьезной нежностью заботился о матери.

Οдин лишь Пэдди знал, какой была Φια в тот день, когда он вернулся из Джиленбоуна без Φρэнκα. Ни искры волнения не вспыхнуло в ее ясных серых глазах, их не оледенили упрек, ненависть или скорбь. Словно она просто ждала удара, как ждет обреченная собака смертоносной пули, зная свою участь и не в силах ее избежать.

— Я знала, что он не вернется, — сказала она тогда.

— Может быть, и вернется, Φια, только напиши ему поскорей.

Οна покачала головой, но не стала ничего объяснять, она оставалась верна себе. Пусть Φρэнк начнет новую жизнь подальше от Дрохеды и от нее. Οна слишком хорошо знала сына и не сомневалась: одно ее слово — и он снова будет здесь, а значит, никогда у нее не вырвется это слово.

Если дни ее долги и горьки, ибо она потерпела поражение, терпеть надо молча.

όλα δίχως παράπονα.

Δεν τον είχε διαλέξει από μόνη της τον Πάντο για άντρα της, όμως καλύτερος άντρας δεν είχε υπάρξει στον κόσμο. Η Φη ήταν από κείνους τους ανθρώπους που έχουν αισθήματα τόσο δυνατά που να γίνονται αβάσταχτα, αβίωτα, και το μάθημα που είχε πάρει ήταν σκληρό.

Κοντά είκοσι πέντε χρόνια πάλευε να συντρίψει το συναίσθημα μέχρι τελικής εξόντωσης, κι ήταν σίγουρη πως στο τέλος η επιμονή της θα κέρδιζε.

Η ζωή συνεχιζόταν ακολουθώντας το ρυθμικό, ατελείωτο κύκλο της γης. το επόμενο καλοκαίρι έπιασαν οι βροχές, όχι οι βροχές των μουσώνων μα κάτι λιγότερο, και γέμισαν τη ρεματιά και τις δεξαμενές, πότισαν τις διψασμένες ρίζες των χόρτων, ξέπλυναν την ύπουλη σκόνη.

Κλαίγοντας σχεδόν από χαρά, οι άντρες καταγίνονταν με τις δουλειές της εποχής, ξέροντας με σιγουριά πως δε θα χρειαζόταν να τάϊσουν με το χέρι τα πρόβατα.

Το χορτάρι μόλις που είχε κρατήσει, και τώρα στο τέλος τα είχαν κουτσοβολέψει με κάτι θάμνους για συμπλήρωμα. δεν ήταν έτσι όμως τα πράγματα σ'όλα τα υποστατικά του Τζίλυ.

Το πόσα ζωντανά είχε το κάθε κτήμα εξαρτιόταν αποκλειστικά από τα βοσκοτόπια του. Για τη μεγάλη της έκταση, η Ντρογκέντα έτρεφε σχετικά λίγα κοπάδια, πράγμα που σήμαινε πως το χορτάρι της έφτανε και καμιά φορά της περίσσειε κιόλας.

Τα γεννητούρια κι οι πρώτες βδομάδες μετά ήταν η πιο πολυάσχολη περίοδος για όσους ασχολούνταν με τα κοπάδια. Έπιαναν το κάθε νεογέννητο αρνάκι, του σημάδευαν τ'αυτιά, πέρναγαν δακτυλίους στην ουρά του, κι αν ήταν αρσενικό που δεν το χρειάζονταν για αναπαραγωγή, το ευνούχιζαν.

Δουλειά βρόμικη, απωθητική, που τους μούλιαζε στο αίμα, γιατί μονάχα ένας τρόπος υπήρχε για να ξεμπερδέψεις με τα χιλιάδες επί χιλιάδων αρσενικά αρνιά στο λιγοστό χρόνο που είχες στη διάθεσή σου.

Έπιανες τους όρχεις ανάμεσα στα δάχτυλα, τους δάγκωνες να τους κόψεις και τους έφτυνες κατάχαμα. Οι ουρές των σερνικών και των θηλυκών, σφιγμένες με δακτυλίους από αλουμίνιο, έχαναν σιγά σιγά τη ζωτική τους τροφοδοσία σε αίμα, πρήζονταν, μαραίνονταν κι έπεφταν.

Она не сама выбрала Пэдди, но лучше Пэдди нет и не было человека на свете. Фиа была из тех людей, кто чувствует слишком сильно, так, что уже нельзя терпеть, нельзя жить, и она получила жестокий урок.

Почти двадцать пять лет она подавляла в себе всякое чувство и убеждена была, что такое упорство в конце концов победит.

Жизнь продолжалась, длился все тот же извечный, размеренный земной круговорот; летом, хоть муссоны и не дошли до Дрохеды, выпали их спутники — дожди, наполнили реку и цистерны, напоили корни изжаждавшей травы, смыли всепроникающую пыль.

Чуть не плача от радости, люди занимались своим делом, как требовало время года, от души отлегло: овцы не останутся без подножного корма.

Травы как раз хватило, удалось продержаться до новой, подбавляя ветки самых густолиственных деревьев, — но так было не на всех джиленбоунских фермах.

Сколько на ферме скота, это всецело зависит от скотовода, который ею заправляет. Для огромных пастбищ Дрохеды стадо здесь было не так уж велико, а потому прокормиться могло дольше.

Время окота и сразу после него — самая горячая, изнурительная пора в году овчара. Каждого новорожденного ягненка надо подхватить, окольцевать ему хвост, пометить ухо, а барашка, не предназначенного на племя, еще и холостить.

Ужасная, отвратительная работа, одежда вся в крови, хоть выжми, потому что в короткий отпущенный на это срок управиться со многими тысячами ягнят-самцов можно только одним способом.

Яички зажимают между пальцами, откусывают и сплевывают наземь. Хвосты всех ягнят, без различия пола, перехватывают тугим жестяным кольцом, так что кровообращение нарушается, хвост пухнет, потом высыхает и отваливается.

Εδώ μεγάλωναν τα πρόβατα που έδιναν το καλύτερο μαλλί στον κόσμο σε κοπάδια τόσο πολυάριθμα, που ήταν ανήκουστο για άλλες χώρες, και μάλιστα με έλλειψη ανθρώπινου δυναμικού. Τα πάντα συμβάλλανε στην τέλεια παραγωγή του τέλειου μαλλιού.

Στο πίσω μέρος τα πρόβατα είχαν μαλλί μαύρο που μεγάλωνε βρομισμένο από τις ακαθαρσίες κι οι τρίχες του ήταν κολλημένες σε μικρές τούφες, τούτα τα σημεία έπρεπε να ξυρίζονται καλά.

Ήταν μικροδουλειά σε σύγκριση με την κουρά, μα πολύ λιγότερο ευχάριστη, έτσι που σ' έτρωγαν οι μύγες κι η μπόχα, και πληρωνόταν πιο καλά.

Μετά έπρεπε να πιάσεις τα ζωντανά και να τα βουτάς μέσα σε σκάφες με φαινόλη για να τ' απαλλάξεις από κάθε μικρόβιο και ζιζάνιο.

Κι ακόμα, να τους δίνεις φάρμακο με τεράστιες σύριγγες που τις έχωνες ίσαμε το λαρύγγι τους για να σκοτώσεις τα παράσιτα στα άντερα τους.

Ποτέ δεν τέλειωνε η δουλειά με τα πρόβατα, ποτέ, σαν ξεμπερδεύεις Με το ένα έφτανε ο καιρός για το άλλο.

Τα μάζευες και τα πήγαινες στη βοσκή, τα έπαιρνες από το ένα βοσκοτόπι στο επόμενο, κοίταζες να τα ζευγαρώσεις και να επέμβεις ύστερα για να πάσουν τα βατέματα τους, να τα κουρέψεις, να τ' απολυμάνεις, να τους δώσεις τα φάρμακα τους, να τα σφάζεις και να τα στείλεις στην αγορά.

Η Ντρογκέντα έτρεφε και περίπου χίλια εκλεκτά μοσχάρια εκτός από τα πρόβατα, όμως τα πρόβατα ήταν πιο κερδοφόρα, κι έτσι στους καλούς καιρούς, η Ντρογκέντα είχε ένα πρόβατο για κάθε οχτώ στρέμματα γης, ή 125.000 όλα μαζί.

Επειδή ήταν μερινός, αυτή η ποικιλία των προβάτων με το λεπτότατο μαλλί, δεν πουλιόνταν ποτέ για κρέας. σαν τέλειωνε η παραγωγική τους περίοδος σε μαλλί μερινός στέλνονταν να γίνουν δέρματα, λανολίνη, ξύγκι και κόλλα, χρήσιμα μονάχα στα βурсοδεψεία, και τα σφαγεία γερασμένων ζώων.

Έτσι που είχαν τα πράγματα, οι κλασικοί της αυστραλέζικης λογοτεχνίας άρχισαν να γίνονται σιγά σιγά κατανοητοί. Για τους απομονωμένους

В Австралии разводят отменнейших тонкорунных овец, и с таким размахом, как нигде в мире, а рабочих рук не хватает, и все здесь предназначено для наилучшего производства наилучшей шерсти.

Есть такая работа — очистка: шерсть на задку овцы слипается от навоза, становится зловонной, кишит мухами, чернеет, сбивается в колтун. Поэтому надо ее здесь постоянно выстригать, это и есть очистка.

Та же стрижка, хоть и малая, но куда неприятнее, в вони, в туче мух, за нее лучше платят.

Затем — мойка: тысячи и тысячи истошно блеющих, скачущих овец надо собрать и прогнать через лабиринт с длинными чанами и каждую на мгновение окунуть в чан с фенилом, такая ванна избавляет животных от клещей, блох и прочей дряни.

И еще вливания: в глотку овце суют огромную спринцовку и впрыскивают лекарства, избавляющие от внутренних паразитов.

И нет конца и края этой возне с овцами; едва покончено с одной работой — пора приниматься за другую.

Осматривать, сортировать, перегонять с пастбища на пастбище, подбирать и менять производителей, заниматься стрижкой и очисткой, мойкой и вливаниями, забивать и отправлять на продажу.

Помимо овец, в Дрохеде насчитывалось до тысячи голов крупного рогатого скота лучшей породы, но овцы много выгоднее, так что в хорошие времена в имении на каждые два акра приходилось по овце, всего около 125 000 голов.

Все это были мериносы, и потому на мясо их не продавали; когда по старости они переставали давать первосортную шерсть, их отправляли на живодерни и кожевенные заводы и превращали в кожи и ланолин, свечное сало и клей.

И вот постепенно для семейства Клири исполнились смысла классики австралийской литературы. Здесь, в Дрохеде, на краю света,

στην Ντρογκέντα Κλήρι το διάβασμα έγινε πιο ζωτικό από ποτέ, μόνο τρόπο επικοινωνίας με τον κόσμο είχαν το μαγικό γραπτό λόγο.

Όμως δεν υπήρχε δανειστική βιβλιοθήκη εκεί κοντά, όπως άλλοτε στο Γουοχάϊν, δεν υπήρχε βδομαδιατικό ταξιδάκι στην πόλη για το ταχυδρομείο και τις εφημερίδες και μια καινούρια στοίβα βιβλία, όπως άλλοτε στο Γουοχάϊν.

Ο πατήρ Ραλφ κάλυπτε το κενό λεηλατώντας τη βιβλιοθήκη του Τζίλανμποουν, τα δικά του ράφια και του μοναστηριού, κι έφτασε να οργανώσει, σιγά σιγά, δίχως να το πάρει είδηση, μια ολόκληρη κινητή βιβλιοθήκη μέσω του Μπλούη Γουίλιαμς και του ταχυδρομικού φορτηγού.

Ήταν μόνιμα φορτωμένο βιβλία, παλιές, φθαρμένες εκδόσεις που ταξίδευαν στα μονοπάτια ανάμεσα στην Ντρογκέντα και στην Μπουγκέλα, το Ντιμπάν-Ντιμπάν και το ΜπρέκνιΠουλ, την Κουναμούτα και το Ιτζ-Ουίςγκ, όπου τάρπαζαν μευγνώμοσύνη πνεύματα διψασμένα για τροφή και τρόπους απόδρασης.

Τα πιο αγαπημένα μυθιστορήματα επιστρέφονταν πάντα με μεγάλη απροθυμία, όμως ο πατήρ Ραλφ κι οι καλόγριες κρατούσαν προσεγμένες λίστες για το ποια βιβλία παρέμεναν πού περισσότερο απ το κανονικό, ύστερα ο πατήρ Ραλφ παράγγελλε αντίτυπα τους μέσω του Πρακτορείου Τύπου του Τζίλν και τα χρέωνε θρασύτατα στη Μαίρη Κάρσον σαν δωρεές της προς την Ένωση Βιβλιόφιλων του Αγίου Σταυρού.

Εκείνα ήταν τα χρόνια όπου ήταν σπουδαίο πράγμα το να περιέχει κάποιο βιβλίο ένα συγκρατημένο φιλί, όπου οι αισθήσεις δε σκανδαλίζονταν ποτέ από ερωτικά κείμενα, κι έτσι η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα βιβλία για τους ενήλικους και σε κείνα για τα μεγάλα παιδιά ήταν λιγότερο αυστηρά καθοριστική και δεν ήταν ντροπή για έναν άντρα στην ηλικία του

Πάντα να προτιμάει τα βιβλία που λάτρευαν και τα παιδιά του: ΟΝτοτ και το Καγκουρό, οι σειρές Μπί-λαμπονγκ με τον Τζιμ και τον Νόα και τον Γουόλν, το αθάνατο Εμείς της Γης του Ποτέ, της κυρίας Ενίας Γκαν.

Τα βράδια στην κουζίνα διάβαζαν φωναχτά, ο καθένας με τη σειρά του, τα ποιήματα των Μπάντζο Πάτερσον και Σ. Τζ. Ντένις. οι περιπέτειες του "Άντρα από το Χιονισμένο

вся семья сильнее, чем когда-либо, пристрастилась к чтению; отрезанных от мира, их только и соединяло с ним волшебство печатного слова.

Но поблизости не было, как прежде в Уэхайне, библиотеки с выдачей на дом, нельзя было, как там, каждую неделю ездить в город за письмами, газетами и свежим запасом книг.

Отец Ральф заполнял эту брешь, совершая налеты на Джиленбоунскую библиотеку, на книжные полки у себя и в монастыре — и, не успев еще все их перебрать, с удивлением убедился, что при посредстве

Непоседы Уильямса и его почтового грузовика основал целую странствующую библиотеку. Среди грузов Непоседы теперь неизменно были книги — затасканные, затрепанные томики путешествовали от Дрохеды к Бугеле, от Диббен-Диббена и Брейк-и-Пвл до Каннаматы и Ич-Юиздж и давали пищу благодарным умам, изголодавшимся и жаждущим вырваться из повседневности.

Возвращали эти сокровища очень неохотно, но отец Ральф и монахини тщательно отмечали, где какие книги задерживаются дольше, а затем отец Ральф через агентство в Джилли выписывал новые экземпляры за счет Мэри Карсон и премило уговаривал ее считать это даром Австралийскому обществу книголюбов.

В те времена не всякая книга могла похвастать даже самым целомудренным поцелуем хоть на одной своей странице, никакие эротические описания не щекотали воображение, граница между книгами для взрослых и для отрочества была не столь отчетлива, и ничуть не зазорно было человеку в возрасте

Πέδι увлекаться теми же книжками, какими зачитывались его дети: «Крошка и кенгуру», похождения Джима, Норы и Уолли в выпусках «Биллабонга», бессмертный роман миссис Энис Ган «Мы из неведомого края».

Вечерами в кухне по очереди читали вслух стихи «Банджо» Патерсона и К. — Дж. Денниса, восторгались скачкой «Парня со Снежной реки», смеялись вместе с

Ποτάμι" τους προκαλούσαν ρίγη συγκίνησης και τους συγκλόνιζαν, "Ο Ευαίσθητος Φιλαράκος" κι η Ντορὴν του τους έκαναν να γελάνε, "Η Γελαστή Μαίρη" του Τζων Ο' Χάρα να χύνουν δάκρυα που φρόντιζαν να τα σκουπίσουν στα κρυφά.

Του είχα γράψει ένα γράμμα που το χα στείλει, γιατί πιότερα δεν ήξερα, Εκεί όπου τον συνάντησα, κάτω στο Λάχλαν, χρόνια πριν

Όταν τον γνώρισα δούλευε στην κουρά, έτσι του έστειλα το γράμμα, Στην τύχη κι ό,τι γίνει, με παραλήπτη τον "Κλάνσου της Πλημμύρας". Και μια απάντηση έφτασε παράξενα γραμμένη, με ξένο χαρακτήρα γραφικό, (Και στ' αλήθεια νομίζω πως την έγραψαν βουτώντας το νύχι τους σε πίσσα),

Ο σύντροφος του στη δουλειά ήταν που την είχε στείλει και να τι μου 'γράφε: "Ο Κλάνσου έφυγε για τα κοπάδια του Κουήνσλαντ, κανείς δεν ξέρει πού είναι τώρα".

Στις άγριες κι αλλόκοτες ονειροφαντασίες μου, ο Κλάνσου μου 'ρχεται στο νου, Τον βλέπω να οδηγεί τα κοπάδια του "κάτω στο Κούπερ", εκεί που πάνε οι Δυτικοί οδηγητές των ζώων

Όπως προχωράνε αργά τα ζωντανά ο Κλάνσου πάει πίσω τους καβάλα τραγουδώντας, Γιατί η ζωή των οδηγητών έχει χαρές άγνωστες σ' αυτούς που ζουν στην πόλη.

Κι ο κάμπος έχει φίλους που τον περιμένουν, κι οι γνώριμες φωνές τους τον χαιρετίζουν Μέσα από το μουρμουρητό του ανέμου, το τραγούδι του ποταμού, Και κείνος βλέπει το πανώριο θέαμα των ηλιολουσμένων πεδιάδων, Και τις νύχτες τη θαυμαστή δόξα των αιώνιων αστεριών.

Ο "Κλάνσου της Πλημμύρας" ήταν ο αγαπημένος όλων τους κι ο "Μπάντζο" ο ποιητής που προτιμούσαν. Συνηθισμένα και καθημερινά, ασήμαντα ίσως, μα αυτά τα ποιήματα δεν ήταν για τους εκλεπτυσμένους ειδήμονες. Ήταν γραμμένα για τον πολύ κόσμο, αφορούσαν τον πολύ κόσμο, κι οι Αυστραλοί κάθονταν και τα αποστήθιζαν σε αντίθεση με τα κομμάτια του Τένyson και του Γουόρντσγουορθ, που διδάσκονταν στα σχολεία, γιατί μόλο που κι εκείνων τα στιχάκια ήταν καθημερινά και συνηθισμένα, είχαν την Αγγλία σαν πηγή της έμπνευσης τους. Τα λιβάδια με τους ασφόδελους και τους νάρκισσους δε σήμαιναν τίποτε για τους Κλήαρι, που ζούσαν σένα κλίμα όπου κανένα από τα δύο δε θα μπορούσε να

«Чувствительным парнем» и его Дорин, украдкой утирали слезы, вызванные «Смеющейся Мэри» Джона О'Хары.

Другу Кленси написал я, только адреса не знал я, В те края письмо послал, где сперва его встречал.

Стригалим он был тогда, я письмо послал туда,

Наугад я написал так: «В Разлив, для Кленси».

И ответ пришел такой, незнакомою рукой,

Будто в деготь обмакнули гвоздь корявый и тупой.

Я спешил ответ прочесть — вот она, про Кленси весть: "Он овец погнал на Квинсленд, и не знаем, где он есть».

Не унять воображенья, так и вижу что ни день я: Едет Кленси по равнине, путь вдоль Купера-реки.

Вслед за стадом едет Кленси, распевает песни Кленси, Так всегда неспешно, с песней гонят скот гуртовщики. В городах нам неизвестны эти радости и песни:

День приветный, солнце светит и речной сверкает плес, Люди дружески встречают, ветерок в кустах играет. Полночь в небе рассыпает без числа алмазы звезд.

"Кленси с Разлива» были их любимые стихи, «Банджо» — любимый поэт. Не Бог весть что за стишки, но ведь эта поэзия и предназначалась не для знатоков и мудрецов, а для простых людей и говорила о простых людях, и в те времена в Австралии куда больше народу знало на память эти стишки, чем обязательные отрывки из Теннисона и Вордсворта, какие задают учить в школе, — в своем роде и это не Бог весть какие стишки, да притом вдохновленные Англией. Несчетные нарциссы и лужайки, поросшие асфоделями, ничего не говорили детям Клири — жителям края, где ни нарциссы, ни асфодели существовать не могут.

<p>υπάρξει.</p> <p>Οι Κλήαρι καταλάβαιναν τους βουκολικούς Αυστραλούς ποιητές καλύτερα από τον καθένα, γιατί η πλημμύρα ήταν γι αυτούς μια γνώριμη πραγματικότητα, όπως και το μάζεμα των κοπαδιών και το οδήγημα τους σ'άλλα βοσκοτόπια.</p> <p>Στο μήκος του ποταμού Μπάργουον στριφογύριζε ένας δρόμος επίσημα χαρακτηρισμένος σαν Διαδρομή Μεταφοράς Ζώων, μια δημόσια λουρίδα γης που έπιανε από τη μια άκρη του ανατολικού μισού της ηπείρου ως την άλλη.</p> <p>Στις μέρες τις παλιές οι οδηγητές και τα πεινασμένα, έτοιμα να κατασπαράξουν το γρασίδι ζωντανά τους δεν ήταν καλοδεχούμενοι και τα βόδια ήταν φάρα μισητή έτσι που προχωρούσαν σπιθαμή με σπιθαμή καταμεσής στα καλύτερα βοσκοτόπια των κτηματιών, σε πολυάριθμα κοπάδια που αποτελούνταν από είκοσι ως κι ογδόντα νεαρά ευνουχισμένα μοσχάρια.</p> <p>Τώρα, που υπήρχαν οι επίσημες κρατικές διαδρομές στη διάθεση των οδηγητών κι είχαν εξαφανιστεί τα βόδια από την περιοχή, ήταν πιο φιλικές οι σχέσεις ανάμεσα στους πλανόδιους κτηνοτρόφους και τους μόνιμα εγκατεστημένους κτηματίες.</p> <p>Οι περιστασιακοί οδηγητές ήταν πια καλόδεχτοι σαν έρχονταν στα σπίτια για μια μπίρα και κουβεντούλα, για λίγο σπιτικό φάϊ.</p> <p>Μερικές φορές έφερναν και γυναίκες μαζί τους, και τότε έβλεπες κατσαρολικά διάφορα κρεμασμένα στις καρότσες τους, να κουδουνίζουν και να χοροπηδάνε.</p> <p>Αυτές ήταν οι πιο χαρωπές ή οι πιο κατσούφες γυναίκες της Ενδοχώρας, που ταξίδευαν συνέχεια από την Κυνούνα στο Παρού, από το Γκουντιγούντι στο Γκουνταγκάι, από το Κάθρϊν στο Κέρυ.</p> <p>Παράξενες γυναίκες. δεν ήξεραν τι θα πει στέγη πάνω από τα κεφάλια τους ή ένα μπαμπακένιο στρώμα κάτω από τα σκληραγωγημένα τους κορμιά. Κανένας άντρας δεν τις ξεπέρναγε. ήταν σκληρές κι ανθεκτικές όσο κι η γη που τη γυρνούσαν ασταμάτητα απ τη μια άκρη ως την άλλη.</p>	<p>А поэты австралийской глуши им близки и понятны: ведь Разлив у них под боком и отары, перегоняемые по БСП — их будни. БСП, Большой Скотопрогонный</p> <p>Путь, проходит близ берегов Баруона, эту своеобразную полосу отчуждения правительство отвело именно для того, чтобы переправлять четвероногий товар по восточной половине материка из конца в конец.</p> <p>В прежние времена гуртовщиков и их голодные отары, которые поедали или вытаптывали на ходу каждую травинку, ждал отнюдь не добрый прием, а погонщики быков, что черепашим шагом проводили от двух до восьми десятков голов напрямик по лучшим пастбищам окраинных поселенцев, и вовсе вызывали лютую ненависть.</p> <p>Теперь, при определенных правительством скотопрогонных путях, все это стало полузабытой сказкой, и люди оседлые и перекасти-поле уже не враждовали друг с другом.</p> <p>Если кому из гуртовщиков случалось заглянуть на ферму — выпить пива, потолковать, поесть разок не всухомятку, их встречали радушно.</p> <p>Иногда с ними бывали и женщины — ездили в какой-нибудь старой разбитой двуколке, обвешанной брякающими и звякающими котелками, кастрюльками, фляжками, точно бахромой, и волокла все это давно забракованная кляча с вытертой шкурой.</p> <p>То были либо самые веселые, либо самые угрюмые женщины Грая света; они разъезжали от Кайнуны до Пару, от Гундичииди до Гандагаи, от Кэтрин до Карри.</p> <p>Странные женщины: у них никогда не бывало крыши над головой, их жилистые тела не привыкли к мягким матрасам, ни один мужчина не мог тягаться с ними — упорными, выносливыми, как земля, цветущая под их неутомимыми ногами.</p>
---	---

Τα παιδιά τους, άγρια σαν τα πουλιά στα ξεραμένα από τον ήλιο δέντρα, λούφαζαν ντροπαλά πίσω από την άμαξα ή το 'βαζαν στα πόδια να κρυφτούν ανάμεσα στους σωρούς τα στοιβαγμένα ξύλα, όσο κάθονταν οι γονιοί τους κι έπιναν κούρες τσαϊ κουβεντιάζοντας με τους νοικοκυραίους των υποστατικών, αντάλλαζαν μαζί τους βιβλία, υπόσχονταν να μεταφέρουν μηνύματα στο Χούπιρον Κόλινς ή στο Μπράμπυ Γουότερς, και διηγούνταν την απίστευτη ιστορία του μαθητευόμενου εργάτη Πόμυ στη Ναρλούνγκα.

Και μπορούσες να είσαι σίγουρος πως οι δίχως ρίζες νομάδες όλο και κάποιο τάφο είχαν σκάψει για να θάψουν ένα παιδί, μια γυναίκα ή έναν άντρα, σένα κομμάτι γης, σε κάποιο σημείο στις Διαδρομές Μεταφοράς Ζώων που δε θα το ξεχνούσαν ποτέ, και που έμοιαζε ίδιο μόλα τ'άλλα σ'όσους δεν ήξεραν με ποιο τρόπο μπορεί να ξεχωρίσει η καρδιά σαν μοναδικό, το ένα και ξεχωριστό δέντρο μέσα στο δάσος.

Η Μέγκυ δεν είχε ιδέα για το τι μπορούσε να σημαίνει μια φράση τόσο χλιοειπωμένη όπως "τα γεγονότα της ζωής", γιατί οι περιστάσεις είχαν συνωμοτήσει να της φράξουν κάθε δρόμο που θα μπορούσε να την οδηγήσει στη γνώση.

Ο πατέρας της διαχώριζε με τρόπο αυστηρό τ'αρσενικά της οικογένειας από τα θηλυκά. ποτέ δεν κουβεντιάζονταν τα θέματα της αναπαραγωγής των ζώων ή τα ζευγαρώματα τους μπρος σε γυναίκες, μήτε εμφανίζονταν ποτέ οι άντρες μπροστά σε γυναίκες αν δε φορούσαν όλα τους τα ρούχα.

Το είδος των βιβλίων που θα μπορούσαν να της μάθουν πέντε πράγματα δεν έφτανε ποτέ στην Ντρογκέντα, και δεν είχε φίλες της ηλικίας της που θα μπορούσαν να συμβάλουν στη μόρφωση της.

Η ζωή της είχε τεθεί αποκλειστικά στην υπηρεσία του σπιτιού, και γύρω από το σπίτι δε σημειωνόταν καμιά απολύτως σεξουαλική δραστηριότητα. Στο Χόουμ Πάντοκ όλα τα πλάσματα σχεδόν ήταν στείρα, μ'όλη τη σημασία της λέξης.

Η Μαίρη Κάρσον δεν ασχολιόταν με την εκτροφή αλόγων, τ'αγόραζε από τον Μάρτιν Κινγκ της Μπουγκέλα. οι επιβήτορες ήταν ζώα εκνευριστικά, σκέτη ενόχληση έτσι και δεν καταγινόσουν με την εκτροφή ίππων, κι έτσι δεν υπήρχαν επιβήτορες στην Ντρογκέντα.

Υπήρχε ένας ταύρος, ένα άγριο και βίαιο κτήνος που φυλαγόταν καλά, κι η Μέγκυ το φοβόταν τόσο που δεν πλησίασε ποτέ στο μαντρί του.

Дети их, дикие, как птицы в пронизанных солнцем кронах деревьев, пугливо жались к двуколке или бежали и прятались за поленицу, а родители за чаем беседовали с хозяевами, обменивались всякой небывальщиной и книгами, обещали передать путанные поручения какому-нибудь Хупирону Коллинзу или Брамби Уотерсу и ошеломляли слушателей сказочками про Помми-желторотика, новосела Гнарлунги.

И почему-то ясно было, что эти перекасти-поле в своих скитаниях по БСП уже вырыли могилу, схоронили ребенка ли, жену, мужа или друга-товарища у подножья какой-нибудь незабвенной придорожной кулибы — ведь все деревья кажутся одинаковыми лишь тем, кто не знает, как сердце может отметить и запомнить в бескрайних лесах одно-единственное дерево.

Во всем, что касается пола и деторождения, Мэгги была совершенной невеждой — жизнь, как нарочно, преграждала ей доступ к каким-либо знаниям по этой части.

Отец строго делил семью: мужчинам — свое, женщинам — свое; при матери и сестре никогда не говорили о племенном скоте, о случке и окоте, никогда не показывались им на глаза полуодетыми.

Книги, которые дали бы девочке хоть какой-то ключ, в Дрохеде не попадали, и у нее не было подруг, сверстниц, способных пополнить ее образование.

Постоянные хозяйственные заботы приковали ее к дому, а вокруг дома не происходило ничего, связанного с полом. На Главной усадьбе почти все животные были холощенные.

Мэри Карсон не разводила лошадей, а покупала в Бугеле у Мартина Кинга, у него был конный завод; но если не разводить лошадей, с жеребцами одна морока — и в Дрохеде не было ни одного жеребца.

Был, правда, бык, дикий, свирепый зверь, но соваться туда, где его держали, строяйше запрещалось, и напуганная Мэгги

<p>Τα σκυλιά τα κρατούσαν αλυσοδεμένα στα σπιτάκια τους και Το ζευγάρι τους αποτελούσε μια επιστημονική άσκηση που γινόταν κάτω από την επιτήρηση και το αετίσιο μάτι του Πάντυ ή του Μπομπ, μακριά από τα σπίτια του υποστατικού.</p> <p>Μήτε της έμενε χρόνος να κάτσει να κοιτάει τα γουρούνια, που την αηδίαζαν όταν πήγαινε να τα τάϊσει.</p> <p>Πράγματι, της Μέγκυ δεν της έμενε χρόνος να κάτσει να κοιτάει τίποτε και κανέναν εκτός από τα δυο μικρά της αδέρφια.</p> <p>Κι η άγνοια γεννοβολάει κι άλλη άγνοια. ένα κορμί κι ένα μυαλό που δεν έχουν ξυπνήσει ακόμα κοιμούνται όλο και πιο βαθιά όσο συμβαίνουν πράγματα που οι γνώστες τα καταγράφουν με τρόπο αυτόματο.</p> <p>Λίγο πριν κλείσει η Μέγκυ τα δεκαπέντε της, όταν κόντευε να φτάσει στη χανωτική του κορύφωση το καλοκαιριάτικο κάμα, είδε στο βρακάκι της κάτι καφετιές σκούρες κηλίδες.</p> <p>Σταμάτησαν μετά από δυο τρεις μέρες, αλλά σαν πέρασαν έξι βδομάδες επέστρεψαν ξανά κι η ντροπή της έγινε τρόμος.</p> <p>Την πρώτη φορά τα είχε περάσει για βρομές του πισινού της, και γι αυτό είχε νιώσει τόσο ταπεινωμένη, μα στη δεύτερη εμφάνιση τους έγινε ξεκάθαρο πως ήταν αίμα.</p> <p>Ιδέα δεν είχε από πού ερχόταν αυτό το αίμα, όμως υπέθετε πως έβγαινε από τον πισινό της. Η αργή αιμορραγία πέρασε μετά από τρεις μέρες, και δεν της παρουσιάστηκε ξανά για πάνω από δυο μήνες, δεν την είχε πάρει ειδήση κανένας που έπλενε στα κλεφτά τα βρακάκια της γιατί έτσι κι αλλιώς εκείνη έκανε την πιο πολλή πλύση.</p> <p>Η επόμενη προσβολή της έφερε πόνο, τις πρώτες οδύνες της ζωής της που δεν είχαν σχέση με κοιλιακές διαταραχές. Κι η αιμορραγία ήταν χειρότερη, πολύ χειρότερη. Έκλεψε μερικές από τις παρατημένες πάνες των διδύμων και τις στερέωσε μέσα στην κιλότα της από φόβο μήπως και περάσει το αίμα ίσαμε έξω, στο φουστάνι της.</p> <p>Το θάνατο του Χαλ τον είχε καταγράψει σαν μια ορμητική επίσκεψη κάποιας στοιχειωμένης δύναμης- μα τούτο το αργό, ψυχοφθόρο ξόδιασμα της δικιάς της ύπαρξης μέχρι τον τελικό αφανισμό ήταν τρομερό.</p>	<p>близко не подходила.</p> <p>Собаки сидели в конурах на цепи, о получении чистопородного потомства заботились по всем правилам науки, за этим следили орлиным глазом Боб или сам Пэдди, и сюда тоже доступа не было.</p> <p>И некогда было присматриваться к свиньям — Мэгги их терпеть не могла и досадовала, что приходится задавать им корм.</p> <p>По правде говоря, ей ни к кому некогда было присматриваться, кроме малышей "братишек.</p> <p>А неведение порождает неведение; когда тело и разум еще не проснулись, они просят и такие события, которые естественно отметит тот, кто предупрежден.</p> <p>Перед самым днем рождения, когда Мэгги исполнялось пятнадцать, в разгар оглушающей летней жары, она стала замечать на трусиках бурые пятна.</p> <p>Дня через два они исчезли, а через полтора месяца опять появились, и тогда стыд сменился ужасом.</p> <p>Сперва она приписала их своей неопрятности, это было униζительно, но во второй раз стало ясно, что это кровь.</p> <p>Мэгги понятия не имела, откуда это — вероятно, из кишок. Три дня спустя слабое кровотечение кончилось, и ничего такого не было больше двух месяцев; никто не заметил, как она тайком стирала трусики, ведь на ней лежала почти вся стирка.</p> <p>В следующий раз она почувствовала еще и боль, а ведь у нее никогда в жизни ничего не болело, разве что стошнит от волнения. И кровь шла все сильнее и сильнее. Она потихоньку утащила старые пеленки близнецов и пыталась повязываться под трусиками и дрожала от ужаса — вдруг просочится наружу.</p> <p>Когда смерть унесла Хэла, то был внезапный, грозный и непостижимый удар судьбы; но какой ужас — уходить из жизни так медленно, постепенно.</p>
--	---

Πώς θα μπορούσε ποτέ να πάει στη Φη ή στον Πάντυ και ν'αναγγείλει ότι πέθαινε από κάποια ατιμωτική, απαγορευμένη ασθένεια του ποπού της;

Μονάχα στον Φρανκ θα μπορούσε ίσως να εμπιστευτεί το βάσανο της, μα ο Φρανκ ήταν τόσο μακριά και δεν ήξερε πού να τον βρει. Είχε ακούσει τις γυναίκες να κουβεντιάζουν πίνοντας το τσαϊ τους για όγκους και για καρκίνους, για χρόνιες, φοβερές αρρώστιες που είχαν περάσει οι φίλες ή οι μητέρες ή οι αδερφές τους, και της Μέγκυ της φαινόταν σίγουρο ότι κάποιο είδος κατέτρωγε τα σπλάχνα της, ανοίγοντας σιωπηρά δρόμο να φτάσει στην τρομαγμένη της καρδιά. Αχ, δεν ήθελε να πεθάνει!

Δεν ήταν και πολύ ξεκάθαρες οι ιδέες της γύρω από το θάνατο. Δεν ήταν ξεκαθαρισμένη μήτε και για το ποια θα ήταν η θέση της σε κείνο τον ακαταλαβίστικο άλλο κόσμο.

Για τη Μέγκυ η θρησκεία ήταν περισσότερο μια σειρά από νόμους κι απαγορεύσεις παρά κάποια πνευματική εμπειρία κι έτσι δεν μπορούσε να τη βοηθήσει διόλου. Λέξεις και φράσεις ανακατεύονταν στην πανικόβλητη συνείδηση της, ειπωμένες από τους γονιούς της, τους φίλους τους, τις καλόγριες, τους παπάδες στις λειτουργίες, κι από τους κακούς ανθρώπους στα βιβλία που απειλούσαν να σε τιμωρήσουν.

Δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσει να συνδιαλλαγεί με το θάνατο. τη μια νύχτα μετά την άλλη πλάγιαζε στο κρεβάτι της χωρίς να κλείνει μάτι και σε κατάσταση σύγχυσης και τρόμου, προσπαθώντας να βάλει με το νου της αν ο θάνατος ήταν μια αιώνια νύχτα ή μια άβυσσος γεμάτη φλόγες που θα έπρεπε να τις πηδήσει για να φτάσει στους χρυσαφένιους αγρούς της αντίπερα όχθης, ή μια σφαίρα, σαν το εσωτερικό ενός γιγάντιου μπαλονιού, με χορωδίες που έψελναν και φως απαλό που έμπαινε από χρωματιστά παράθυρα.

Έγινε πολύ σιωπηλή, μα με τρόπο διαφορετικό από τον Στιου και την ειρηνική, ονειροπόλα του απομόνωση. η δικιά της η σιωπή θύμιζε ζώο που έχει γητευτεί από το θανατερό βλέμμα ενός ερπετού και στέκει ακίνητο, σαν παραλυμένο.

Αν της μιλούσε κάποιος άξαφνα, πετιόταν πάνω, αν έκλαιγαν τα μικρά φωνάζοντας την έτρεχε με αγωνία κοντά τους και σκοτωνόταν να τα περιποιηθεί σαν να ένιωθε την ανάγκη να εξιλεωθεί για την αμέλεια της.

И мыслимо ли пойти к отцу с матерью и сказать им, что умираешь от какой-то мерзкой, постыдной кишечной болезни?

Только Фрэнку она, пожалуй, призналась бы в своих мучениях, но Фрэнк далеко, и неизвестно, где его искать. Мэгги наслушалась разговоров о раке и злокачественных опухолях, за чашкой чая женщины нередко рассказывали о том, как долго, мучительно умирали их подруги, матери, сестры, и теперь она ничуть не сомневалась — ее внутренности тоже пожирает какая-то опухоль, неслышно въедается все глубже, тянется к холодеющему от страха сердцу. Ох, как не хочется умирать!

Смерть она тоже себе представляла смутно. Что станет с нею в непонятном загробном мире?

Религия была для Мэгги не духовной пищей, а скорее сводом правил и законов и никак не могла стать ей опорой. В смятенном сознании беспорядочно сталкивались какие-то слова, обрывки того, что при ней говорили родители, их знакомые, монахини, священники в своих проповедях, чем грозили злодеи в книжках.

Нет, никак не могла она примириться со смертью; и по ночам, в растерянности, в ужасе, пыталась вообразить: смерть — это нескончаемая ночь или пропасть с огненными языками, а за нею лежат золотые поля, но через нее надо еще перепрыгнуть; или это что-то вроде исполинского воздушного шара, в нем звучат дивные песнопения и через несчетные цветные стекла внутрь льется свет.

Мэгги как-то притихла, но это было совсем не похоже на мирную, мечтательную отрешенность Стюарта: она застыла, закаменела, как зверек под леденящим взглядом змеи.

Она вздрагивала, когда с нею неожиданно заговаривали, и когда ее с плачем звали малыши, суежилась вокруг них, не зная, как искупить недолгую забывчивость.

Κι όποτε είχε μια σπάνια στιγμούλα για τον εαυτό της, πήγαινε τρεχάλα στο κοιμητήρι, στον Χαλ, που ήταν ο μόνος νεκρός που ήξερε.

Όλοι πρόσεξαν την αλλαγή της, όμως την αποδέχτηκαν σαν σημάδι πως η Μέγκυ μεγάλωνε, δίχως να σταθούν ούτε μια φορά να σκεφτούν τι μπορούσε να σημαίνει για τη Μέγκυ το γεγονός πως μεγάλωνε- έκρυβε πολύ καλά την απελπισία της.

Είχε μάθει καλά τα μαθήματα που από πολύ νωρίς είχε αρχίσει να της δίνει η ζωή. ήταν θαυμαστός ο αυτοέλεγχος της, ξεχωριστή η περηφάνια της.

Κανένας δεν έπρεπε να μάθει ποτέ το τι γινόταν μέσα της, θα κρατούσε μέχρι το τέλος απεγάδιαστο το προσωπείο της. Είχε εκεί, μπροστά της, τα παραδείγματα που έπρεπε ν' ακολουθήσει, τη Φη και τον Φρανκ, τώρα και τον Στιούαρτ, ανθρώπους περήφανους που είχαν το ίδιο αίμα στις φλέβες τους, τον ίδιο χαρακτήρα σαν και κείνη.

Μα όπως ο πατήρ Ραλφ έκανε τις τακτικές του επισκέψεις στην Ντρογκέντα, κι είδε την αλλαγή της Μέγκυ να βαθαίνει, κι από χαριτωμένη γυναικεία μεταμόρφωση να γίνεται καταστολή όλης της της ζωντάνιας, η έννοια του γι αυτή φούντωσε σε ανησυχία και μετά σε φόβο.

Ένας πνευματικός κι οργανικός μαρασμός ολοκληρωνόταν προς στα μάτια του. η Μέγκυ ξεμάκραινε απ όλους τους, γλιστρούσε και τους άφηγε πίσω, και κείνος δε θ' άντεχε να τη δει να γίνεται μια άλλη Φη.

Το μικρό οβάλ προσωπάκι ήταν όλο μάτια καρφωμένα σε κάποια φοβερή προοπτική, το γαλατένιο δέρμα που ποτέ δε μαύριζε από τον ήλιο, μήτε έβγαζε φακίδες, γινόταν ολόενα και πιο διάφανο.

Αν συνεχιζόταν τούτη η διαδικασία, συλλογίστηκε, η Μέγκυ θα χανόταν μια μέρα μέσα στα ίδια της τα μάτια, όπως τα φίδια που καταβροχθίζουν την ουρά τους, κι ύστερα θ' άρχιζε να πλανιέται στο σύμπαν σαν μια σχεδόν αόρατη λόγχη παγερού γκρίζου φωτός, που θα μπορούσες να δεις μονάχα με την άκρη του ματιού σου, όπως τις σκιές που για μια φευγαλέα στιγμή σου φαίνεται πως σέρνονται πάνω σ' έναν άσπρο τοίχο.

Εντάξει λοιπόν, θα μάθαινε έστω κι αν θα χρειαζόταν να της πάρει με το ζόρι τα λόγια. Η Μαίρη Κάρσον ήταν πιο απαιτητική από ποτέ την περίοδο εκείνη, ζήλευε την κάθε στιγμή που

Α в редкие свободные минуты убегала на кладбище к Хэлу — единственному знакомому ей покойнику.

Все заметили перемену в Мэгги, но понимали так: девочка становится взрослой, и никто не задумался, а что это для нее значит, — Мэгги слишком хорошо скрывала свое отчаяние.

Давние уроки она усвоила прочно, самообладание у нее было потрясающее, гордость неслыханная.

Никто не должен знать, что с нею происходит, она не выдаст себя до конца; примеры всегда были перед глазами — Фиа, Фрэнк, Стюарт, а она той же породы и унаследовала тот же нрав.

Но отец Ральф бывал в Дрохеде постоянно, следил за преображением Мэгги, и, когда она расцвела было девической прелестью и вдруг стала гаснуть и утратила всю свою живость, его охватила тревога, а потом и страх.

У него на глазах тают, чახнут и тело ее, и душа; Мэгги ускользает от всех, замыкается в себе, и невыносимо смотреть, как она превращается во вторую Фиону.

Огромные глаза распахнуты навстречу какому-то надвигающемуся ужасу, матово-бледная кожа, не знающая ни загара, ни веснушек, становится все прозрачней.

Если так пойдет дальше, думал он, скоро от нее останутся одни глаза, она скроется в них, как змея, глотающая собственный хвост, и в мире, невесомый и почти незримый, будет двигаться только серебристый луч, еле уловимый краешком глаза, словно пугливые тени и темные пятнышки, мелькающие на белой стене.

Ну нет, он выяснит, в чем дело, даже если правду придется вырвать у нее силой. Как на грех, совсем несносной стала Мэри Карсон, ее злила каждая минута, которую он проводил в

<p>περνούσε ο πατήρ Ραλφ στο σπίτι του αρχιβοσκού. μονάχα η ανεξάντλητη υπομονή του πανούργου, πολυμήχανου μυαλού του τον βοηθούσε να μην της δείξει πόσο τον έκανε να επαναστατεί η εγωιστική και δεσποτική συμπεριφορά της.</p> <p>Ακόμα κι η αλλόκοτη, η συνεχής του ενασχόληση με τη Μέγκυ δεν μπορούσε να μπαίνει πάντα πάνω από τη γεμάτη σκοπιμότητες σοφία του, από την άφατη ικανοποίηση που ένιωθε σαν έβλεπε πώς επιδρούσε η γοητεία του σένα πειραματόζωο τόσο πεισματάρικο και δύστροπο σαν τη Μαίρη Κάρσον.</p> <p>Στο μυαλό του συνυπήρχαν από καιρό δυο ξέχωρα κι ολότελα διαφορετικά πράγματα: η λανθάνουσα έννοια του για ένα και μοναδικό ανθρώπινο πλάσμα εκτός απ τον εαυτό του και συνάμα η ψυχρά υπολογισμένη ανάγκη του να βγει από πάνω, να γελοιοποιήσει μια ξιπασμένη δυνατή γυναίκα.</p> <p>Πόσο βαθιά ποθούσε να το κάνει αυτό! Ποτέ δε θάφηνε τη γέρικη αράχνη να τον νικήσει.</p> <p>Κάποια στιγμή κατάφερε να ξεγλιστρήσει από τη Μαίρη Κάρσον και πήγε να βρει τη Μέγκυ στο μικρό κοιμητήριο, κάτω από τη σκιά του εκδικητή αγγέλου, που διόλου δε σου θύμιζε πολεμιστή.</p> <p>Η παιδούλα κοίταζε το σαγλά πράο πρόσωπο του αγάλματος και στο δικό της είχε ζωγραφιστεί ένας φρικτός φόβος -μια εξαίσια αντιπαραβολή ανάμεσα στο συναίσθημα και στην παντελή του έλλειψη, συλλογίστηκε ο παπάς.</p> <p>Όμως εκείνος τι δουλειά είχε εκεί, να την κυνηγάει σαν ξεμωραμένη κλώσα που τρέχει πίσω από τα κοτοπουλάκια της τη στιγμή που διόλου δεν τον αφορούσε το θέμα, τη στιγμή που θα έπρεπε να την πιάσει ο πατέρας της ή η μητέρα της και να τη ρωτήσουν τι της συνέβαινε;</p> <p>Μόνο που ο πατέρας της κι η μητέρα της δεν είχαν αντιληφθεί τίποτε το ανησυχητικό, γιατί δεν τους ένοιαζε η Μέγκυ έτσι όπως τον ένοιαζε εκείνον.</p> <p>Άλλωστε ήταν παπάς, έπρεπε να προσφέρει παρηγοριά σ' όσους ήταν μόνοι κι απογοητευμένοι. Δεν άντεχε να τη βλέπει δυστυχισμένη, κι όμως τον τρόμαζε ο τρόπος που δεινόταν μαζί της μέσα από μια αλληλουχία συμβάντων.</p> <p>Έφτιαχνε ολάκερο οπλοστάσιο γεγονότων κι αναμνήσεων που είχαν σχέση μαζί της, και φοβόταν.</p>	<p>доме Клири; лишь бесконечное терпение, изворотливость и такт помогали отцу Ральфу скрывать, как все в нем бунтует против ее самодурства.</p> <p>И столь несвойственное его натуре пристрастие к Мэгги не всегда одерживало победу над хитроумием природного дипломата, не заглушало и тайного довольства: приятно видеть, что его обаяние покоряет даже упрямую вздорную ведьму Мэри Карсон.</p> <p>В душе его бушевала и рвалась с привязи доньине дремавшая нежность, жажда заботиться о чьем-то благополучии, кроме своего собственного, но пришлось признать, что бок о бок с этим чувством уживается и другое: холодная кошачья жестокость, стремление взять верх над тщеславной деспотичной бабой, одурачить ее.</p> <p>О, ему всегда этого хотелось! Старой паучихе вовек не взять над ним верх!</p> <p>Наконец он ухитрился сбежать от Мэри Карсон и застигнуть Мэгги врасплох на маленьком кладбище, в тени совсем не воинственного бледного карающего ангела.</p> <p>Она смотрела в слащаво-умиротворенное лицо статуи, сама олицетворение страха: разительный контраст бесчувственности и чувства, подумалось ему.</p> <p>Но сам-то он здесь зачем? Чего ради он гоняется за ней, как встревоженная насадка, его ли это забота? Разве не матери с отцом полагалось бы выяснить, что с ней творится?</p> <p>Да, но они ничего худого не замечают, для них она значит куда меньше, чем для него.</p> <p>И потом, он ведь пастырь духовный, и его долг — приносить утешение тем, кто одинок и отчаялся. Нестерпимо видеть ее несчастной, но вот беда, так все сложилось, что он день ото дня сильнее к ней привязывается.</p> <p>Столько уже накопилось благодаря ей милых ему случаев и воспоминаний, и это пугает.</p>
---	---

Η αγάπη του για τη Μέγκυ κι η ενστικτώδικη ανάγκη του σαν ιερέας να συντρέχει όσους τον χρειάζονταν προσφέροντας τον εαυτό του και τις πνευματικές του ικανότητες όπου ήταν απαραίτητο έρχονταν σε σύγκρουση μ'έναν παράλογο τρόπο μη τυχόν και γίνει απόλυτα απαραίτητο σε κάποιο ανθρώπινο πλάσμα, και μη τυχόν κι αφήσει κάποιο ανθρώπινο πλάσμα να γίνει απόλυτα απαραίτητο για κείνον.

Όταν άκουσε τα βήματα του στο χορτάρι γύρισε προς το μέρος του, σταυρώνοντας τα χέρια της στην ποδιά της και κοιτώντας χάμω, τα πόδια της. Κάθισε κοντά της, με τα μπράτσα τυλιγμένα γύρω από τα γόνατα του, το ράσο του να πέφτει σε δίπλες που είχαν την ίδια χάρη όπως και το ψηλόλιγνο κορμί του. Αποφάσισε πως δε θα είχε νόημα να κλωθογυρίσει αυτό που ήθελε να πει. Αν ακολουθούσε μια τέτοια τακτική, η Μέγκυ θα κοίταζε να του ξεφύγει.

"Τι συμβαίνει, Μέγκυ;"

" Τίποτε, πάτερ".

"Δε σε πιστεύω". "Σας παρακαλώ, πάτερ, σας παρακαλώ! Δεν μπορώ να σας πω!"

" Αχ, Μέγκυ! Πόσο λίγη είναι η πίστη σου! Σεμένα μπορείς να πεις τα πάντα, το καθετί. Γι αυτό βρίσκομαι τώρα εδώ, γι αυτό είμαι παπάς!"

Εκπροσωπώ τον Κύριο μας πάνω στη γη, ακούω για λογαριασμό Του, μπορώ και να συγχωρώ ακόμα στ'όνομα Του. Και, μικρούλα μου Μέγκυ, δεν υπάρχει τίποτε στο σύμπαν του Θεού που να μη βρίσκουμε στην καρδιά μας τη δύναμη να το συγχωρήσουμε, ο Κύριος κι εγώ.

Πρέπει να μου πεις τι σου συμβαίνει, αγαπούλα μου, γιατί αν μπορεί κάποιος να σε βοηθήσει είμαι εγώ. Όσο ζω θα προσπαθώ πάντα να σε βοηθώ, θα σε φροντίζω και θα σε προσέχω.

Πες πως είμαι ένας φύλακας άγγελος, αν το θες, πολύ καλύτερος από τούτο το κομμάτι το μάρμαρο που είναι πάνω από το κεφάλι σου".

Πήρε μια ανάσα κι έγερσε προς. "Μέγκυ, αν μ'αγαπάς, πες μου!"

Τα χέρια της έσφιζαν απεγνωσμένα το ένα το άλλο.

"Πάτερ, πεθαίνω! Έχω καρκίνο!"

Το πρώτο που ένιωσε ήταν μια άγρια ανάγκη να βάλει τα γέλια, να ξεσπάσει όλη την ένταση που είχε σωρευτεί μέσα του. μετά κοίταξε το χλομό, διάφανο δέρμα με τις γαλαζωπές φλέβες να

Любовь к Мэгги и естественное для священника побуждение всегда и всякого духовно поддержать боролись в нем с неодолимым страхом — вдруг станешь кому-то нужен как воздух и кто-то станет как воздух нужен тебе.

Мэгги услышала его шаги по траве, обернулась, сложила руки на коленях, но глаз не подняла.

Он сел неподалеку, обхватил руками колени, складки сутаны живописно облекали его, подчеркивая непринужденное изящество стройного тела. Надо приступить без околичностей, решил он, не то она увернется.

— Что случилось, Мэгги?

— Ничего, отец Ральф.

— Не правда.

— Пожалуйста, не спрашивайте, пожалуйста!

Не могу я вам сказать!

— Ох, Мэгги! Маловерка! Мне ты можешь сказать все на свете. Для того я здесь, на то я и священник.

Я — избранный слуга Божий на земле, именем Господа слушаю, даже прощаю Его именем. И нет во всем божьем мире ничего такого, маленькая моя Мэгги, чему Господь и я не нашли бы прощения.

Ты должна сказать мне, что случилось, милая, ибо если кто может тебе помочь, так это я. Пока я жив, всегда буду стараться помочь тебе, обещать тебя.

Если угодно, я твой ангел-хранитель — и куда более надежный, чем этот кусок мрамора у тебя над головой.

— Отец Ральф перевел дух и наклонился к девочке. — Мэгги, если ты меня любишь, скажи мне, что случилось!

Она стиснула руки.

— Отец Ральф, я умираю, у меня рак!

Он чуть не расхохотался, так внезапно схлынуло владевшее им напряжение; потом посмотрел на бледное до синевы ее лицо, на исхудалые руки и готов был заплакать,

διακρίνονται ξεκάθαρα, τα λεπτοκαμωμένα μικρά της χεράκια και τον έπιασε μια αφόρητη λαχτάρα να κλάψει, να κλάψει με λυγμούς, να ουρλιάξει για την αδικία μέχρι που ν'ακουστεί στους ουρανούς η διαμαρτυρία του.

Όχι, δεν το είχε βγάλει από το νου της αυτό η Μέγκυ, έπρεπε να υπάρχει βάσιμος λόγος. "Πώς το ξέρεις, καρδιά μου αγαπημένη;"

Της πήρε πολλή ώρα να του πει, κι όταν άρχισε, ο πατήρ Ραλφ αναγκάστηκε να σκύψει το κεφάλι στο ύψος των χειλιών της, σε μια ασυναίσθητη παρωδία της στάσης της εξομολόγησης, με το χέρι του να κρύβει το πρόσωπο του από τα μάτια της, τα φίνα σχηματισμένα αυτιά του έτοιμα ν'ακούσουν την αισχύνη.

"Πάνε έξι μήνες, πάτερ, από τότε που άρχισε. Με πιάνουν οι πιο φοβεροί πόνοι στην κοιλιά μου, αλλά δεν είναι κοιλιακά, και -αχ, πάτερ!- από τον πόπο μου βγαίνει ένα σωρό αίμα!"

Σήκωσε πάνω της τα μάτια του, πράγμα που δεν είχε συμβεί ποτέ μέσα στο εξομολογητήριο της εκκλησίας. κοίταζε το ντροπιασμένο, σκυμμένο της κεφαλάκι κι ήταν τόσα πολλά τα συναισθήματα που τον πλημμύριζαν που δεν μπορούσε να βάλει το μυαλό του σε μια τάξη.

Μια παράλογη, θεσπέσια ανακούφιση. ένας θυμός για τη Φη, τέτοιος που να θέλει να σκοτώσει. θαυμασμός και δέος μαζί γι αυτό το τόσο μικρό πλασματάκι, που ήξερε ν'αντέχει τόσα πολλά τόσο καλά. και μια φρικτή αμηχανία που είχε διαποτίσει όλο του το είναι.

Ήταν δέσμιος των καιρών κι ο ίδιος όσο κι η παιδούλα. Οι φτηνές κοπέλες σ'όλες τις πόλεις που είχε ζήσει, από το Δουβλίνο ως το Τζίλανμποουν, πήγαιναν στο εξομολογητήριο και του ψιθύριζαν τις φαντασιώσεις τους σαν να ήταν πραγματικά συμβάντα, έχοντας κατά νου τη μόνη του διάσταση που τις ενδιέφερε, τον ανδρισμό του, και δεν έλεγαν ποτέ να καταλάβουν μήτε να παραδεχτούν πως δεν ήταν σε θέση να τον ερεθίσουν.

Μουρμούριζαν για άντρες που παραβίαζαν την κάθε τους τρύπα, ή για τ'απαγορευμένα παιχνίδια μ'άλλα κορίτσια, για πόθους και συνουσίες, μια ή δυο μάλιστα, που είχαν φαντασία προχωρημένη, έφτασαν να του περιγράψουν με λεπτομέρειες τις σεξουαλικές τους σχέσεις μ'έναν παπά.

Και κείνος άκουγε ολωσδιόλου ασυγκίνητος, αν

зарыдать, выкрикнуть небесам горький упрек в несправедливости.

Нет, не могла Мэгги попусту вообразить такое; наверно, тут кроется что-то серьезное. — Откуда ты знаешь, девочка?

Не сразу она сумела выговорить это вслух, и он вынужден был наклониться к самым ее губам, бессознательно изображая обстановку исповеди — заслонился ладонью, чтобы она не видела его лица, подставил изящной формы ухо, привычное к нечистым признаниям.

— Уже полгода, как это началось, отец Ральф. У меня ужасные боли в животе, но не оттого, что тошнит, и... ой, отец Ральф... столько крови течет!

Οτεc Ραλφ ρεζκο βςκινυλ γολοβυ, βο βρεμυα ιςποβειδευ ιτογο νικογδα νε ϑυλαουο; ον ϑμοτρел на ее прιςτυοηεννο οπυοηεννυο γολοβυ, οχβαοηεννυο βυρει ραζνορечивых ουοβυο, ι νικαοκ νε μογ ϑοβρατυοο ϑο μυοοβυαμυ.

Нелепое, радостное облегчение; дикая злость на Фиону — он готов был ее убить; благоговение, восхищение — такая крошка и так храбро все время держалась; и безмерное, невыразимое смущение.

Καο ι Μεγγι, ον βυλ διτυ ϑυογο βρεμυνι. Β καθομο γοροδε, γδε ον βυβαλ, οτ Δυβλινα δο Δοηιλενοβουνα, προδαηνε δεβκι нарочно являлись κ νему на ιςποβευ ι ϑεπταλι νεβευτυ каοιες βυδυμκι, βυδαβая ιх за οηιςτυοу правду, ποτομυ ουο δεδελι β нем мужοину, тольκο мужοину, ι νε ουοτελι ϑεбе ϑοοηατυοο, ουο βεοιςυιельно его ραζбυдуйтυ.

Βορμοταλι ему ουο-ουο προ ραζвратников, ουοοιες ιх наοιλυοут всеμυ μυοοβυμυι μυ ι немυοβυμυι ϑοοοβαμυ, προ νεδοζυοηεννυο ιγρυ ϑο друοιμυ δεβοηοκαμυ, προ ποοοτυ ι прелυοβοдеяние, наοηιςυ ι δεβ- τρυ ϑο ϑοτυο βογατυμ βοοβραηением, ουο ποδρобоно οπυοουαβυι ему ϑυοι ϑοηοηення ϑο каοиμυ- то ϑυαοηеннυοкаμυ.

Он выслушивал их, и все это его ничуть не

εξαιρούσες μια αηδία και μια καταφρόνια που ένωθε μέσα του, γιατί είχε εκπαιδευτεί καλά στα εκκλησιαστικά σεμινάρια και γιατί τούτη η συγκεκριμένη δοκιμασία ήταν παιχνιδάκι για έναν άντρα με το δικό του χαρακτήρα.

Μα οι κοπέλες ποτέ, ποτέ δεν αναφέρονταν στη μυστική αυτή δραστηριότητα που τις διαχώριζε από τους άντρες, που τις ταπεινώνε.

Πάλεψε να πνίξει την αναστάτωση του, μα δεν τα κατάφερε. Ο πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ έστρεψε από την άλλη μεριά το πρόσωπο του, κρύβοντας το πίσω από το χέρι του και τρέμοντας από ταπεινώση που κοκκίνιζε για πρώτη φορά στη ζωή του.

Όμως έτσι δε βοηθούσε τη Μέγκυ. Σαν σιγουρευτήκε πως το χρώμα του είχε επανέλθει στα φυσιολογικά, σηκώθηκε όρθιος, την πήρε στα χέρια και την έβαλε να καθίσει σένα μαρμάρινο βάθρο, έτσι που τα πρόσωπα τους να βρίσκονται στο ίδιο ύψος.

"Μέγκυ, κοίταξε με. Όχι, κοίταξε με!"
Σήκωσε πάνω του τα τρομαγμένα μάτια της και τον είδε να της χαμογελάει. Μια άμετρη χαρά γέμισε στη στιγμή την ψυχή της.

Δε θα της χαμογέλαγε έτσι αν ήταν να πεθάνει. Ήξερε πολύ καλά πόσα πράγματα σήμαινε γι αυτόν, γιατί ποτέ δεν είχε προσπαθήσει να της το κρύψει.

"Μέγκυ, δεν πρόκειται να πεθάνεις και δεν έχεις καρκίνο. Μου φαίνεται πως θα πρέπει να σου εξηγήσω τι συμβαίνει, μολονότι δεν είμαι εγώ το κατάλληλο πρόσωπο.

Κανονικά θα έπρεπε να σου είχε μιλήσει η μητέρα σου χρόνια πριν, να σε είχε προετοιμάσει, και μου είναι αδύνατο να καταλάβω γιατί δεν το έκανε".

Σήκωσε τα μάτια του στον αινιγματικό μαρμάρινο άγγελο πάνω του και γέλασε με τρόπο παράξενο, λες και πνιγόταν.

"Χριστέ μου! Τι άλλο θα μου ζητήσεις πια να κάνω!" Μετά, γύρισε στη γεμάτη προσμονή Μέγκυ.

"Μέσα στα χρόνια, όταν θα μεγαλώσεις και θα μάθεις περισσότερα πράγματα για τη ζωή και τους ανθρώπους, θα μπεις ίσως στον πειρασμό να νιώσεις αμηχανία, ακόμα και ντροπή, στη θύμηση της σημερινής μέρας.

Όμως να μην τη θυμάσαι έτσι, Μέγκυ. Δεν

волновало, было только до тошноты противно, ибо в семинарии муштровали сурово, а человеку его склада нетрудно усвоить такой урок.

Но никогда, никогда ни одна из тех девиц не упоминала об этой тайной жизни тела, которая унижает женщину и делает ее существом особой породы.

И никакими силами не удалось сдержать обжигающую волну, разлившуюся под кожей; преподобный Ральф де Брикassar сидел отворотясь, прикрыв лицо рукой, и мучительно стыдился того, что впервые в жизни покраснел.

Но должен же он помочь своей Мэгги! Он дождался, чтобы краска сбежала со щек, встал, поднял ее и усадил на ровный пьедестал мраморного ангела, теперь они с Мэгги оказались лицом к лицу.

— Посмотри на меня, Мэгги. Нет, ты смотри на меня! Она подняла измученные глаза и увидела: он улыбается, и разом нахлынула безмерная радость.

Не стал бы он так улыбаться, если б она умирала; она прекрасно знает, что очень дорога ему, ведь он никогда этого не скрывал.

— Ты не умираешь, Мэгги, и никакого рака у тебя нет. Не мне следовало бы тебе это объяснять, но уж лучше объясню.

Твоей матери следовало давным-давно тебе все рассказать, подготовить тебя заранее, ума не приложу, почему она этого не сделала.

Он вскинул глаза на непроницаемое лицо мраморного ангела и странно, сдавленно засмеялся.

— Боже милостивый! Чего только ты не возлагаешь на меня! — и к замершей в ожидании Мэгги.

— Пройдут годы, ты вырастешь, узнаешь больше о жизни и, может быть, станешь со смущением, даже со стыдом вспоминать этот день.

Не надо, Мэгги, вспоминая этот день по-

<p>υπάρχει απολύτως τίποτε το κακό, τίποτε που να σε κάνει να ντρέπεσαι και να νιώσεις άσχημα.</p> <p>Και σ' αυτό, όπως και στο καθετί που κάνω, είμαι απλά το όργανο του Κυρίου μας. Είναι η μόνη μου αρμοδιότητα πάνω στη γη, ο μοναδικός μου λόγος ύπαρξης.</p> <p>Ήσουν πολύ φοβισμένη και χρειαζόσουν βοήθεια, κι ο Κύριος σου στέλνει τη βοήθεια Του στο πρόσωπο το δικό μου.</p> <p>Μονάχα αυτό να θυμάσαι, Μέγκυ. Είμαι ο ιερέας του Κυρίου μας, και μιλάω στ' όνομα Του.</p> <p>Σόλες τις γυναίκες συμβαίνει αυτό που παθαίνεις εσύ, Μέγκυ.</p> <p>Μια φορά το μήνα, γι αρκετές μέρες την κάθε φορά, θα χάνεις αίμα. Συνήθως αρχίζει στα δώδεκα ή δεκατρία σας χρόνια, πόσο είσαι τώρα, κάπου εκεί;"</p> <p>"Είμαι δεκαπέντε, πάτερ". "Δεκαπέντε; Εσύ;" Κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του. "Ε, αφού το λες, έτσι θα είναι.</p> <p>Σ' αυτή την περίπτωση άργησες περισσότερο από τα πιο πολλά κορίτσια. Τώρα όμως που άρχισες, θα συνεχίσεις να χάνεις αίμα κάθε μήνα ώσπου να φτάσεις στα πενήντα σου περίπου... Μερικές γυναίκες το παθαίνουν σε διαστήματα τόσο τακτικά όπως είναι οι φάσεις του φεγγαριού, άλλες έχουν κύκλο πιο ακανόνιστο. Μερικές πονάνε στη διάρκεια της αδιαθεσίας τους κι άλλες όχι.</p> <p>Κανένας δεν ξέρει γιατί είναι τόσο διαφορετικά από τη μια γυναίκα στην άλλη. Αλλά το γεγονός πως έχεις αίμα είναι σημάδι πως είσαι ώριμη πια.</p> <p>Ξέρεις τι σημαίνει το να σαι ώριμη;" "Μα, φυσικά, πάτερ! Το χω διαβάσει. Σημαίνει πως έχω μεγαλώσει".</p> <p>"Εντάξει, αρκεί αυτό. Όσο θα έχεις αίμα, σ' όλη σου τη ζωή, δε θα μπορείς να πιάσεις παιδί.</p> <p>Η αιμορραγία είναι μέρος του κύκλου σου για την αναπαραγωγή. Πριν από την Πτώση των Πρωτόπλαστων λένε πως η Εύα δεν είχε εμμηνόρροια.</p> <p>Έτσι λέγεται κανονικά η αδιαθεσία σου, εμμηνόρροια, εμμηνόρροια έχεις τώρα.</p> <p>Μα όταν διαπράξανε το προπατορικό αμάρτημα η</p>	<p>другому. Ничего тут нет постыдного, и нечего смущаться.</p> <p>Сейчас, как всегда и во всем, я лишь орудие в руках господа Бога. Таково мое единственное дело на земле, единственное мое назначение.</p> <p>Ты была очень напугана, ты нуждалась в помощи, и Господь в моем лице ниспослал тебе помощь.</p> <p>Только это и запомни, Мэгги. Я — служитель Господа и говорю во имя Его.</p> <p>С тобой происходит то, что и со всеми женщинами, Мэгги, только и всего.</p> <p>Каждый месяц у тебя несколько дней будут кровотечения. Обычно это начинается лет в двенадцать, в тринадцать — тебе уже исполнилось тринадцать?</p> <p>— Мне пятнадцать, отец Ральф. — Пятнадцать? Тебе?! — Он в сомнении покачал головой. — Что ж, придется поверить.</p> <p>Значит, ты несколько запоздала. Но так будет каждый месяц, лет до пятидесяти, у некоторых женщин это повторяется в точности как фазы луны, у других не так аккуратно. У одних проходит безболезненно, другие сильно мучаются.</p> <p>Никто не знает, почему это бывает так поразному. Но ежемесячное кровотечение — признак зрелости.</p> <p>Ты понимаешь, что значит слово «зрелость»? — Конечно, отец Ральф! Я читала! Это когда становишься взрослой.</p> <p>— Ну, примерно так. Пока продолжаются эти кровотечения, ты можешь иметь детей.</p> <p>Без этого не продолжался бы род человеческий. До грехопадения, говорится в Библии, Ева не менструировала.</p> <p>По-настоящему это называется менструация.</p> <p>Но когда Адам и Ева пали, Бог покарал</p>
--	--

Εύα κι ο Αδάμ, ο Θεός τιώρησε τη γυναίκα πιο σκληρά από τον άντρα, γιατί κατά βάθος ήταν δικό της φταίξιμο.

Εκείνη είχε βάλει τον άντρα σε πειρασμό. Θυμάσαι που διαβάζατε τη Βίβλο στο σχολείο; Γράφει μέσα: "Με οδύνη θα φέρνεις τα παιδιά σου στον κόσμο".

Αυτό που εννοούσε ο Θεός ήταν πως καθετί σχετικό με τα παιδιά της συνεπάγεται πόνο για τη γυναίκα.

Μεγάλη χαρά, αλλά και μεγάλο πόνο συνάμα. Αυτό είναι το ριζικό σου, Μέγκυ, και πρέπει να το αποδεχτείς".

Η Μέγκυ δεν μπορούσε να το ξέρει αυτό, μα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο θα είχε προσφέρει παρηγοριά και βοήθεια στον καθένα από τους ενορίτες του- τόσο ευγενικά και καλοσυνάτα, αλλά δίχως να ταυτίζεται ποτέ με το πρόβλημα.

Και δεν ήταν ίσως τόσο παράξενο που εξαιτίας αυτής ακριβώς της αντιμετώπισης του ήταν ακόμα πιο μεγάλη η προσφορά του σε παρηγοριά και σε βοήθεια.

Τον έβλεπαν να τους μιλάει σαν να είχε ξεπεράσει τα μικροπράγματα της ζωής κι ένιωθαν και κείνοι πως ήταν περαστικά τα βάσανα τους. Κι όχι πως το έκανε συνειδητά, ποτέ δεν έκανε όσους πήγαιναν να τους συντρέξει να αισθάνονται πως τους καταφρονούσε ή ότι τους καταδίκαιζε για τις αδυναμίες τους.

Πολλοί παπάδες άφηναν πίσω τους τους πιστούς γεμάτους ενοχές, να θεωρούν τους εαυτούς τους ανάξιους ή κλάσματα κτηνώδικα, όμως ο πατήρ Ραλφ ποτέ.

Γιατί τους έκανε να πιστεύουν πως είχε και κείνος τις δικές του οδύνες και τους αγώνες του, οδύνες αλλόκοτες κι αγώνες ακαταλαβίστικους ίσως, κι ωστόσο διόλου λιγότερο πραγματικούς.

Δεν το ήξερε, και δε θα το καταλάβαινε όσο και να του το εξηγούσαν, πως δε χρωστούσε στη φυσική του κατασκευή το μεγαλύτερο μέρος της δύναμης του να συγκινεί και της γοητείας που ασκούσε στους άλλους, παρά σ' αυτό το κάτι που υπήρχε στην ψυχή του, το κάτι που ήταν απόμακρο, θεϊκό σχεδόν, και μαζί τόσο ανθρώπινο.

Όσον αφορούσε τη Μέγκυ, της μιλούσε όπως της μιλάγε παλιότερα ο Φρανκ- σαν να τη θεωρούσε ίση του.

женщину суровее, чем мужчину, ведь падение, в сущности, совершилось по ее вине.

Она соблазнила мужа. Помнишь, как сказано в Писании? «В болезни будешь рождать детей!».

А это значит: все, что связано с рождением детей, для женщины неотделимо от мук. Это великая радость, но и великие муки.

Таков твой удел, Мэгги, и ты должна с ним примириться.

Мэгги не знала, что точно так же отец Ральф утешил и поддержал бы любую свою прихожанку, хоть и не принимал бы ее судьбу столь близко к сердцу: был бы сама доброта, но суть ее тревоги ему глубоко чужда.

И, может быть, не так уж странно, что при такой отчужденности тем верней утешение и поддержка.

Словно бы он выше подобных мелочей, а стало быть, они преходящи. Он и сам этого не сознавал; у тех, кто в тяжкий час взывал к нему о помощи, никогда не возникало ощущения, будто он смотрит на них свысока или осуждает их слабость.

От многих пастырей подопечные уходят, мучаясь сознанием своей вины, никчемности или гнусности, но у отца Ральфа так никогда не бывало.

Ибо люди чувствовали, что и его мучают скорбь и внутренняя борьба — быть может, скорбь, им чуждая, и борьба непонятная, но не менее тяжкая.

Сам же он не понимал и никто не мог бы его убедить, что секрет его влияния и притягательности не столько во внешнем обаянии, сколько в этой холодноватой, почти божественной, но и глубоко человеческой отрешенности его души.

И вот он говорит с Мэгги, как говорил с нею когда-то Фрэнк, будто с равной.

Όμως ήταν πιο μεγάλος, σοφότερος και πολύ πιο μορφωμένος από τον Φρανκ, ένας πιο ικανοποιητικός έμπιστος. Και πόσο όμορφη ήταν η φωνή του, με το αδιόρατο ιρλανδέζικο χρώμα και συγχρόνως την καθάρια εγγλέζικη προφορά.

Διέλυε όλους τους φόβους σου κι όλη την αγωνία. Όμως ήταν μικρή, γεμάτη περιέργεια, διψασμένη να μάθει όλα όσα θα μπορούσε να μάθει, ανυποψίαστη για τις μπερδεμένες φιλοσοφίες εκείνων που αναρωτιούνται ολοένα όχι για το ποιος είναι ο εαυτός τους παρά το γιατί.

Τον πατέρα Ραλφ τον έβλεπε σαν φίλο της, σαν το λατρεμένο είδωλο της καρδιάς της, σαν τον καινούριο ήλιο στο μικρό της ορίζοντα.

"Γιατί δεν έπρεπε να μου μιλήσετε εσείς, πάτερ; Γιατί είπατε πως έπρεπε να το είχε κάνει η μαμά;"

"Γιατί το θέμα τούτο το κρατάνε για τον εαυτό τους οι γυναίκες. Ποτέ δεν αναφέρουν τη λέξη "περίοδο" ή "εμμηνόρροια" μπροστά σε άντρες κι αγόρια, Μέγκυ. Είναι κάτι που το κουβεντιάζουν μονάχα μεταξύ τους οι γυναίκες".

"Γιατί;"

Ξέσπασε σε γέλια.

"Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω στ'αλήθεια το γιατί. Και μάλιστα, νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να μην ήταν έτσι τα πράγματα.

Πρέπει να με πιστέψεις όμως πως είναι όπως σου το λέω. Ποτέ μην το κουβεντιάσεις με κανέναν εκτός από τη μητέρα σου, και μην της πεις ούτε και κείνης ότι το συζήτησες μαζί μου".

"Εντάξει, πάτερ, δε θα το πω".

Ήταν τόσο διαολεμένα δύσκολο να κάνεις τη μάνα. υπήρχαν τόσα πρακτικά ζητήματα που έπρεπε να θυμάσαι!

"Μέγκυ, πρέπει να πας σπίτι σου και να πεις της μητέρας σου ότι έχεις αίμα, και να της ζητήσεις να σου δείξει τι πρέπει να κάνεις και τι να φοράς".

"Το παθαίνει και η μαμά;"

"Όλες οι γυναίκες το παθαίνουν. Μα όταν μένουν έγκυες, η περίοδος τους σταματάει μέχρι να γεννηθεί το παιδί. Έτσι καταλαβαίνουν πως περιμένουν μωρό".

"Και γιατί σταματάνε να έχουν αίμα όταν περιμένουν μωρό;"

"Δεν ξέρω- αλήθεια, αυτό δεν το ξέρω. Συγγνώμη, Μέγκυ".

Но он старше, мудрей, образованней Фрэнка, ему спокойнее доверяешься. У него чудесный голос, и как славно звучит — по-английски плавно, но с едва заметным ирландским выговором.

Всю тоску и страх как рукой сняло. Но по молодости лет Мэгги одолевало любопытство, теперь ей не терпелось узнать все, что только можно, и ее не смущали сложные умствования, как тех, кому всегда важнее вопрос не «кто», но «почему».

Ведь он ее друг, обожаемый кумир, новое солнце на ее небосводе.

— А почему вам не следовало мне про это рассказывать, отец Ральф? Почему вы говорите, что это мама должна была сказать?

— Это сугубо женское дело, Мэгги. Никто никогда не упоминает о менструациях и о своем нездоровье при мужчинах или при мальчиках. Женщины могут говорить об этом только друг с другом.

— Почему?

Он покачал головой и засмеялся.

— Сказать по совести, я и сам не знаю почему. Я даже хотел бы, чтоб было по-другому.

Но ты уж поверь мне на слово. Никогда и никому про это даже не заикайся, только с матерью можно говорить, но и ей не рассказывай, что мы с тобой это обсуждали.

— Хорошо, отец Ральф.

Проклятие, до чего трудно выступать в роли матери, сколько надо всего упомнить!

— Теперь иди домой, Мэгги, скажи своей маме, что у тебя идет кровь, и попроси объяснить, что при этом надо делать.

— А у мамы тоже так бывает?

— У всех здоровых женщин так бывает. Только когда они ждут ребенка, это прекращается, пока ребенок не родится. Поэтому женщина и узнает, что у нее будет ребенок.

— А почему это прекращается, когда ждут ребенка?

— Не знаю, Мэгги. Извини, но я, право, не знаю.

" Γιατί βγαίνει το αίμα από τον ποπό μου, πάτερ;"
Σήκωσε τα μάτια του στον άγγελο, που του
αντιγύρισε τη ματιά γαλήνιος, ανέγγιχτος από τα
βάσανα των γυναικών.

Τα πράγματα γίνονταν δύσκολα για τον πατέρα
Ραλφ. Του φαινόταν απίστευτο που επέμενε έτσι,
όταν ήταν συνήθως τόσο συγκρατημένη στα λόγια!

Όμως καταλάβαινε πως είχε γίνει η πηγή της
γνώσης της για ό,τι δε θα μπορούσε να βρει στα
βιβλία, και την ήξερε πολύ καλά για να της δείξει
έστω κι ένα ίχνος από την αμηχανία του.

Θα κλεινόταν στον εαυτό της και ποτέ ξανά δε θα
τον ρωτούσε για τίποτε.

Έτσι αποκρίθηκε υπομονετικά:

"Δε βγαίνει από τον ποπό σου, Μέγκυ. Υπάρχει μια
κρυμμένη δίοδος, πιο προστά από κει, που έχει
σχέση με τα παιδιά".

"Α! Δηλαδή, από κει βγαίνουν, θέλετε να πείτε. Κι
εγώ αναρωτιόμουν πάντα από πού βγαίνουν".

Χαμογέλασε και την πήρε στα χέρια να την
κατεβάσει από το βάθρο της.

"Τώρα το έμαθες. Ξέρεις πώς γίνονται τα παιδιά,
Μέγκυ;"

"Α, ναι", είπε με ύφος, χαρούμενη που ήξερε ένα
τουλάχιστον πράγμα.

"Τα φτιάχνεις μέσα σου".

"Πώς ξεκινάς να τα φτιάξεις;"

"Παρακαλός να σου 'ρθουν".

. "Αυτό ποιος σου το είπε;"

"Κανένας. Μονάχη μου το σκέφτηκα".

Ο πατήρ Ραλφ έκλεισε τα μάτια λέγοντας στον
εαυτό του πως δεν ήταν δυνατό να τον
κατηγόρησει κανένας για δειλία που θ' άφηγε τα
πράγματα όπως είχαν. Μπορούσε να τη συμπονάει
όσο ήθελε, όμως να τη βοηθήσει περισσότερο δεν
μπορούσε. Στο καθετί υπάρχουν όρια κι είχε πια
φτάσει τα δικά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η Μαίρη Κάρσον έκλεινε τα εβδομήντα δύο και
σκόπευε να οργανώσει το μεγαλύτερο πάρτι που
είχε δοθεί στην Ντρογκέντα μέσα σε πενήντα
χρόνια.

— Отец Ральф, а почему кровь идет из кишок?
Он вскинул испепеляющий взгляд на
мраморного ангела, тот ответил невозмутимым
взором, его-то нимало не трогали женские
заботы.

Отцу Ральфу становилось невтерпеж.
Поразительно, как она дотошно
выспрашивает, — она, всегда такая сдержанная!

Но он понял, что стал для Мэгги источником
сведений обо всем, чего не найти в книгах, и,
слишком хорошо зная ее характер, ни намеком
не выдал неловкости и смущения.

Иначе она замкнется в себе и уже никогда ни
о чем его не спросит.

И он терпеливо ответил:

— Это не из кишок, Мэгги. Внизу, под
животом, у тебя есть скрытый проход, нарочно
для детей.

— А, значит, вот они откуда выходят, —
сказала Мэгги. — Я всегда думала, как же они
выходят наружу.

Отец Ральф усмехнулся и снял ее с мраморного
пьедестала.

— Ну вот, теперь ты знаешь. А знаешь, отчего
родятся дети, Мэгги?

— Ну, конечно, — с важностью сказала она,
радуясь, что у нее есть хоть какие-то
познания.

— Их отращивают, отец Ральф.

— А почему они начинают расти?

— Потому что хочешь ребеночка.

— Кто тебе это сказал?

— Никто. Я сама догадалась.

Οτεц Ραλφ закрыл глаза — нет, никто не может
упрекнуть его в трусости, если не
станет он объяснять дальше. Остается только
пожалеть Мэгги, но помочь ей больше он не в
силах. Хорошенького понемножку.

Глава 7

Μэри Карсон вскоре должно было исполниться
семьдесят два года, и она решила по
этому случаю устроить прием, каких Дрохеда
не видывала уже полвека.

Τα γενέθλια της έπεφταν στις αρχές του Νοέμβρη, που ήταν ακόμα υποφερτή η ζέστη -τουλάχιστον για τους ντόπιους.

"Σημείωσε το αυτό, κυρία Σμιθ", ψιθύρισε η Μίνι.

"Μ' ακούς;

Γεννήθηκε τρεις Νοεμβρίου!"

"Τι μουρμουρίζεις πάλι, Μιν, και τι θες να πεις;" ρώτησε η οικονόμος. Η κέλτικη αινιγματικότητα της Μίνι της χτυπούσε στα γερά εγγλέζικα νεύρα της.

"Τι άλλο να θέλω να πω; Πώς είναι Σκορπίος βέβαια! Η κυρά μας είναι Σκορπί να!"

"Δεν καταλαβαίνω γρυ απ όσα μου λες, Μίνι!"

"Σου λέει πως είναι στο χειρότερο ζώδιο για γυναίκα, κυρία Σμιθ! Διαολοσπέρματα είναι όλες οι Σκορπίνες!" πετάχτηκε η Κατ, με τα μάτια στρογγυλεμένα, μακαρίζοντας τον εαυτό της που είχε άλλες αστρικές επιρροές.

"Στ' αλήθεια, Μίνι, έχετε ξεμωραθεί ολωσδιόλου εσύ κι η Κατ", είπε η κυρία Σμιθ, δίχως να εντυπωσιαστεί μήτε μια σταλιά.

Η αναμπουμπούλα βρισκόταν κιόλας στα ύψη, και θ' αύξανε ακόμα πιο πολύ μέχρι να φτάσει στην κορύφωση της. Η γριά αράχνη, καθισμένη στην μπερζέρα της, στο ακριβές επίκεντρο του ιστού της, έδινε μια ατέλειωτη σειρά από διαταγές. έπρεπε να γίνει αυτό, έπρεπε να γίνει το άλλο, να βγάλουν τούτα και κείνα από τις αποθήκες ή να βάλουν αυτά στις αποθήκες.

Οι δυο Ιρλανδέζες υπηρέτριες έπρεπε να γυαλίσουν ασημικά και να πλύνουν το καλό σερβίτσιο από Πορσελάνη Χάβιλαντ, να μετατρέψουν το παρεκκλήσι ξανά σε αίθουσα υποδοχής και να ετοιμάσουν τις διπλανές τραπεζαρίες.

Με τους μικρούς Κλήαρι να τους εμποδίζουν περισσότερο παρά να τους βοηθάνε, ο Στιούαρτ και μια ομάδα εργάτες έπιασαν να κουρέψουν το γρασίδι, να ξεχορταριάσουν τα παρτέρια, να ρίξουν υγρό πριονίδι στις βεράντες για να πάρουν τη σκόνη από τις χαραματιές ανάμεσα στα σπανιόλικα πλακάκια, και ξηρό ασβεστόλιθο σκόνη στο πάτωμα της αίθουσας υποδοχής για να το κάνουν κατάλληλο για χορό.

Η ορχήστρα του Κλάρενς Ο Τουλ θα ξεκουβαλιόταν από το Σίδνεϋ ίσαμε την Ντρογκέντα, όπως θα 'ρχονταν από το Σίδνεϋ και

День рожденья приходился на начало ноября — время, когда жара еще терпима, во всяком случае для уроженцев Джилли.

— Вы заметили, миссис Смит? — зашептала Минни.

— Нет, вы только приметьте!

Третьего ноября, вот когда она родилась!

— Ну и что тут такого, Минни? — спросила экономка. Ее, невозмутимо уравновешенную англичанку, несколько раздражала эта истинно кельтская таинственность.

— А как же, она, стало быть, родилась под знаком Скорпиона, верно? Скорпион, вот она кто!

— Понятия не имею, что вы такое говорите, Минни!

— Ох, миссис Смит, миленькая, так ведь для женщины родиться скорпионом — это хуже нет. Дьяволы дочери, вот они кто! — сказала Кэт, вытаращив глаза, и перекрестилась. На миссис Смит все это не произвело ни малейшего впечатления.

— Право слово, Минни, и у вас, и у Кэт ужасная каша в голове, — сказала она.

А вокруг все ходило ходуном, суете и хлопотам не предвиделось конца. Старая паучиха, сидя в глубоком кресле в самом центре своей паутины, так и сыпала распоряжениями — сделать то, сделать это, одно припасти, другое из запасов достать.

Обе горничные-ирландки не знали ни минуты передышки — начищали серебро, перемывали сервизы лучшего фарфора, домашнюю церковь снова превращали в залу и готовили к приему гостей соседние с нею комнаты.

Стюарт и несколько сезонных работников прошли с косилкой и косами по лужайкам, пропололи цветочные клумбы, посыпали влажными опилками выложенные испанской плиткой веранды, чтобы нигде не осталось пыли, протерли толченым мелом пол в зале, чтобы танцующим было не слишком скользко, — во всех этих делах больше мешали, чем помогали младшие мальчишки Клири.

Из самого Сиднея, заодно с устрицами и креветками, крабами и омарами, выписан был оркестр Кларенса О'Тула; нескольких женщин

τα όστρακα κι οι γαρίδες, τα καβούρια κι οι αστακοί. πολλές γυναίκες είχαν προσκληθεί προσωρινά από το Τζίλυ για την περίπτωση.

Η περιοχή ολάκερη, από το Ρούντνα Χάνις ως το Ινισμάρεη, την Μπουγκέλα και το Νάρενγκανγκ βρισκόταν σαναβρασμό.

Με το σπίτι ολόκληρο να βουίζει γύρω της απ αυτή την ασυνήθιστη δραστηριότητα, η Μαίρη Κάρσον σηκώθηκε επιτέλους από την μπερζέρα της, πήγε στο γραφειάκι της, πήρε ένα φύλλο χαρτί, βούτηξε την πένα της στο μελανοδοχείο κι άρχισε να γράφει.

Δεν υπήρχε δισταγμός, ούτε καν μια παύση για να συλλογιστεί πού θα έβαζε κάποιο κόμμα. Μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια είχε επεξεργαστεί την κάθε περίπλοκη φάση στο μυαλό της, ώσπου το σχέδιο έγινε τέλειο και οικείο μέχρι την τελευταία του λεπτομέρεια.

Δεν της πήρε πολλή ώρα να τελειώσει: δυο κόλλες χαρτί ήταν όλο κι όλο, κι η δεύτερη άγραφτη από τη μέση και κάτω.

Μα για μια στιγμή, σαν ολοκλήρωσε πια και την τελευταία φράση, ανακάθισε στην καρέκλα της. Το γραφειάκι βρισκόταν πλάϊ σένα από τα μεγάλα παράθυρα, έτσι που λίγο να έστρεφε το κεφάλι της έβλεπε τον κήπο.

Άκουσε ένα γέλιο απέξω και γύρισε, αφηρημένα στην αρχή, γεμάτη σκληρή μανία σαν είδε. Στο διάολο πια κι αυτός κι η ψύχωση του με το κορίτσι!

Ο πατήρ Ραλφ είχε μάθει στη Μέγκυ ιππασία, κόρη μιας φαμίλιας αγροτών, δεν είχε καβαλήσει ποτέ της άλογο μέχρι που φρόντισε ο παπάς για τούτη την ατέλεια.

Γιατί το παράξενο ήταν πως δε συνηθίζοταν να ιππεύουν οι θυγατέρες των φτωχών αγροτικών οικογενειών.

Η ιππασία ήταν μια ενασχόληση για τις πλούσιες νέες κοπέλες, τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο.

Βέβαια, μπορούσαν να οδηγούν άμαξες κι ομάδες δύστροπων αλόγων τα κορίτσια σαν και τη Μέγκυ. ή και τρακτέρ ακόμα, και μερικές φορές αυτοκίνητα, μα σπάνια ίππευαν. Κόστιζε πολλά λεφτά να μάθεις στη θυγατέρα σου να καβαλάει

из Джилли наняли помогать во время приема.

Вся округа от Радней Ханши до Инишмари и от Бугелы до Нарранганга гудела как улей.

Пока среди мраморных стен эхом отдавались непривычный стук переставляемой мебели и перекликающиеся голоса, Мэри Карсон покинула неизменное глубокое кресло, под села к столу, придвинула к себе лист плотной бумаги, обмакнула перо в чернильницу и принялась писать.

Уверенно, ни секунды не медля, хотя бы в сомнении, где поставить запятую. За последние пять лет она обдумала каждое слово, строила, перестраивала и довела до совершенства каждую фразу.

И не так долго пришлось писать; понадобилось только два листа бумаги, да и то второй исписан всего на три четверти.

Но, дописав последнюю строчку, она несколько минут сидела недвижимо. Ее письменный стол — шведское бюро с откатывающейся крышкой — стоял у одного из высоких, во всю стену, окон, если повернуть голову, видна лужайка перед домом.

И она обернулась, когда оттуда донесся смех, — сперва поглядела рассеянно, потом застыла в ярости. Будь он проклят с его помешательством!

Отец Ральф обучил Мэгги искусству верховой езды; девочка из простой семьи, она никогда прежде не сидела верхом на лошади, и преподобный отец восполнил этот пробел.

Как ни странно, дочери простых земледельцев и пастухов редко умеют ездить верхом.

Верховая езда, в городе ли, на ферме ли — развлечение для богатых молодых женщин.

Да, конечно, девушки вроде Мэгги умеют править двуколкой и упряжкой ломовых лошадей, умеют даже водить трактор, а иногда и машину, но верхом ездят редко. Такой семье верховая лошадь для дочери не по

<p>άλογο.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ είχε φέρει μποτάκια με λάστιχο στα πλαϊνά και κιλότα ιππασίας από ύφασμα ντιαγκονάλ από το Τζίλυ και τα πέταξε με θόρυβο πάνω στο τραπέζι της κουζίνας των Κλήαρι.</p> <p>Ο Πάντυ είχε σηκώσει το κεφάλι από το βιβλίο που διάβαζε μετά το δείπνο, κάπως ξαφνιασμένος.</p> <p>"Μπα, τι είν αυτά, πάτερ;" ρώτησε. "Φορεσιά ιππασίας για τη Μέγκυ". "Τι;" μούγκρισε η φωνή του Πάντυ.</p> <p>"Τι;" έσκουξε και της Μέγκυ.</p> <p>"Φορεσιά ιππασίας για τη Μέγκυ. Σταλήθεια, Πάντυ, είσαι ένας πρώτης τάξης ηλίθιος!</p> <p>Κληρονόμος του μεγαλύτερου, του πιο πλούσιου υποστατικού στη Νέα Νότια Ουαλία, και να μην έχεις βάλει ποτέ την κόρη σου να κάτσει καβάλα σ'άλογο!</p> <p>Και πώς θαρρείς πως θα μπορέσει να σταθεί πλάϊ στη δεσποινίδα Καρμάικλ, τη δεσποινίδα Χόπτον και την κυρία Λιτονυ Κινγκ, που είναι όλες τους τέλειες αμαζόνες;</p> <p>Η Μέγκυ πρέπει να μάθει ιππασία, να μάθει να κάθεται στη σέλα κανονικά και γυναικεία από το πλάϊ, μ'ακούς;</p> <p>Το καταλαβαίνω πως είσαι απασχολημένος, κι έτσι θα της μάθω εγώ ο ίδιος, είτε σ'αρέσει είτε όχι. Αν θα επεμβαίνουν τα μαθήματα μας στις υποχρεώσεις της στο σπίτι, τόσο το χειρότερο.</p> <p>Για λίγες ώρες κάθε βδομάδα η Φη θα πρέπει να τα φέρνει βόλτα δίχως τη Μέγκυ, τελεία και παύλα".</p> <p>Ένα πράγμα που δεν μπορούσε να κάνει ο Πάντυ ήταν να πάει κόντρα σε παπά. η Μέγκυ έμαθε πάραυτα ιππασία.</p> <p>Χρόνια τώρα λαχταρούσε να της δοθεί η ευκαιρία, είχε μάλιστα αποτολμήσει μια φορά να ρωτήσει τον πατέρα της αν την άφηνε, όμως εκείνος το είχε ξεχάσει μέσα σε μια στιγμή κι η Μέγκυ δεν τον είχε ενοχλήσει ποτέ ξανά, νομίζοντας πως ο μπαμπάς τής είχε πει όχι με τον τρόπο του.</p> <p>Το γεγονός πως θα μάθαινε τώρα με τη βοήθεια του πατέρα Ραλφ της έδινε μια χαρά που δεν τολμούσε να φανερώσει, γιατί η λατρεία της για τον πατέρα Ραλφ είχε μετασηματιστεί πια σένα</p>	<p>карману.</p> <p>Отец Ральф привез из Джилли невысокие сапожки на резинках и брюки из плотной саржи для верховой езды и — р-раз! — выложил покупки на кухонный стол в доме Клири.</p> <p>Пэдди, несколько удивленный, поднял голову от книги, которую читал после ужина.</p> <p>— Что это у вас, ваше преподобие? — Костюм для Мэгги, чтобы ездилa верхом. — Что-о? — рывкнул Пэдди.</p> <p>— Что-о?! — пискнула Мэгги.</p> <p>— Костюм для Мэгги, чтобы ездилa верхом. Честное слово, Пэдди, вы просто болван!</p> <p>Наследник самого большого, самого богатого имени во всем Новом Южном Уэльсе — и ни разу не дали единственной дочери сесть на лошадь!</p> <p>Как же она, по-вашему, займет свое место рядом с мисс Кармайкл, мисс Хоуптон и миссис Энтони Кинг? Они-то все — прекрасные наездницы!</p> <p>Мэгги непременно должна научиться ездить и в дамском седле, и по-мужски, слышите?</p> <p>Я понимаю, вам недосуг, поэтому буду сам ее учить, нравится вам это или не нравится. Если это отчасти помешает ее домашним обязанностям, ничего не поделаешь.</p> <p>Придется вашей жене раз в неделю несколько часов обходиться без помощи Мэгги, только и всего.</p> <p>Что-что, а спорить со служителем церкви Пэдди не мог, и Мэгги начала ездить верхом.</p> <p>Уже не первый год она об этом мечтала, однажды робко попросила у отца разрешения, но он тут же про это забыл, а больше спрашивать она не посмела: раз папа молчит, значит, не позволяет.</p> <p>А учиться у самого отца Ральфа — что может быть чудеснее! Но Мэгги постаралась скрыть свою радость: ее преклонение перед отцом Ральфом успело уже перейти в пылкую</p>
--	--

<p>παθιασμένο, πολύ κοριτσιίστικο ξελόγιασμα.</p> <p>Ξέροντας πως ήταν απόλυτα παράλογο, επέτρεπε στον εαυτό της την πολυτέλεια να τον ονειρεύεται, ν' αναρωτιέται πώς θα ήταν αν την έπαιρνε στην αγκαλιά του, αν τη φιλούσε.</p> <p>Πιο πέρα τα όνειρα της δεν μπορούσαν να πάνε, αφού δεν είχε ιδέα τι γινόταν πιο πέρα, ή έστω και μόνο πως γινότανε κάτι.</p> <p>Μόλο που το ήξερε πως ήταν κακό πράγμα να ονειρεύεται έναν παπά, δεν έβρισκε τρόπο να επιβληθεί στον εαυτό της για να το σταματήσει.</p> <p>Το πιο πολύ που μπορούσε να καταφέρει ήταν να σιγουρέψει πως δεν είχε ιδέα εκείνος για την άπρεπη στροφή που είχαν πάρει οι σκέψεις της.</p> <p>Από το παράθυρο του σαλονιού η Μαίρη Κάρσον είδε τον πατέρα Ραλφ και τη Μέγκυ να πηγαίνουν κατά τους στάβλους, που βρίσκονταν στην άκρη του μεγάλου σπιτιού, στην αντικρινή από την κατοικία του αρχιβοσκού μεριά.</p> <p>Οι άντρες του υποστατικού καβαλούσαν κάτι κοκαλιάρικα άλογα που δεν είχαν μπει ποτέ στη ζωή τους σε στάβλο, παρά ρουθούνιζαν κοντά στα υπόστεγα την ώρα της δουλειάς, ή τριγυρούσαν στο χορτάρι του Χόουμ Πάντοκ όταν τ' άφηναν λεύτερα.</p> <p>Αλλά υπήρχαν στάβλοι στην Ντρογκέντα, αν και μονάχα ο πατήρ Ραλφ τους είχε χρησιμοποιήσει μέχρι τα τώρα.</p> <p>Η Μαίρη Κάρσον κρατούσε εκεί δυο καθαρόαιμα για αποκλειστική του χρήση, δεν ταίριαζαν στον ιερέα τα κάτισχα ζωντανά των εργατών. Όταν την είχε ρωτήσει αν μπορούσε να χρησιμοποιεί κι η Μέγκυ τα δικά του άλογα, τι αντιρρήσεις να του έφερνε;</p> <p>Ανιψιά της ήταν η μικρή, κι είχε δίκιο ο πατήρ Ραλφ. Έπρεπε κάποτε να της μάθουν να ιππεύει.</p> <p>Η Μαίρη Κάρσον είχε παρακαλέσει μέσα της να μπορούσε να του πει όχι μ' όλη τη στυφή της ψυχή, ή αλλιώς να μπορούσε να πηγαίνει και κείνη μαζί τους.</p> <p>Μα ούτε ν' αρνηθεί της ήταν δυνατό ούτε ν' ανεβάσει το γέρικο πρησμένο της κορμί σε άλογο. Και τη χόλιαζε που τους έβλεπε τώρα ναργοπερπατάνε μαζί στο γρασίδι, ο άντρας με παντελόνι, μπότες ιππασίας μέχρι το γόνατο κι άσπρο πουκάμισο, με μια χάρη χορευτή στις</p>	<p>девичью влюбленность.</p> <p>И, прекрасно зная, что этому не бывать, она позволяла себе роскошь втайне мечтать о нем — как бы это было, если бы он обнял ее, поцеловал?</p> <p>Дальше она в мечтах не заносилась, ибо понятия не имела, что может быть дальше да и есть ли какое-то «дальше».</p> <p>И хоть она знала, что грешно так мечтать о священнике, но никак не могла взять себя в руки и отогнать эти мечты.</p> <p>Только ухитрялась ничем не выдать себя, чтобы он ни в коем случае не догадался о таких незаконных ее мыслях.</p> <p>Из окна гостиной Мэри Карсон смотрела на отца Ральфа и Мэгги, они шли от конюшни, расположенной по другую сторону дома, дальше от жилища старшего овчара.</p> <p>Работники в имении ездили на обыкновенных рабочих лошадях, этих в стойле не держали, они либо трусили по участкам в упряжке или под седлом, либо в часы отдыха щипали траву вокруг Главной усадьбы.</p> <p>Но была в Дрохеде и конюшня, хотя пользовался ею теперь один отец Ральф.</p> <p>Только для него Мэри Карсон держала двух чистокровных лошадок — беспородные рабочие клячи не для него! И когда он спросил, нельзя ли и Мэгги ездить на его лошадях, тут нечего было возразить.</p> <p>Девчонка ей племянница, и он прав — племянница хозяйки Дрохеды должна уметь ездить верхом.</p> <p>Каждая косточка в обрюзгшем старом теле Мэри Карсон ныла от досады: если б можно было тогда отказать или уж ездить вместе с ними!</p> <p>Но и отказать она не могла, и взгромоздиться в седло ей уже не под силу. И зло берет, когда видишь, как они шагают по лужайке — он в бриджах и высоких сапогах, в белой рубашке, изящный, точно балетный танцор, она в своих брючках стройна и хороша какой-то</p>
--	---

<p>κινήσεις του, το κορίτσι με την κιλότα της ιπασσίας λυγερό, κι αγορίστικα όμορφο.</p> <p>Σκόρπιζαν ολόγυρα τους την αίσθηση μιας άνετης φιλικής σχέσης. η Μαίρη Κάρσον αναρωτήθηκε για εκατομμυριοστή φορά γιατί δεν αποδοκίμαζε κανένας άλλος εκτός από την ίδια αυτή την τόσο υπερβολική οικειότητα.</p> <p>Ο Πάντου την έβρισκε υπέροχη, η Φη -έτσι κοιμισμένη που ήταν, δεν έλεγε τίποτε, όπως συνήθως, τ' αγόρια τους αντιμετώπιζαν σαν αδερφό κι αδερφή.</p> <p>Μήπως επειδή αγαπούσε η ίδια τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ έβλεπε αυτό που κανένας άλλος δεν μπορούσε να δει;</p> <p>Ή μήπως τα έφτιαχνε όλα με το μυαλό της, ενώ στην πραγματικότητα δεν υπήρχε τίποτε παρά μονάχα η φιλία ενός τριανταπεντάρη άντρα μένα κορίτσι που δεν είχε γίνει ακόμα γυναίκα;</p> <p>Πφ! Κανένας τριανταπεντάρης άντρας, ούτε κι ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ δε θα παρέλειπε να προσέξει ένα τριαντάφυλλο που άνοιγε.</p> <p>Ούτε κι ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ; Χα! Ιδιαίτερα ο Ραλφ ντε Μπρικασάρ! Τίποτε δεν του ξέφευγε ποτέ αυτουνού του ανθρώπου.</p> <p>Τα χέρια της έτρεμαν, η πένα στάλαξε σκούρες μπλε σταγόνες στο κάτω μέρος της σελίδας. Τα ζαρωμένα δάχτυλα πήραν μια άλλη κόλλα από τη θήκη του γραφείου, βούτηξαν την πένα ξανά στο μελανοδοχείο κι έγραψαν πάλι τις λέξεις με την ίδια σιγουριά όπως και την πρώτη φορά.</p> <p>Μετά σηκώθηκε με κόπο και πήγε μέχρι την πόρτα.</p> <p>" Μίνι! Μίνι!" φώναξε.</p> <p>"Ο Θεός να μας βοηθάει, με φωνάζει η κυρία!" ακούστηκε να λέει η υπηρέτρια από την αντικρινή αίθουσα υποδοχής.</p> <p>Στην πόρτα πρόβαλε το γεμάτο φακίδες μούτρο της που δεν είχε ηλικία.</p> <p>"Τι μπορώ να κάνω για σας, κυρία Κάρσον, χρυσή μου;" ρώτησε κι αναρωτιόταν μέσα της γιατί η γριά δεν είχε χτυπήσει το κουδούνι για την κυρία Σμιθ, όπως συνήθως.</p> <p>"Πήγαινε να βρεις τον εργάτη για τους φράχτες και τον Τομ. Στείλε μού τους αμέσως στο γραφείο".</p>	<p>мальчишеской красотой.</p> <p>Они так и светились дружеской непринужденностью, и в тысячный раз Мэри Карсон с недоумением подумала: почему никто больше не осуждает эту до неприличия тесную дружбу?</p> <p>Пэдди только радуется ей, Фиа — дубина несчастная! — по обыкновению, молчит, а для мальчиков эти двое все равно что брат и сестра.</p> <p>Быть может, она, Мэри Карсон, видит то, чего не видят другие, потому что и сама любит Ральфа де Брикасара?</p> <p>Или ей просто мерещится и ничего тут такого нет, просто мужчина, которому сильно за тридцать, дружит с девочкой-подростком?</p> <p>Чушь! Ни один мужчина за тридцать, даже и Ральф де Брикасар, не будет так слеп, чтобы не разглядеть распускающуюся розу. Даже Ральф де Брикасар?</p> <p>Ха! Особенно Ральф де Брикасар. Уж он-то все видит и замечает.</p> <p>Руки ее тряслись: на лист бумаги внизу брызнули с пера темно-синие капли. Узловатые пальцы придвинули новый лист, опять обмакнули перо в чернильницу и еще раз с прежней уверенностью вывели те же слова.</p> <p>Потом Мэри Карсон тяжело поднялась на ноги и потащила к двери.</p> <p>— Минни! Минни! — закричала она.</p> <p>— Господи помилуй, сама зовет! — послышался голос горничной в зале напротив.</p> <p>Из-за двери выглянуло усыпанное веснушками лицо, ни молодое, ни старое.</p> <p>— Чего вам подать, миссис Карсон, миленькая? — спросила Минни, недоумевая, отчего старуха, против обыкновения, не вызвала звонком миссис Смит.</p> <p>— Поди позови городильщика и Тома. Пришли их сюда сейчас же.</p>
---	--

"Μπας και πρέπει να το πω πρώτα στην κυρία Σμιθ;"

"Όχι! Κάνε όπως ακριβώς σου είπα, κοπέλα μου!"

Ο Τομ, ο κηπουρός, ήταν ένας σταφιδιασμένος γέρος, παλιός περιπλανώμενος αλήτης που πριν δεκαεφτά χρόνια είχε φτάσει στην Ντρογκέντα με τα κατσαρολάκια του και τα σύνεργα του, κι είχε πιάσει για λίγο καιρό δουλειά. Είχε ερωτευτεί τους κήπους της και δεν άντεχε να τους αφήσει και να φύγει.

Ο εργάτης που δούλευε στους φράχτες, άνθρωπος δίχως ρίζες και σπιτικό σαν όλη τη φάρα, είχε έρθει από τα βοσκοτόπια, όπου δουλειά του ήταν να ενώνει τα συρματόσκοινα που έσπαζαν συνέχεια, για να επιδιορθώσει τους άσπρους πασσάλους του σπιτιού πριν από το πάρτι.

Παρουσιάστηκαν στην κυρά τους μετά από λίγα λεπτά, φοβισμένοι και νευρικοί, με τα παντελόνια της δουλειάς και τα φανελένια πουκάμισα, στριφογυρνώντας αμήχανα τα καπέλα στα χέρια τους.

"Ξέρετε να γράφετε κι οι δυο σας;" ρώτησε η κυρία Κάρσον.

Έγνεψαν ναι, ξεροκαταπίνοντας.

"Ωραία, θέλω να με δείτε που θα υπογράψω τούτο το χαρτί και μετά να βάλετε το όνομα και τη διεύθυνση σας κάτω από την υπογραφή μου.

Καταλάβατε;"

Έγνεψαν ναι, ξανά.

"Κοιτάξτε να βάλετε την υπογραφή σας έτσι όπως τη γράφετε πάντα, και να γράψετε καθαρά τη μόνιμη διεύθυνση σας. Και δε με νοιάζει αν είναι ταχυδρομική θυρίδα ή δεν ξέρω κι εγώ τι, φτάνει να μπορείτε να ειδοποιηθείτε σ' αυτή τη διεύθυνση".

Οι δυο άντρες την είδαν να γράφει τ' όνομα της. Ο Τομ πλησίασε, έσυρε με κόπο την πένα πάνω στο χαρτί, μετά ο εργάτης για τους φράχτες έγραψε

"Τσας Χόουκινς", με μεγάλα στρογγυλά γράμματα, και μια διεύθυνση στο Σίδνεϋ. Η Μαίρη Κάρσον τους κοίταζε σκυμμένη πάνω τους. Όταν τέλειωσαν έδωσε στον καθένα τους από ένα δεκάρικο, και τους έδωσε με την κοφτή προσταγή να κρατήσουν κλειστό το στόμα τους.

— Я сперва скажу миссис Смит?

— Нет! Делай, что тебе говорят!

Τομ, садовник, семнадцать лет назад был обыкновенным бродягой, скитался по дорогам с котелком и скаткой, нанимался то там, то сям на работу, но влюбился в цветники Дрохеды и уже не мог с ними расстаться.

Городильщика, вечного кочевника, ибо таково уж его ремесло — без конца ходить по участкам и выгонам, вколачивать в землю столбы для оград и натягивать между ними проволоку, — недавно оторвали от его прямого дела, чтобы к празднеству поправить белую ограду Большого дома.

Испуганные неожиданным приглашением, они сразу пришли и стали перед хозяйкой, оба в рабочих штанах, в подтяжках, в нижних рубашках, и от беспокойства вертели в руках мятые шляпы.

— Писать умеете? — спросила Мэри Карсон.

Оба кивнули, глотнули от волнения.

— Хорошо. Вот смотрите, сейчас я подпишу эту бумагу, а вы распишетесь немного пониже, тут же под моей подписью поставите свои фамилии и адреса.

Поняли?

Оба кивнули.

— Да смотрите, подписывайтесь в точности так, как всегда, и свой постоянный адрес пишите разборчиво. Можете указать почту, куда вам писать до востребования, это мне все равно, лишь бы вас можно было разыскать.

Оба смотрели, как она подписывалась; на этих листах только свою подпись она вывела крупно, широко. Подошел Том, с трудом проскрипел брызгающим пером по бумаге, затем городильщик большими круглыми буквами начертил:

"Чез. Хоукинс» и адрес в Сиднее. Мэри Карсон неотрывно следила за ними: когда оба кончили, она дала каждому по темно-красной бумажке в десять фунтов и отпустила их, строго-настрого приказав держать язык за зубами.

Η Μέγκυ κι ο παπάς είχαν εξαφανιστεί από ώρα.
Η Μαίρη Κάρσον κάθισε βαριά στο γραφείο της, έβγαλε μια άλλη κόλλα χαρτί κι άρχισε να γράφει για μια ακόμα φορά.

Αυτό το κείμενο δεν της ήταν τόσο εύκολο να το συντάξει όπως το προηγούμενο. Ξανά και ξανά στάθηκε να σκεφτεί, μετά συνέχιζε πάλι με τα χείλια τραβηγμένα σένα άκεφο χαμόγελο.

Φαινόταν πως είχε πολλά να πει, γιατί οι λέξεις της ήταν στριμωγμένες, η μια σειρά πολύ κοντά στην άλλη, κι ωστόσο χρειάστηκε και δεύτερη κόλλα. Τέλος, διάβασε τα όσα είχε γράψει, πήρε όλες τις κόλλες μαζί, τις δίπλωσε και τις έβαλε σένα φάκελο, που τον σφράγισε με κόκκινο βουλοκέρι.

Μονάχα ο Πάντυ, η Φη, ο Μπομπ, ο Τζακ κι η Μέγκυ θα πήγαιναν στο πάρτι. ο Χιούη κι ο Στιούαρτ ανέλαβαν να προσέχουν τα μικρά, με μεγάλη τους χαρά κι ανακούφιση.

Για μια φορά στη ζωή της, η Μαίρη Κάρσον είχε ξεχάσει την τσιγκουνιά της κι έτσι είχαν όλοι τους καινούρια ρούχα, τα καλύτερα που μπορούσε να βρει κανείς στο Τζίλυ.

Ο Πάντυ, ο Μπομπ κι ο Τζακ στριμώχτηκαν μέσα στα κάτασπρα πουκάμισα με τα σκληρά στήθη, τα ψηλά κολάρα και τα λευκά παπιγιόν, τα μαύρα φράκα, τα μαύρα παντελόνια και τ'άσπρα γιλέκα. Θα ήταν πολύ επίσημη η βραδιά, με άσπρο λαιμοδέτη και φράκο για τους άντρες, μακρύ φουστάνι για τις γυναίκες.

Το φόρεμα της Φη ήταν από κρεπ, σ'έναν ιδιόρρυθμο πλουσιο τόνο του μπλεγκρίζου, που της πήγαινε πολύ, κι έπεφτε μέχρι το πάτωμα σ'απαλές διπλωματιές, με χαμηλό κόψιμο στο λαιμό, αλλά μανίκια σφιχτά στους καρπούς και κεντημένα με πέρλες, σύμφωνα με το στυλ της βασίλισσας Μαίρης.

Όπως κι η δεσποτική εκείνη κυρία, είχε χτενίσει ψηλά τα μαλλιά της σε φουσκωτό κότσο, κι από το κατάστημα του Τζίλυ είχε προμηθευτεί ένα μαργαριταρένιο κολιέ, σφιχτό στο λαιμό και ταιριαστά σκουλαρίκια, που ξεγελούσαν το μάτι και μόνο σαν τα κοιτάζεις από πολύ κοντά καταλάβαινες πως ήταν ψεύτικα.

Μια μεγαλόπρεπη βεντάλια από φτερά βαμμένα στο ίδιο χρώμα με το φουστάνι της συμπλήρωνε το σύνολο, μια βεντάλια που δεν ήταν απλά διακοσμητική, όπως θα φαινόταν με την πρώτη ματιά. έκανε ασυνήθιστη ζέστη για την εποχή, και

Μэгги и отец Ральф давно уже скрылись из виду. Мэри Карсон тяжело опустилась на стул у своего бюро, достала еще лист бумаги и снова принялась писать.

На сей раз ее перо бегало по бумаге не так быстро и свободно. Порой она медлила, призадумывалась, потом, оскалась в невеселой усмешке, опять писала.

Видно, немало ей хотелось высказать, слова теснились, строчки жались друг к другу, и все же ей понадобился второй лист. Наконец она перечитала написанное, собрала все четыре листа, сложила, сунула в конверт и запечатала его красным сургучом.

На празднество должны были явиться только Пэдди, Фиа, Боб, Джек и Мэгги; Хьюги и Стюарту поручено было присмотреть дома за младшими, и они втайне вздохнули с облегчением.

Чуть ли не впервые в жизни Мэри Карсон расщедрилась — все получили новое платье, лучшее, какое только можно было заказать в Джилли.

Пэдди, Боб и Джек боялись шевельнуться, закованные в черные фрачные костюмы с белыми жилетами, в белоснежные крахмальные рубашки со стоячими воротничками и с белыми галстуками бабочкой. Прием предстоял строго официальный: для мужчин обязательны фрак и белый галстук, для женщин — длинные вечерние платья.

Платье Фионы необыкновенно шло ей — чудесного голубовато-серого оттенка, обильно расшитое бисером, очень открытое, но с длинными, до самой кисти, узкими рукавами, оно струилось до полу мягкими складками совершенно в стиле королевы Марии.

Подобно этой царственной особе Фиа высоко и пышно уложила волосы, открыв лоб, а в джиленбоунском универсальном магазине нашлись неплохо сработанное жемчужное кольцо и серьги — подделку различил бы лишь самый искушенный и придирчивый глаз.

Картину дополнял великолепный веер из страусовых перьев под цвет платья — отнюдь не лишнее украшение, как могло бы показаться с первого взгляда: была необычайная жара, и в семь вечера ртуть в градуснике еще стояла

στις εφτά το βράδυ το θερμόμετρο έδειχνε ακόμα πάνω από τριάντα πέντε βαθμούς.

Όταν εμφανίστηκαν η Φη κι ο Πάντυ από την κάμαρα τους, τ'αγόρια έμειναν μ'ανοιχτό το στόμα. Σ'όλη τους τη ζωή δεν είχαν δει ποτέ τους γονείς τους τόσο βασιλικά όμορφους, τόσο ξένους.

Ο Πάντυ έδειχνε τα εξήντα ένα του χρόνια, μα μ'έναν τέτοιο αρχοντικό τρόπο λες κι ήταν κτηματίας με δικιά του γη.

Η Φη έμοιαζε άξαφνα δέκα χρόνια μικρότερη από τα σαράντα οχτώ της, όμορφη, ζωντανή, μαγευτικά χαμογελαστή.

Ο Τζιμς κι ο Πάτσυ άρχισαν να στριγκλίζουν κλαίγοντας κι αρνούνταν να κοιτάξουν τη μαμά και τον μπαμπά αν πρώτα δε γίνονταν πάλι φυσιολογικοί. Μέσα στο τρομοκρατημένο σάστισμα ξεχάστηκε η στυλιζαρισμένη αξιοπρέπεια. η μαμά κι ο μπαμπάς συμπεριφέρθηκαν με το συνηθισμένο τους τρόπο, και σε λίγο τα δίδυμα χαμογέλαγαν γεμάτα θαυμασμό.

Μα ήταν η Μέγκυ που έμειναν όλοι τους να κοιτάζουν περισσότερο. Ίσως γιατί θυμήθηκε τον καιρό που ήταν και κείνη κορίτσι, ίσως γιατί χόλιασε που όλες οι άλλες νεαρές κυρίες, οι καλεσμένες στο πάρτι παρήγγειλαν στο Σίδνεϋ τα φουστάνια τους, η μοδίστρα του Τζίλυ είχε φτιάξει το φόρεμα της Μέγκυ μ'αληθινό μεράκι.

Ήταν δίχως μανίκια κι είχε ένα χαμηλό, ντραπέ ντεκολτέ. Της Φη δεν της είχε πολυαρέσει η γύμνια του, μα η Μέγκυ την είχε ικετέψει κι η μοδίστρα την είχε βεβαιώσει πως όλες οι κοπέλες θα φορούσαν κάτι παρόμοιο. τι ήθελε, να γελάνε με την κόρη της και να τη λένε επαρχιώτισσα και κακοντυμένη;

Έτσι, η Φη είχε υποχωρήσει δίχως πιο πολλά λόγια. Το φουστάνι ήταν από κρεπ ζορζέτα, ένα είδος βαρύ σιφόν, κι εφάρμοζε απαλά μόνο στη μέση, όμως είχε μια φαρδιά ζώνη στους γοφούς από το ίδιο ύφασμα. Ήταν σ'ένα θαμπό, αγνό ρόδινο-γκρίζο, το χρώμα που αποκαλούσαν τις μέρες εκείνες "στάχτες των ρόδων". σε συνεργασία οι δυο τους, η Μέγκυ κι η μοδίστρα, είχαν κεντήσει όλο το φουστάνι με μικρούλια ροζ τριανταφυλλάκια.

Κι η Μέγκυ είχε κόψει τα μαλλιά της όσο πιο σύμφωνα με το στυλ αλά γκαρσόν μπορούσε, που είχε φτάσει ακόμα και στα κορίτσια του Τζίλυ.

гораздо выше ста.

Когда Фиа с Пэдди вышли из своей комнаты, сыновья так и ахнули. Никогда еще они не видели родителей такими красивыми, в таком недостижимом великолепии.

Сразу видно было, что Пэдди уже шестьдесят один, но держался он с изысканным достоинством государственного мужа; а Фиа в свои сорок восемь вдруг помолодела на десять лет — полная жизни красавица с чарующей улыбкой.

Джиме и Пэтси отчаянно разревелись, не желая признавать в этих великолепных незнакомцах маму с папой; вокруг плачущих засуетились, о достоинстве позабыли — мама с папой вели себя по-всегдашнему, и через минуту-другую близнецы уже в восторге им улыбались.

Но дольше всего изумленные взгляды не отрывались от Мэгги. Быть может, вспоминая свои девические годы и разобиженная тем, что остальные приглашенные на празднество девицы выписали наряды из Сиднея, джиленбоунская портниха всю душу вложила в платье для Мэгги.

Оно было без рукавов, сборчатый вырез открывал плечи и шею; Фиа засомневалась, но Мэгги умоляла разрешить ей этот фасон, а портниха заверила, что все девушки будут одеты в этом же роде, — не хотите же вы, чтобы над вашей дочерью смеялись, сочли ее отсталой провинциалочкой?

И Фиа с улыбкой уступила. Чуть приталенное, платье из тонкого плотного креп-жоржета схвачено на бедрах поясом из той же материи. Оно матовое, светло-серое с нежным розоватым отливом, — в те годы цвет этот называли «пепел розы»; общими усилиями портниха с Мэгги расшили все платье крохотными розовыми бутонами.

И Мэгги подстриглась коротко, как можно ближе к моде «под фокстрот», которая потихоньку докатилась уже и до девушек в Джилли.

Βέβαια, ήταν πολύ κατσαρά για τα μέτρα της μόδας, μα της πήγαιναν πιο όμορφα κοντά παρά μακριά.

Ο Πάντου άνοιξε το στόμα του να μουγκρίσει, γιατί δεν ήταν η μικρούλα, η παιδούλα του Μέγκυ, αλλά το έκλεισε ξανά δίχως να ξεστομίσει τίποτε. εκείνη η σύγκρουση του με τον Φρανκ, καιρό πριν, στο πρεσβυτήριο, του είχε γίνει μάθημα.

Όχι, δε θα μπορούσε να την κρατήσει για πάντα μικρό κοριτσάκι. ήταν μια νεαρή γυναίκα, και ντροπαλή, τώρα που είχε δει την απίστευτη αλλαγή στον καθρέφτη της.

Γιατί να έκανε ακόμα πιο δύσκολα τα πράγματα για την καημένη τη φτωχή μικρούλα; Της άπλωσε το χέρι του, χαμογελώντας με τρυφεράδα.

"Αχ, Μέγκυ, είσαι τόσο όμορφη! Έλα, θα σε συνοδέψω εγώ, κι ο Μπομπ με τον Τζακ θα πάρουν τη μητέρα σου".

Σ'ένα μήνα έκλεινε τα δεκαεφτά της, και για πρώτη φορά στη ζωή του ο Πάντου ένιωσε στ'αλήθεια γέρος.

Όμως η Μέγκυ ήταν ο θησαυρός της καρδιάς του και τίποτε δε θα έπρεπε να της χαλάσει το πρώτο μεγαλίστικο πάρτι της.

Πήγαν στο αρχοντικό, περπατώντας αργά, πολύ νωρίς για τους πρώτους καλεσμένους. θα δειπνούσαν με τη Μαίρη Κάρσον και θα έστεκαν στο πλάϊ της να υποδεχτούν μαζί της τον κόσμο.

Δυο χιλιόμετρα δρόμος μέσα στη σκόνη της Ντρογκέντα σήμαινε σταθμό στο μαγειρείο για να γυαλίσουν ξανά τα παπούτσια τους, να βουρτσίσουν τα παντελόνια και τους σερνόμενους ποδόγυρους.

Ο πατήρ Ραλφ φορούσε το ράσο του όπως συνήθως. κανένα βραδινό αντρικό ντύσιμο δε θα του πήγαινε τόσο καλά όσο αυτό το ρούχο, με την αυστηρή ραφή, τις χυτές γραμμές, τ'αμέτρητα μικρά, ντυμένα με ύφασμα κουμπάκια, που έπιαναν από το στρίφωμα ως το κολάρο, τη μαβιά στις άκρες της ζώνης του μονσινιόρου.

Η Μαίρη Κάρσον είχε διαλέξει να φορέσει άσπρο σατέν, άσπρη δαντέλα κι άσπρα φτερά στρουθοκαμήλου.

Η Φη έμεινε να την κοιτάει με έκφραση αποσβολωμένη, κι ήταν τέτοιο το σοκ της που

Κонечно, волосы ее, наперекор моде, оставались кудрявыми, но короткая стрижка очень ей шла.

Пэдди открыл было рот, готовый разразиться гневом — он просто не узнал свою маленькую дочку, — и тут же закрыл, не промолвив ни слова: давняя стычка с Фрэнком в доме отца Ральфа кое-чему его научила.

Нет, не век ей оставаться его маленькой дочкой — она уже стала юной женщиной и сама робеет от поразительной перемены в себе, которую ей открыло зеркало.

Зачем же еще усложнять бедняжке жизнь? Он с нежностью улыбнулся и протянул руку.

— Ну, Мэгги, ты просто очаровательна! Пойдем, я сам буду твоим кавалером, а Боб и Джек поведут маму.

Всего лишь через месяц Мэгги исполнится семнадцать — и впервые Пэдди почувствовал, что он и вправду стар.

Но она его любимица, зеница ока, ничто не должно омрачить первый в ее взрослой жизни бал.

Они медленно пошли к Большому дому, первые гости ожидались еще не скоро; семья Клири должна была пообедать с Мэри Карсон и потом помогать ей принимать гостей.

Никто не желал войти в дом в нечистой обуви, и, значит, отшагав мило по дрохедской пыли, надо было зайти в домик, где кухня, почистить башмаки, отряхнуть пыль с брюк и длинных подолов.

Отец Ральф, как обычно, явился в сутане: никакой фрак или смокинг не шел ему так, как это одеяние строгого покроя, чуть расширяющееся книзу, с длинным рядом черных матерчатых пуговиц впереди, от ворота до самого низа, перехваченное поясом с лиловой каймой — знаком его сана.

Мэри Карсон была вся в белом: белое шелковое платье, белые кружева, белые страусовые перья.

Φια смотрела на нее во все глаза, до того ошеломленная, что ей даже изменила

<p>βγήκε από τη συνηθισμένη της αδιαφορία.</p> <p>Τόσο ανάρμοστα νυφιάτικο, τόσο απίστευτα παράταιρο - γιατί στο καλό είχε αποφασίσει να εμφανιστεί σαν καμιά μπογιατισμένη γεροντοκόρη που παράσταινε τη μελλονύμφη;</p> <p>Κι είχε χοντρύνει πολύ τελευταία, πράγμα που δεν καλυτέρευε διόλου την εμφάνιση της.</p> <p>Μα ο Πάντου δε φάνηκε να είδε τίποτε το στραβό. πλησίασε με δυο δρασκελιές την αδερφή του και της έπιασε το χέρι χαμογελώντας πλατιά πλατιά. Τι γλυκός άνθρωπος που ήταν, συλλογίστηκε ο πατέρας Ραλφ που παρατηρούσε τη σκηνή διασκεδάζοντας από τη μια μεριά κι αδιαφορώντας από την άλλη.</p> <p>"Λοιπόν, Μαίρη, χάρμα είσαι! Σαν μικρό κοριτσάκι!"</p> <p>Η αλήθεια ήταν πως έμοιαζε σχεδόν απαράλλαχτα με τη βασίλισσα Βικτόρια, σε κείνη την περίφημη φωτογραφία που της είχαν βγάλει λίγο πριν πεθάνει.</p> <p>Υπήρχαν οι δυο βαθιές ρυτίδες αριστερά και δεξιά από τη δεσπόζουσα μύτη, το πεισματάτικο στόμα ήταν αλύγιστα σφιγμένο, τα λίγο γουρλωτά και παγερά μάτια καρφωμένα στη Μέγκυ δίχως ν'ανοιγοκλείνουν.</p> <p>Τα όμορφα μάτια του πατέρα Ραλφ πέρασαν από την ανιψιά στη θεία, και πίσω πάλι στην ανιψιά.</p> <p>Η Μαίρη Κάρσον χαμογέλασε στον Πάντου, κι ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.</p> <p>"Θα με συνοδέψεις εσύ στο δείπνο, Παντράϊκ. Ο πατήρ Ντε Μπρικασάρ θ' αναλάβει τη Φιόνα και τ' αγόρια θα μοιραστούν τη Μέγκαν".</p> <p>Έριξε μια ματιά στη Μέγκυ πάνω από τον ώμο της. "Θα χορέψεις σήμερα, Μέγκαν".</p> <p>"Είναι πολύ μικρή, Μαίρη, ούτε τα δεκαεφτά δεν έχει κλείσει ακόμα", βιάστηκε να πει ο Πάντου, που θυμήθηκε μια ακόμα αμέλεια του σαν πατέρας. κανένα από τα παιδιά του δεν είχε μάθει να χορεύει.</p> <p>"Τι κρίμα", είπε η Μαίρη Κάρσον. Ήταν ένα υπέροχο, πλούσιο, έξοχο, κεφάτο πάρτι ή τουλάχιστον αυτά ήταν τα επίθετα που κυκλοφόρησαν περισσότερο.</p>	<p>всегдашняя невозмутимость.</p> <p>Так вопиюще нелепо, так некстати старуха вырядилась невестой — чего ради, спрашивается? Ни дать ни взять выжившая из ума старая дева, которая разыгрывает новобрачную.</p> <p>В последнее время она, ко всему, сильно растолстела, и это ее тоже не красит.</p> <p>Но Пэдди словно не замечал ничего неладного; сияя улыбкой, подошел к сестре, взял ее за руку.</p> <p>До чего славный малый, подумал отец Ральф, который и рассеянно, и чуть забавляясь наблюдал эту сценку.</p> <p>— Ну, Мэри, ты замечательно выглядишь! Прямо как молоденькая!</p> <p>А на самом деле она была точь-в-точь как королева Виктория незадолго до смерти на широко известной фотографии.</p> <p>Глубокие складки по обе стороны крупного носа, упрямо сжатый властный рот; выпуклые холодные глаза не мигая уставились на Мэгги.</p> <p>И прекрасные синие глаза священника испытующе оглядели племянницу, тетку и снова племянницу.</p> <p>Μαρι Карсон улыбнулась брату, взяла его под руку.</p> <p>— Можешь вести меня к столу, Падрик. Отец де Брикассар поведет Фиону, а мальчики пойдут с Мэгген.</p> <p>— Она через плечо глянула на Мэгги. — Будешь сегодня танцевать, Мэгген?</p> <p>— Она для этого слишком молода, Мэри, ей еще нет семнадцати, — поспешно сказал Пэдди, вспомнив еще одно свое родительское упущение: никого из его детей не учили танцевать.</p> <p>— Очень жаль, — уронила Мэри Карсон. То был блестящий, роскошный, великолепный, ослепительный бал; по крайней мере, эти слова переходили из уст в уста.</p>
--	---

Ο Ρόαγιαλ Ο'Μάρα είχε έρθει από το Αϊρισμάρει, τετρακόσια χιλιόμετρα μακριά απ όλους, αυτός είχε διανύσει τη μεγαλύτερη απόσταση με τη γυναίκα του, τους γιους και τη μοναχοκόρη του, αν και η δικιά του διαδρομή δεν ξεπερνούσε κατά πολύ την αμέσως επόμενη.

Στο Τζίλυ ο κόσμος δεν το πολυσκεφτόταν να ταξιδέψει τετρακόσια χιλιόμετρα για να πάει σ'έναν αγώνα κρίκετ, πόσο μάλλον σ'ένα πάρτι.

Ο Ντάνκαν Γκόρντον, από το Ιτς-Ουίςγκ, ήταν επίσης εκεί, όπως κι ο Μάρτιν Κινγκ, η γυναίκα του, ο γιος του Αντονυ κι η κυρία Αντονυ Κινγκ, ο Κινγκ ήταν και ο πιο παλιός άποικος του Τζίλυ, αφού η Μαίρη Κάρσον, σαν γυναίκα, δεν υπολογιζόταν.

Ο Ήβαν Παφ, από το Μπρέηκ υ Πουλ, που για συντομία το έλεγαν Μπρέηκπουλ, ο Ντομνίκ Ο Ρουρκ από το Ντιμπάν-Ντιμπάν, ο Χόρν Χόπτον από το Μπηλ-Μπηλ, και δεκάδες άλλοι.

Σχεδόν όλοι τους ήταν καθολικοί και λίγοι είχαν να επιδείξουν ονόματα αγγλοσαξονικά. υπήρχε μια περίπου ίδια αναλογία Ιρλανδών, Σκοτσέζων κι Ουαλών. Βέβαια, όσοι ήταν καθολικοί από την Ουαλία ή τη Σκοτία δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε κανένα είδος δύναμης πίσω στη γηραιά πατρίδα, μήτε σε κάποια φιλική αντιμετώπιση των προτεσταντών της Αγγλίας.

Μα εδώ, στα χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα γύρω από το Τζίλανμποουν, ήταν άρχοντες που κοίταζαν αφ υψηλού τους Βρετανούς αριστοκράτες, κι εξουσίαζαν τον τόπο μέχρις εκεί που έφτανε το μάτι σου. η Ντρογκέντα, το πιο μεγάλο υποστατικό, έπιανε έκταση μεγαλύτερη από πολλά ευρωπαϊκά πριγκιπάτα.

Οι Μονεγάσκοι πρίγκιπες, οι δούκες του Λιχτενστάιν έπρεπε να χουν το νου τους! Η Μαίρη Κάρσον ήταν πιο σπουδαία και σημαντική.

Έτσι, στριφογύριζαν στα βάλς που έπαιζε η ορχήστρα του Σίδνεϋ, έστεκαν παράμερα να καμαρώσουν τα παιδιά τους που χόρευαν τσάρλεστον, έτρωγαν τα μπουρεκάκια με γέμιση αστακού και τα παγωμένα ωμά θαλασσινά, έπιναν τη δεκαπεντάχρονη γαλλική σαμπάνια και το δωδεκάχρονο σκοτσέζικο ουίσκι.

Прибыл с женой, сыновьями и единственной дочерью даже Ройял О'Мара из Инишмари, за двести миль — самый дальний путь, хотя и немногим длиннее, чем у других гостей.

Джиленбоунским жителям ничего не стоит прокатиться за двести миль ради крикетных состязаний, а уж ради такого праздника тем более.

Приехал Данкен Гордон из Ич-Юиздж; никто не мог добиться от него ответа — почему он назвал свое имение в такой дали от океана шотландскими, вернее даже гэльскими словами, которые означают «морской конь», иначе говоря — морж. Приехал Мартин Кинг с женой, сыном Энтони и женой сына; то был старейший поселенец на джиленбоунских землях — Мэри Карсон, всего лишь женщина, не удостоилась этого звания.

Приехала Эвен Пью из Брейк-и-Пвл (местные жители, не в силах выговорить сплошные шотландские согласные, называли это имение Брейки-Пул), Доминик О'Рок из Диббен-Диббена, Хорри Хоуптон из Бил-Била и еще человек десять — двенадцать с семьями.

Это были почти сплошь католики, мало кто носил англосаксонские имена; тут было примерно поровну ирландцев, шотландцев и уроженцев Уэльса. Нет, на родине им не приходилось надеяться на равноправие и независимость, а католикам в Уэльсе и Шотландии нечего было рассчитывать и на сочувствие тамошних протестантов.

Здесь же, на многих тысячах квадратных миль вокруг Джиленбоуна, они сами себе хозяева и господа, владельцы огромных богатств, и где уж господам английским помещикам с ними тягаться; в пределах Дрохеды, крупнейшего из здешних имений, свободно разместились бы несколько европейских княжеств.

Трепещите, князя Монако и герцоги Лихтенштейнские! Вам не сравниться величием с Мэри Карсон.

И вот здешние владыки кружатся в вальсе под вкрадчивую музыку оркестра, выписанного из Сиднея, а потом снисходительно смотрят, как их дети отплясывают чарльстон; они едят паштет из омаров и свежие устрицы со льда, пьют выдержанное пятнадцатилетнее шампанское из Франции и двенадцатилетнее шотландское виски.

Στην πραγματικότητα θα προτιμούσαν να είχαν φάει ψητό μπουτι αρνιού ή παστό χοιρινό, και θα τους άρεσε πολύ περισσότερο να πιουν φτηνό, δυνατό ρούμι ή πικρή μπίρα από το βαρέλι.

Όμως ήταν όμορφο να ξέρουν πως μπορούσαν να έχουν ό,τι καλύτερο στη ζωή, όποια στιγμή το ήθελαν.

Υπήρχαν και χρονιές ισχνών αγελάδων, και μάλιστα πολλές. Τις καλές χρονιές αποθησαύριζαν με προσοχή το παραπανίσιο μαλλί για να τα βγάλουν πέρα στις κρίσεις των δύσκολων καιρών, γιατί κανένας δεν μπορούσε να υπολογίζει στη βροχή.

Μα η περίοδος τούτη ήταν καλή, εδώ και κάμποσο καιρό τώρα, και στο Τζίλυ δεν είχες πού να ξοδέψεις τα λεφτά σου. Α, έτσι κι είχες γεννηθεί στις πεδιάδες με το μαύρο χώμα δεν άλλαζες τον τόπο σου με κανένα άλλο μέρος πάνω στη γη.

Δεν έκαναν νοσταλγικά προσκυνήματα πίσω στη γηραιά πατρίδα. τίποτε δεν τους είχε προσφέρει, αντίθετα είχε μεροληπτήσει εναντίον τους εξαιτίας των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων, ενώ η Αυστραλία ήταν μια χώρα πολύ καθολική για να κάνει διακρίσεις.

Κι η Μεγάλη Βορειοδυτική Περιοχή ήταν η αληθινή τους πατρίδα.

Και στο κάτω κάτω, εκείνο το βράδυ πλήρωνε η Μαίρη Κάρσον. Η τσέπη της άντεχε το έξοδο και με το παραπάνω. Οι φήμες έλεγαν πως ήταν σε θέση ν' αγοράσει και να πουλήσει τον ίδιο το βασιλιά της Αγγλίας.

Είχε λεφτά στη βιομηχανία του χάλυβα, στο ασήμι και στον ψευδάργυρο, στο χαλκό και στο χρυσάφι, είχε λεφτά σεκατό διαφορετικά πράγματα, που τα περισσότερα τους έκαναν, κυριολεκτικά και μεταφορικά, λεφτά.

Η Ντρογκέντα είχε πάψει από καιρό ν' αποτελεί την κύρια πηγή εισοδήματος της, δεν ήταν παρά μια κερδοφόρα, ευχάριστη ενασχόληση.

Ο πατήρ Ραλφ δεν απηύθυνε ούτε μια λέξη στη Μέγκυ στη διάρκεια του δείπνου, μήτε αργότερα. όλο το βράδυ την αγνόησε σκόπιμα.

Τα μάτια της καρφώνονταν πάνω του πληγωμένα όποτε τον έβλεπε στην αίθουσα υποδοχής, κι ο πατήρ Ραλφ, που καταλάβαινε τον πόνο της,

Если уж говорить по совести, они с большим удовольствием ели бы жареного барашка или солонину и запивали дешевым, крепким бандабергским ромом или графтонским пивом прямо из бочки.

Но приятно знать, что к твоим услугам самые изысканные яства и напитки — стоит только пожелать.

Да, бывают и скудные годы, и нередко. Доходы от шерсти в хорошие годы откладывались впрок, чтобы пережить годы плохие, ибо никто не может предсказать, будет ли дождь.

Но вот выпало уже несколько добрых лет кряду, а в Джилли почти не на что тратить деньги. О, если уж ты очутился на плодородных черноземных равнинах Великого Северо-Запада, нет для тебя лучшей земли.

Они не тосковали по прежней своей родине и не совершали туда паломничества; что сделала для них Англия, кроме как унижала и преследовала за их верования? Австралия же и сама страна католическая, здесь они равные среди равных.

И Великий Северо-Запад стал для них новой родиной.

И притом нынче за все платит Мэри Карсон. Уж она-то может себе это позволить. По слухам, у нее денег хватило бы, чтобы купить и продать даже английского короля.

Ее капиталы вложены в сталь, в серебро, цинк и свинец, в медь и золото и еще в десятки всяких копеек, рудников и предприятий, почти все в такие, на которых в прямом и переносном смысле делают деньги.

Дрохеда уже давно отнюдь не главный источник ее доходов; теперь это всего лишь выгодная забава.

Ни за обедом, ни после отец Ральф не заговаривал с Мэгги; весь вечер он старательно ее избегал.

Обиженная, она все время искала его глазами. Он ощущал на себе ее взгляд, и ему очень хотелось подойти и объяснить, что ее да и

<p>λαχταρούσε να πάει κοντά της και να της εξηγήσει πως δε θα ήταν καθόλου καλό για την υπόληψη της, ή για τη δικιά του, αν της έδινε περισσότερη προσοχή απ ό,τι, ας πούμε, στη δεσποινίδα Καρμάικλ, τη δεσποινίδα Γκόρντον ή τη δεσποινίδα Ο'Μάρα.</p> <p>Δε χόρευε, όπως κι η Μέγκυ, και τραβούσε πολλά μάτια πάνω του, όπως κι η Μέγκυ. Σίγουρα οι δυο τους ήταν τα πιο όμορφα πλάσματα μέσα στη σάλα.</p> <p>Ο μισός του εαυτός μισούσε την αποψινή της εμφάνιση, τα κοντά μαλλιά, το όμορφο φουστάνι, τα λεπτεπίλεπτα μεταξένια γοβάκια στο χρώμα της στάχτης των ρόδων με τους τέσσερις πόντους τακούνι. Ψήλωνε, αποκτούσε μια πολύ θηλυκή σιλουέτα. Κι ο μισός του εαυτός ένιωθε τρομακτικά περήφανος για το γεγονός πως την έβλεπε να ξεπερνάει σ'ομορφιά όλες τις άλλες νεαρές κυρίες.</p> <p>Η δεσποινίς Καρμάικλ είχε αριστοκρατικά χαρακτηριστικά, μα της έλειπε η μοναδική λάμψη των κοκκινόχρυσων εκείνων μαλλιών. η δεσποινίς Κινγκ είχε καταπληκτικές ξανθές μπούκλες, όμως δε διέθετε ένα τέτοιο λυγρό κορμί. η δεσποινίς Μακάιλ είχε ένα σώμα εξάισιο, αλλά ένα πρόσωπο που θύμιζε άλογο.</p> <p>Κι ωστόσο τελικά του έμεινε μια πικρή γεύση απογοήτευσης, μια γεμάτη αγωνία επιθυμία να γυρίσει πίσω το χρόνο.</p> <p>Δεν ήθελε να μεγαλώσει η Μέγκυ, ήθελε να παραμείνει το μικρό κοριτσάκι που θα μπορούσε να το αντιμετωπίζει σαν το αγαπημένο του μωρό.</p> <p>Στο πρόσωπο του Πάντυ διέκρινε μια έκφραση που καθρέφτιζε τις δικές του σκέψεις, και χαμογέλασε αδύναμα.</p> <p>Τι ευλογία θα ήταν αν μπορούσε να δείξει τα συναισθήματα του για μία μονάχα φορά!</p> <p>Μα η συνήθεια, η μακρόχρονη πειθαρχία κι η σύνεση ήταν βαθιά ριζωμένες μέσα του.</p> <p>Καθώς κυλούσε η βραδιά οι τύποι άρχισαν σιγά σιγά να καταργούνται, τα ποτά άλλαξαν από σαμπάνια και ουίσκι σε ρούμι και μπίρα, κι η ατμόσφαιρα καταστάλαξε σε κάτι που έμοιαζε περισσότερο με γιορτή για την κουρά των προβάτων.</p> <p>Γύρω στις δύο το πρωί, μονάχα μια τέλεια</p>	<p>его доброму имени только повредит, если он станет уделять ей больше внимания, чем, к примеру, мисс Кармайкл, мисс Гордон или мисс О'Мара.</p> <p>Так же как Мэгги, он не танцевал и, так же как Мэгги, притягивал множество взглядов; бесспорно, они двое превзошли красотой всех присутствующих.</p> <p>Отец Ральф как бы раздвоился — одна половина его существа возмущалась видом Мэгги в этот вечер, ему неприятны были и эта короткая стрижка, и прелестное платье, и элегантные шелковые туфельки того же цвета «пепла розы» на высоченных двухдюймовых каблуках; она и так стала выше ростом, и фигурка ее теперь — сама женственность. А другая половина его души преисполнилась гордости: его Мэгги затмила всех девушек в зале.</p> <p>У мисс Кармайкл точеные аристократические черты лица, но ей не хватает необычайного сияния этих золотисто-рыжих волос; у мисс Кинг чудесные белокурые косы, но не такое гибкое тело; у мисс Маккейл фигура изумительная, но физиономия точно у лошади, которая тянется через забор за яблоком.</p> <p>И однако, острее всего он ощущал разочарование — ну почему, почему нельзя повернуть время вспять!</p> <p>Ему вовсе не нужна взрослая Мэгги, ему нужна девчурка, с которой можно обращаться как с нежно любимым ребенком.</p> <p>На лице Пэдди он подметил словно бы отражение своих мыслей и слабо улыбнулся.</p> <p>Каким блаженством было бы хоть раз в жизни не скрывать того, что чувствуешь!</p> <p>Но привычная выучка и благоразумие вьелись ему в плоть и кровь.</p> <p>А вечер продолжался, и все непринужденней становились танцы, пили уже не шампанское и виски, а ром и пиво, и празднество теперь больше напоминало обыкновенную веселую вечеринку на простой ферме после стрижки овец.</p> <p>Сюда бы хоть одного овчара да</p>
--	--

απουσία εργαζόμενων κοριτσιών και εργατών του υποστατικού έκανε το πάρτι να ξεχωρίζει από τις συνηθισμένες συγκεντρώσεις του Τζίλυ, που ήταν αυστηρά δημοκρατικές.

Ο Πάντου κι η Φη βρίσκονταν ακόμα εκεί, μα τα μεσάνυχτα ακριβώς ο Μπομπ κι ο Τζακ έφυγαν με τη Μέγκυ.

Οι γονείς τους ούτε που το πήραν είδηση. διασκεδάζαν. Τα παιδιά τους μπορεί να μην ήξεραν να χορεύουν, εκείνοι όμως ήξεραν, και χόρευαν συνέχεια ο ένας με τον άλλο. Στον πατέρα Ραλφ, που τους παρακολουθούσε, φάνηκαν ξάφνου πιο εναρμονισμένοι σαν ζευγάρι, ίσως γιατί ήταν πολύ σπάνιες οι ευκαιρίες που είχαν να χαλαρώσουν και ν' απολαύσουν ο ένας την παρουσία του άλλου.

Ποτέ δε θυμόταν να τους έχει δει μόνους, πάντα κάποιο παιδί μπερδεύονταν στα πόδια τους, και συλλογίστηκε πως θα έπρεπε να ναι μεγάλο βάσανο γι αυτούς που έχουν πολλά παιδιά να μην μπορούν να ξεκλέψουν μια στιγμή να μείνουν μονάχοι. Δε θα 'βρισκαν πουθενά ησυχία παρά μόνο το βράδυ, στην κάμαρα τους, όπου ίσως είχαν -και με το δίκιο τους, άλλα πράγματα στο μυαλό τους απ' το να κάθονται να κουβεντιάζουν.

Ο Πάντου ήταν πάντα χαρωπός και κεφάτος, μα η Φη έλαμπε σχεδόν στην κυριολεξία απόψε, κι όταν πήγε ο Πάντου να χορέψει τη γυναίκα κάποιου κτηματία, για να μην παραμελήσει και τα κοινωνικά του καθήκοντα, δεν της έλειψαν οι πρόθυμοι καβαλιέροι ενώ υπήρχαν πολλές πιο νέες γυναίκες που κάθονταν μαραμμένες ολόγυρα στην αίθουσα δίχως να πηγαίνει κανένας να τις ζητήσει.

Μα ο πατήρ Ραλφ δεν κάθισε να παρατηρεί για πολύ τους Κλήαρι. Σαν έφυγε η Μέγκυ από το πάρτι, ένιωσε στη στιγμή δέκα χρόνια νεότερος και γεμάτος ζωντάνια, κι άφησε άφωνες τις δεσποινίδες Χόπτον, Μακάιλ, Γκόρντον και Ο'Μάρα, χορεύοντας-και πολύ καλά μάλιστα, με τη δεσποινίδα Καρμάικλ.

Στη συνέχεια όμως πήρε όλα τα ελεύθερα κορίτσια με τη σειρά, ακόμα και την κακόμοιρη, την ασχημούλα δεσποινίδα Παφ οδήγησε στην πίστα, κι όπως όλοι οι καλεσμένοι ήταν πια χαλαρωμένοι και γεμάτοι καλή προαίρεση δε βρέθηκε κανένας να καταδικάσει στο ελάχιστο τον παπά.

Αντίθετα, θαύμασαν πολύ την καλοσύνη και την προθυμία του, και το κουβέντιασαν πολύ. Κανένας δεν μπορούσε να πει πως δεν είχε δοθεί στην κόρη

работницу с фермы — и к двум часам ночи уже никто не отличил бы этот прием от обычного в джилленбоунской округе гулянья, развлечения вполне демократичного, открытого для всех.

Пэдди и Фиа все еще помогали хозяйничать, но Боб с Джеком и Мэгги ровно в полночь ушли.

Родители этого не заметили, им было весело: их дети не умели танцевать, но они-то умели — и танцевали всюду, больше друг с другом; зоркому глазу отца Ральфа они вдруг показались на диво подходящей парой — быть может, как раз потому, что им так редко случалось дать себе волю и порадоваться друг на друга.

Отец Ральф не помнил, чтобы ему хоть раз пришлось видеть их одних и тут же не вертелся бы кто-нибудь из детей, — а ведь это нелегко в больших семьях, подумалось ему, родителям никогда не удастся побыть наедине, разве что в спальне, а тогда, пожалуй, им уже не до разговоров, это можно понять.

Что весел и жизнерадостен Пэдди — не диво, он всегда такой, но вот Фиа нынче вечером просто блистательна, и когда Пэдди приличия ради учтиво приглашает на танец супругу какого-нибудь овцевода, у нее отбоя нет от кавалеров; между тем женщины куда моложе уныло сидят вдоль стен огромной залы, и никто не стремится с ними танцевать.

Впрочем, отец Ральф лишь урывками наблюдал за Клири-родителями. После ухода Мэгги он словно на десять лет помолодел, необычайно оживился и совсем ошеломил девиц Хоуптон, Маккейл, Гордон и О'Мара, станцевав — и превосходно — с мисс Кармайкл «блэкботом».

Но после этого он прошелся в танце по очереди с каждой свободной девушкой в зале, даже с некрасивой бедняжкой мисс Пью — к этому времени гости чувствовали себя уже совсем непринужденно, исполнились благодушия и никто ничуть не осудил святого отца.

Напротив, все вслух восхищались его неутомимой добротой. Никто не мог бы сказать, что его дочери не довелось потанцевать с

<p>του η ευκαιρία να χορέψει με τον πατέρα Ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Βέβαια, αν δεν ήταν ιδιωτικό πάρτι σε σπίτι, δε θα είχε μπορέσει να κάνει βήμα κατά τη μεριά της πίστας, αλλά τώρα ήταν πολύ ευχάριστο να βλέπεις έναν τόσο καλό άνθρωπο να το ρίχνει και μια φορά έξω.</p> <p>Στις τρεις το πρωί, η Μαίρη Κάρσον σηκώθηκε όρθια και χασμουρήθηκε.</p> <p>"Όχι, μη διακόπτετε το κέφι σας! Αν είμαι κουρασμένη-που είμαι, μπορώ να πάω στο κρεβάτι μου, πράγμα που σκοπεύω να κάνω.</p> <p>Υπάρχουν όμως άφθονα φαγητά και ποτά, η ορχήστρα θα μείνει να παίζει όσο θα θέλει έστω κι ένας σας να χορέψει, και το ν' ακούω λίγη φασαρία θα με νανουρίσει κιόλας να κοιμηθώ πιο γρήγορα.</p> <p>Πάτερ, θα θέλατε να με βοηθήσετε ν' ανέβω πάνω, σας παρακαλώ;"</p> <p>Μόλις βγήκαν από την αίθουσα υποδοχής δεν πήγε προς την επιβλητική σκάλα, παρά οδήγησε τον παπά στο σαλόνι της, ακουμπώντας βαριά στο μπράτσο του.</p> <p>Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. περίμενε όσο την άνοιγε ο πατήρ Ραλφ με το κλειδί που του έδωσε και μετά τον προσπέρασε να μπει πρώτη.</p> <p>"Ήταν πολύ όμορφο το πάρτι, Μαίρη", της είπε. . "Το τελευταίο μου". " Μην το λέτε αυτό, καλή μου".</p> <p>"Γιατί όχι; Κουράστηκα να ζω, Ραλφ, και σκοπεύω να σταματήσω". Τα σκληρά της μάτια τον ειρωνεύονταν.</p> <p>"Αμφιβάλλετε πως Για πάνω από εβδομήντα χρόνια έκανα πάντα ό,τι ακριβώς ήθελα να κάνω, όποτε ήθελα να το κάνω, κι αν ο Χάρος πιστεύει πως θα είναι εκείνος που θ' αποφασίσει την ώρα μου, είναι πολύ γελασμένος, θα πεθάνω όταν εγώ θελήσω, και δεν εννοώ την αυτοκτονία.</p> <p>Είναι η θέληση μας που μας βοηθάει να σερνόμαστε στη ζωή, Ραλφ, και δεν είναι διόλου δύσκολο να σταματήσουμε αν το θέλουμε στ' αλήθεια.</p> <p>Έχω κουραστεί, και θέλω να σταματήσω να ζω. Είναι πολύ απλό".</p>	<p>преподобным де Брикассаром.</p> <p>Разумеется, не будь это прием в частном доме, он не позволил бы себе развлекаться танцами, но как приятно видеть, что такой обаятельный человек в кои веки может и повеселиться.</p> <p>В три часа ночи Мэри Карсон поднялась на ноги и зевнула.</p> <p>— Нет, праздник продолжается, — сказала она. — Если я устала (а я и правда устала), я могу пойти и лечь и сейчас так и сделаю.</p> <p>Но еды и питья хватает, оркестр для того и нанят, чтобы играть, пока у кого-то еще есть желание танцевать, а если немножко шумно, я только скорее усну.</p> <p>Отец Ральф, не можете ли мне подняться наверх?</p> <p>Выйдя из зала, она, однако, не повернула к великолепной лестнице, ведущей на второй этаж, а, тяжело опираясь на руку священника, направилась к своей гостиной.</p> <p>Дверь была заперта; Мэри дала спутнику ключ, подождала, пока он отпер, и первая вошла в комнату.</p> <p>— Прекрасный вечер, Мэри, — сказал он. — Последний для меня. — Не говорите так, дорогая.</p> <p>— Отчего же? Мне надоело жить, Ральф, с меня хватит. — Недобрые глаза ее смотрели насмешливо.</p> <p>— Вы что, не верите? Вот уже семьдесят лет с лишком я делаю только то, что хочу, и тогда, когда хочу, и если смерть воображает, будто в ее воле назначить мой последний час, она сильно ошибается. Я умру, когда сама захочу, и это никакое не самоубийство.</p> <p>Наша воля к жизни — вот что нас здесь держит, Ральф; а если всерьез хочешь с этим покончить, ничего нет проще.</p> <p>Мне надоело, и я хочу с этим покончить. Только и всего.</p>
---	---

Και κείνος είχε κουραστεί, όχι ακριβώς απ τη ζωή, αλλά απ τη δίχως τέλος προσποίηση, το κλίμα, την έλλειψη φίλων με κοινά ενδιαφέροντα, τον ίδιο του τον εαυτό.

Το δωμάτιο φωτιζόταν αδύναμα από μια ψηλή λάμπα πετρελαίου φτιαγμένη με πολύτιμο γυαλί στο χρώμα του ρουμπινιού, και στο πρόσωπο της Μαίρης Κάρσον έπεφταν διαφανείς βαθυκόκκινες σκιές που έκαναν τη δύστροπη φυσιογνωμία της να μοιάζει διαβολική.

Τα πόδια του κι η μέση του τον πονούσαν. καιρό είχε να χορέψει τόσο πολύ, μόλο που καυχόταν πως παρακολουθούσε ό,τι ήταν του συρμού.

Τριάντα πέντε χρόνια ζωής, ένας εφημέριος της υπαίθρου, κι όσο για δύναμη κι εξουσία μέσα στην εκκλησία, αυτό είχε τελειώσει προτού καλά καλά αρχίσει.

Αχ, όνειρα της νιότης! Η αστόχαστη γλώσσα, η παραφορά του χαρακτήρα.

Δεν είχε σταθεί αρκετά δυνατός για να περάσει τη δοκιμασία. Όμως ποτέ δε θα έκανε το ίδιο λάθος ξανά. Ποτέ, ποτέ...

Στέναξε. τι νόημα είχε να τα σκέφτεται; Δε θα του δινόταν άλλη φορά η ευκαιρία. Καιρός πια ν'αντικρίσει κατάματα την πραγματικότητα, καιρός να σταματήσει τα όνειρα και τις ελπίδες.

"Θυμάστε που σας είχα πει, Ραλφ, πως θα σας νικούσα, πως θα σας έπιανα στην ίδια σας την παγίδα;"

Η στεγνή γέριχη φωνή διέκοψε απότομα τους συλλογισμούς του. Κοίταξε τη Μαίρη Κάρσον αντίκρυ του και χαμογέλασε.

"Αγαπητή μου Μαίρη, ποτέ δεν ξεχνάω τίποτε απ όσα μου λέτε. Κι εγώ δεν ξέρω τι θα είχα κάνει δίχως εσάς αυτά τα τελευταία εφτά χρόνια.

Δίχως την ευστροφία σας, την κακία σας, την αντίληψη σας..."

"Αν ήμουν πιο νέα θα σας είχα με διαφορετικό τρόπο, Ραλφ. Ποτέ δε θα καταλάβετε πόσο το ήθελα να ξεφορτωθώ από την καμπούρα μου τριάντα χρόνια από τη ζωή μου.

Αν είχε έρθει ο Σατανάς και μου είχε ζητήσει την ψυχή μου δίνοντας μου σ'αντάλλαγμα την ευκαιρία

Εму тоже надоело — не то чтобы жить, надоела маска вечной сдержанности, безжалостный климат Австралии и то, что нет друзей, нет людей душевно близких, и сам себе он надоел.

В гостинной был полумрак, его почти не рассеивала высокая керосиновая лампа под абажуром бесценного рубинового стекла, и от прозрачных алых теней в упрямом лице Мэри Карсон проступало нечто совсем уже дьявольское.

У отца Ральфа побаливали ноги и спина, давным-давно он так много не танцевал, хоть и гордился тем, что следит за новейшими причудами моды.

Ему уже тридцать пять, он приходский священник в глубокой провинции, а много ли это в иерархии католической церкви? Карьера его не успела начаться — и уже кончена.

Ох уж эти мечты юности! У него не хватило стойкости в час испытания.

Но никогда он не повторит такой ошибки. Никогда, ни за что...

Он беспокойно покачал головой, вздохнул — что толку об этом думать. Случая больше не представится. Пора посмотреть правде в глаза, пора уже расстаться с надеждами и мечтами.

— Помните, Ральф, я вам сказала — моя возьмет, я вас побью вашим же оружием?

Сухой старушечий голос ворвался в его раздумья, навевая усталостью. Он посмотрел на Мэри Карсон и улыбнулся.

— Дорогая Мэри, я никогда не забываю ни одного вашего слова. Просто не знаю, что бы я делал без вас эти семь лет.

Ваше остроумие, ваше лукавство, ваша пронизательность...

— Будь я помоложе, я бы вас заполучила другим способом, Ральф. Вам вовек не подать, до чего мне хотелось скинуть с плеч лет тридцать.

Если б ко мне явился дьявол и предложил — продай мне душу и стань опять молодой, я

<p>να γίνω πάλι νέα, θα του την είχα πουλήσει στη στιγμή, και δίχως να μετανιώσω ανόητα για το παζάρεμα σαν εκείνο τον ηλίθιο τον Φάουστ.</p> <p>Μα τι λέω, ποιος Σατανάς; Στ'αλήθεια, μου είναι αδύνατο να κάνω τον εαυτό μου να πιστέψει είτε στο Θεό είτε στο Σατανά.</p> <p>Ποτέ μου δεν είδα την παραμικρή ένδειξη που να με πείθει για την ύπαρξη τους. Εσείς;"</p> <p>"Όχι. Όμως δε χρειάζονται αποδείξεις ή ενδείξεις για να πιστέψετε στην ύπαρξη του Θεού, Μαίρη. Η πίστη ξεκινάει από μέσα μας, και η πίστη τούτη είναι η λυδία λίθος της Εκκλησίας μας.</p> <p>Δίχως πίστη, δεν υπάρχει τίποτε".</p> <p>"Πολύ εφήμερο το αξίωμα σας".</p> <p>"Ίσως. Πιστεύω πως οι άνθρωποι γεννιούνται έχοντας μέσα τους την πίστη. Για μένα, είναι ένας συνεχής αγώνας, το παραδέχομαι, όμως ποτέ δεν το βάζω κάτω".</p> <p>"Θα ήθελα να σας καταστρέψω". Τα γαλάζια του μάτια γελούσαν, γκριζα σχεδόν στο φως του σαλονιού.</p> <p>"Αχ, καλή μου Μαίρη! Αυτό το ξέρω".</p> <p>" Ξέρετε γιατί όμως;"</p> <p>Μια τρυφερότητα που τον τρόμαξε γλίστρησε καταπάνω του, σχεδόν μέσα του, μόνο που την πάλεψε μανιασμένα.</p> <p>"Ξέρω το γιατί, Μαίρη, και πιστέψτε με, λυπάμαι".</p> <p>"Εκτός από τη μητέρα σας, πόσες γυναίκες σας έχουν αγαπήσει;"</p> <p>"Μ' αγαπούσε άραγε η μητέρα μου; Πάντως, έφτασε να με μισεί στο τέλος. Οι πιο πολλές γυναίκες εκεί καταλήγουν. Θα έπρεπε να με είχαν βαφτίσει Ιππόλυτο".</p> <p>"Ααα! Αυτό μου εξηγεί πολλά!"</p> <p>"</p> <p>Όσο για άλλες γυναίκες, μονάχα η Μέγκυ φαντάζομαι... Μα είναι μικρό κορίτσι. Ίσως δεν είναι υπερβολή να πω πως μ'έχουν θελήσει εκατοντάδες γυναίκες, όμως αμφιβάλλω πολύ αν μ'αγάπησε καμιά τους".</p> <p>"Εγώ σας έχω αγαπήσει", του είπε θλιμμένα.</p>	<p>бы мигом согласилась и ничуть не пожалела бы о сделке, как этот старый осел Фауст.</p> <p>Да только нет его, дьявола. Меня, знаете ли, ничто не убедило, будто Бог и дьявол на самом деле существуют.</p> <p>Ни разу не видела ни малейших доказательств. А вы?</p> <p>— И я не видел. Но это убеждение опирается не на доказательства, Мэри. Оно опирается на веру, вера — вот на чем стоит католическая церковь.</p> <p>Если нет веры — нет ничего.</p> <p>— Весьма непрочная основа.</p> <p>— Возможно. Думаю, верить способен каждый. Признаюсь, я вынужден постоянно с собою бороться, дабы веру сохранить, но никогда я не сдамся.</p> <p>— С удовольствием разбила бы вас в пух и прах. Синие глаза его смеялись, при этом свете они казались серыми.</p> <p>— Дорогая моя Мэри, что-что, а это я хорошо знаю!</p> <p>— А знаете ли, почему?</p> <p>Бесконечная нежность украдкой подобралась к нему и, пожалуй, проникла бы в душу, но он яростно воспротивился.</p> <p>— Знаю, Мэри, и, поверьте, мне очень жаль.</p> <p>— Много ли женщин любило вас, не считая вашей матери?</p> <p>— А я не знаю, любила ли меня моя мать. Во всяком случае, под конец она меня возненавидела. Почти все женщины меня ненавидят. Напрасно меня не окрестили Ипполитом.</p> <p>— Ого! Это мне многое объясняет.</p> <p>— А что до других женщин, пожалуй, только Мэгги... Но она еще совсем девочка. Вероятно, не будет преувеличением сказать, что сотни женщин меня желали, но любили?.. Сильно сомневаюсь.</p> <p>— Я вас любила, — с волнением сказала она.</p>
--	---

"Όχι, δε μ' έχετε αγαπήσει. Απλά σας θυμίζω τα νιάτα σας κι όλα όσα δεν μπορείτε να κάνετε εξαιτίας της ηλικίας σας".

"Λάθος κάνετε. Σας έχω αγαπήσει. Ένας Θεός ξέρει πόσο. Φαντάζεστε πως τα χρόνια μου μου αποκλείουν αυτόματα κάτι τέτοιο;

Εντάξει, λοιπόν, πάτερ Ντε Μπρικασάρ, επιτρέψτε μου να σας πω κάτι.

Μέσα στο ηλίθιο αυτό κορμί παραμένω πάντα νέα, εξακολουθώ να θέλω, να νιώθω, να ονειρεύομαι, εξακολουθώ να μισώ και να παλεύω με τους περιορισμούς που μου επιβάλλονται, κι ένας απ αυτούς είναι ακριβώς το κορμί μου.

Τα γερατειά είναι η πιο πικρή εκδίκηση του εκδικητικού Θεού μας εναντίον μας. Γιατί δεν κάνει και το μυαλό μας να γεράσει ταυτόχρονα;

"Έγειρε πίσω στην πολυθρόνα της, έκλεισε τα μάτια.

" Θα πάω στην Κόλαση, φυσικά. Μα πριν γίνει αυτό, ελπίζω να μου δοθεί η ευκαιρία να πω στο Θεό μας πόσο κακό, θλιβερό, αξιολύπητο κι ανάξιο υποκατάστατο ενός σωστού Θεού είναι".

"Είστε χήρα πάρα πολλά χρόνια. Ο Θεός σας έδωσε τη δυνατότητα της επιλογής, Μαίρη.

Θα μπορούσατε να είχατε παντρευτεί ξανά. Το γεγονός πως διαλέξατε να μην το κάνετε και ζήσατε μέσα σε φρικτή μοναξιά είναι δικό σας φταίξιμο κι όχι του Θεού".

Δεν είπε τίποτε για μια στιγμή, παρά έσφιξε δυνατά τα χέρια της στα μπράτσα της πολυθρόνας, μετά άρχισε να χαλαρώνει, κι άνοιξε τα μάτια της.

Γυάλιζαν, κόκκινα στο φως της λάμπας, όμως όχι από δάκρυα. από κάτι σκληρότερο, πολύ πιο εκθαμβωτικό.

Κράτησε την ανάσα του, νιώθοντας φόβο. Ίδια σαν αράχνη έμοιαζε.

"Ραλφ, υπάρχει ένας φάκελος πάνω στο γραφείο μου. Μπορείτε να μου τον φέρετε, σας παρακαλώ;"

Σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο φοβισμένος πάντα. Πήρε το φάκελο και τον κοίταξε με περιέργεια. Δεν είχε το όνομα του παραλήπτη, αλλά ήταν σφραγισμένος κανονικά με κόκκινο

— Нет, не любили. Я оказался вызовом вашей старости, только и всего. Одним своим видом я вам напоминаю о том, что вам в ваши годы уже недоступно.

— Ошибаетесь. Я вас любила. Еще как! Вы что думаете, раз я стара, стало быть, уже не могу любить?

Так вот, преподобный отец де Брикассар, я вам кое-что скажу.

Запертая в этом дурацком теле, как в тюрьме, я еще молода — еще способна чувствовать, и желать, и мечтать, и еще как бунтую, и злуюсь на свои оковы, на свое тело.

Старость — самое жестокое мщение, которое на нас обрушивает мстительный бог. Почему он заодно не старит и наши души?

— Она откинулась на спинку кресла, закрыла глаза, оскалила зубы в угрюмой усмешке.

— Мне, конечно, прямая дорога в ад. Но сперва, надеюсь, мне удастся высказать Господу Богу, до чего он жалкое, злобное ничтожество!

— Вы слишком долго вдовели, Мэри. Господь предоставил вам свободу выбора.

Вы могли снова выйти замуж. И если вы предпочли замуж больше не выходить и потому страдали от одиночества, эту участь вы избрали сами, Бог тут ни при чем.

Она молча изо всех сил вцепилась в ручки кресла; не сразу ее немного отпустило, и она открыла глаза.

В свете лампы они красновато сверкнули, но не от слез; то был какой-то жесткий, режущий блеск.

У отца Ральфа захватило дыхание, ему стало жутко. Настоящая паучиha!

— Ральф, у меня на бюро лежит конверт. Дайте его сюда, пожалуйста.

Опасливо, с ноющим сердцем, он поднялся, взял письмо, с любопытством на него взглянул. На лицевой стороне конверта никакой надписи, но он запечатан, как положено, на

βουλοκέρι και τη σφραγίδα της με το μεγάλο NT και το κεφάλι του κριαριού.

Της τον πήγε κι άπλωσε το χέρι να της τον δώσει, μα του έκανε νόημα να καθίσει στην καρέκλα του δίχως να τον πάρει.

"Είναι δικός σας", είπε μένα γελάκι. "Το όργανο της μοίρας σας, Ραλφ, αυτό είναι. Το τελευταίο και πιο σημαντικό μου χτύπημα στη μακρόχρονη μονομαχία μας.

Τι κρίμα που δε θα βρίσκομαι εδώ να δω τι θα γίνει. Όμως ξέρω τι θα γίνει γιατί ξέρω εσάς. Σας ξέρω πολύ καλύτερα απ'όσο φαντάζεστε.

Είστε ένας ανυπόφορα ξιπασμένος άνθρωπος!

Μέσα σ'αυτόν το φάκελο βρίσκεται το πεπρωμένο της ζωής και της ψυχής σας. Σας έχασα εξαιτίας της Μέγκυ, αλλά φρόντισα να σιγουρέψω πως ούτε κι αυτή θα σας έχει ποτέ".

"Γιατί μισείτε τόσο τη Μέγκυ;"
"Σας το είχα πει κάποια φορά. επειδή την αγαπάτε εσείς".

"Όχι μ'αυτό τον τρόπο! Είναι το παιδί που δεν είχα ποτέ μου, το ρόδο της ζωής μου. Μια ιδέα είναι η Μέγκυ, Μαίρη, μια ιδέα!"

Η ηλικιωμένη γυναίκα χαμογέλασε περιφρονητικά.
"Δε θέλω να μιλήσουμε για την πολύτιμη Μέγκυ σας!"

Δεν πρόκειται να σας ξαναδώ άλλη φορά και δε θέλω να χάσω την ώρα που μου απομένει να είμαι μαζί σας κουβεντιάζοντας γι αυτή.

Το γράμμα. Θέλω να μου ορκιστείτε στον όρκο που έχετε πάρει σαν ιερέας πως δε θα το ανοίξετε αν δε με δείτε νεκρή με τα ίδια σας τα μάτια, όμως ύστερα θα το ανοίξετε αμέσως, πριν με θάψετε.

Ορκιστείτε μου!"

"Δεν υπάρχει λόγος να σας ορκιστώ, Μαίρη. Θα κάνω αυτό που μου ζητάτε".

"Ορκιστείτε μου, ειδεμή το παίρνω πίσω!"

"Εντάξει λοιπόν. Στον όρκο μου σαν ιερέας, σας το υπόσχομαι. Δε θ'ανοίξω το γράμμα ώσπου να σας δω νεκρή, όμως θα το διαβάσω προτού σας θάψω".

красном сургуче оттиснута печать Мэри Карсон — знак Овна и прописное «Д».

Отец Ральф подошел и протянул ей конверт, но она не взяла и только махнула ему, чтобы сел на свое место.

— Это вам, — сказала она и усмехнулась. — Это орудие вашей судьбы, Ральф, вот что это такое. Мой последний, решающий удар в нашем долгом поединке.

Как жаль, что меня уже не будет и я не увижу развязки. Но я прекрасно знаю, какова будет развязка, ведь я знаю вас, знаю куда лучше, чем вы воображаете.

Несносный гордец!

Тут, в конверте, ваша судьба, вот чем решится — что станет с вашей жизнью и с вашей душой. Приходится отдать вас этой девчонке Мэгги, но уж я позаботилась, чтобы и она вас не заполучила.

— Почему вы так ненавидите Мэгги?
— Я вам уже однажды сказала. Потому что вы ее любите.

— Да ведь это совсем не та любовь! Она — мой ребенок, ведь у меня детей не будет, она — радость моей жизни. Мэгги для меня некий образ, Мэри, просто образ!

Старуха насмешливо фыркнула.
— Не желаю я говорить про вашу драгоценную Мэгги!

Я вас вижу в последний раз и не желаю тратить время и слушать, что вы там про нее толкуете.

Вот письмо. Поклянись мне, дайте слово священника, что вы не вскроете конверт, пока своими глазами не увидите мой труп, но тогда прочтете его сразу, немедленно, прежде чем похороните меня.
Клянись!

— Зачем же клятвы, Мэри. Я все сделаю, как вы хотите.

— Клянись, или я возьму письмо обратно! Он пожал плечами.

— Что ж, хорошо. Даю слово священника. Клянусь, что не вскрою это письмо, пока не увижу вас мертвой, а тогда прочту его прежде,

"Ωραία, ωραία".

"Μαίρη, σας παρακαλώ, μην ανησυχείτε. Όλα τούτα είναι μονάχα μια ιδέα που σας καρφώθηκε στο μυαλό και τίποτε παραπάνω. Το πρωί θα τα θυμάστε και θα γελάτε".

"Δεν πρόκειται να δω το φως του πρωινού. Θα πεθάνω απόψε. δεν είμαι да τόσο αδύναμη που να περιμένω μόνο και μόνο για να έχω τη χαρά να σας δω ξανά. Θα πάω να πλαγιάσω τώρα. Μπορείτε να με βοηθήσετε ν' ανέβω;"

Δεν την πίστεψε, μα έβλεπε πως δεν είχε νόημα να συγκρουστεί μαζί της, και πως δε θα της άλλαζε διάθεση όσο κι αν προσπαθούσε.

Μονάχα ο Θεός αποφάσιζε πότε θα πέθαινε ένας άνθρωπος, εκτός κι αν, με την ελεύθερη βούληση που Εκείνος του είχε δώσει, ο άνθρωπος αυτός αυτοκτονούσε.

Κι η Μαίρη Κάρσον είχε δηλώσει πως δε θα έκανε κάτι τέτοιο. Έτσι, τη βοήθησε να συρθεί στις σκάλες και πάνω στο πλατύσκαλο πήρε τα χέρια της στα δικά του κι έσκυψε να τα φιλήσει.

Τα τράβηξε απότομα.

"Όχι, όχι απόψε. Στο στόμα, Ραλφ. Φιλήστε με στο στόμα σαν να ήμαστε εραστές!"

Στο δυνατό φως του τεράστιου πολυέλαιου όπου έκαιγαν τετρακόσια κεριά ειδικά για το πάρτι, είδε την αηδία στο πρόσωπο του, την ενστικτώδη απώθηση και την αποστροφή. Τότε θέλησε να πεθάνει, το θέλησε τόσο πολύ που πια της ήταν αδύνατο να περιμένει.

"Μαίρη, είμαι ιερέας! Δεν μπορώ!"
Γέλασε διαπεραστικά, απόκοσμα.

"Αχ, Ραλφ, τι κάλπης που είστε! Κάλπης σαν άντρας, κάλπης σαν παπάς! Όσο σκέφτομαι πως είχατε κάποτε το θράσος να προσφερθείτε να μου κάνετε έρωτα!

Τόσο σίγουρος ήσασταν πως θ' αρνιόμουνα; Μακάρι να είχα δεχτεί! Και την ψυχή μου θα έδινα να γύριζε πίσω εκείνο το βράδυ, για να δω τι θα κάνατε για να μου ξεφύγετε!

Κάλπης είστε, κάλπης, κάλπης. Ένας κάλπης και τίποτε παραπάνω, Ραλφ!
Ένας κάλπης ανίκανος κι άχρηστος. Ανίκανος σαν άντρας, ανίκανος σαν παπάς!

чем вас похоронят.

— Вот и хорошо!

— Мэри, пожалуйста, не тревожьтесь. Вам все это просто кажется. Завтра утром вы сами над этим посмеетесь.

— Утром меня уже не будет. Я умру сегодня ночью; не так я слаба, чтобы ждать дольше только ради удовольствия еще раз вас увидеть. Какое облегчение! Теперь я лягу. Поможете мне подняться по лестнице?

Он ей не верил, но какой смысл спорить, и не в том она настроении, чтобы можно было свести все к шутке.

Один Бог решает, когда человеку умереть, разве что по своей воле, тоже дарованной Богом, он сам лишит себя жизни.

Α она ведь сказала, что этого не сделает. И отец Ραλφ помог ей, грузной, одышливой, подняться по лестнице и на площадке взял ее руки в свои, наклонился, хотел поцеловать их.

Οна отдернула руки.

— Нет, не сегодня. В губы, Ραλφ! В губы, как будто мы — любовники!

В ярком свете люстры, где ради праздника зажжены были четыреста восковых свечей, она увидела на его лице отвращение, он невольно отпрянул, — и ей страстно захотелось умереть, умереть сейчас же, сию минуту.

— Мэри, я священник! Я не могу!
Μэρι Κάρσον засмеялась жутким, пронзительным смехом.

— Οх, Ραλφ, ну и подделка же ты!
Поддельный мужчина, поддельный священник!
Α еще имел наглость когда-то предложить мне заняться любовью!

Τак твердо был уверен, что я откажусь? Эх, жаль, я отказалась! Душу черту продала бы. Лишь бы вернуть тот вечер, поглядеть бы, как ты вывернешься!

Подделка, фальшивая монета! Вот что ты такое, Ραλφ!
Νικчемная подделка, импотент! И не мужчина, и не священник!

Μήτε για την ίδια την Παναγία την Παρθένα δε θα σας σηκωνόταν, είμαι σίγουρη γι αυτό. Πέστε μου, πάτερ Ντε Μπρικασάρ, καταφέρατε ποτέ στη ζωή σας να τον κάνετε να σας σηκωθεί; Κάλπη"

Έξω δεν είχε χαράξει ακόμα, μήτε είχε πιάσει εκείνο το φέγγος που έρχεται πριν την αυγή. Το σκοτάδι απλωνόταν στην Ντρογκέντα μαλακό, πυκνό και πολύ ζεστό.

Το γλέντι όσο πήγαινε και φούντωνε. έτσι κι υπήρχαν γείτονες ή πλαϊνά σπίτια στο αρχοντικό θα είχαν καλέσει από ώρα την αστυνομία.

Κάποιος ξερνούσε συνέχεια στη βεράντα και δυο ακαθόριστες σιλουέτες ήταν σφιχταγκαλιασμένες μπροστά σ' ένα θάμνο.

Ο πατήρ Ραλφ απέφυγε και το μεθυσμένο που έκανε εμετό και το ζευγάρι των ερωτευμένων, προχωρώντας αθόρυβα στο φρεσκοκουρεμένο γρασίδι. Δεν ήξερε πού πήγαινε, μήτε και νοιαζόταν, χαμένος στις σκέψεις που του βασάνιζαν το μυαλό.

Το μόνο που ήξερε ήταν πως ήθελε να βρεθεί μακριά της, μακριά από την απαίσια γριά αράχνη, που ήταν πεισμένη πως ύφαινε το κουκούλι του θανάτου της αυτή την εξάισια νύχτα.

Μια τέτοια ώρα ακόμα κι η ζέστη δεν ήταν τόσο ανυπόφορη. κάτι αγνό και βαρύ αργοςάλευε στην ατμόσφαιρα, τα λουλούδια σε ξετρέλαιναν με το άρωμα τους κι όλα ανάδιναν μια θεία ηρεμία που μονάχα στις τροπικές ή στις κοντινές τους περιοχές μπορείς να βρεις.

Ω Θεέ, τι όμορφο που είναι νασαι ζωντανός, ζωντανός στ' αλήθεια! Να μπορείς ν' αγκαλιάζεις τη νύχτα, να ζεις και νασαι λεύτερος!

Σαν έφτασε εκεί που τέλειωνε το γρασίδι, στάθηκε και κοίταξε ψηλά τον ουρανό, ψάχνοντας ενστικτώδικα για το Θεό.

Ναι, κάπου εκεί πάνω, ανάμεσα στις τρεμουλιαστές τελίτσες, τα τόσο καθάρια κι απόκοσμα φωτάκια. ποιο ήταν το μυστικό του νυχτιάτικου ουρανού;

Ότι, όταν τραβιόταν το γαλάζιο πέπλο της μέρας, επιτρεπόταν στο ανθρώπινο μάτι να πιάσει μια ατελή και φευγαλέα εικόνα της αιωνιότητας;

Τίποτε εκτός από τη μαρτυρία των μακρινών, σκόρπιων άστρων δεν μπορούσε να πείσει τον

Да ты не способен разохотиться даже на святую деву Марию! Ты ж, наверно, за всю жизнь ни разу не мог бы взять женщину, преподобный отец де Брикассар!
Подделка!

Солнце еще не взошло, даже не начинало светать. Непроглядная тьма жарким мягким одеялом окутывала Дрохеду.

Гости расшумелись вовсю; будь здесь поблизости соседи, они давно бы вызвали полицию.

Кого-то шумно и мерзко рвало на веранде, а под негустым кустом хвоща слились воедино две неясные тени.

Отец Ральф обошел стороной упившегося и любовников и молча зашагал по свежескошенной лужайке; такая мука терзала душу, что он не разбирал, куда идет.

Все равно куда, лишь бы подальше от ужасной старой паучихи, убежденной, что в эту чудесную ночь она сплетет свой погребальный кокон.

В такой ранний час жара еще не изнуряла; в воздухе ощущалось чуть заметное медлительное дуновение, вкрадчиво, томно благоухали боронии и розы, во всем — чудесная умиротворенность, какая ведома лишь тропикам и субтропикам.

Жить, о Господи, жить полной жизнью! Наслаждаться этой ночью, быть подлинно живым, быть свободным!

Он остановился на дальнем краю лужайки, поднял глаза к небу — живая антенна, взыскующая божества.

Что же таится в ночном небе, что там, среди мерцающих огоньков, в этой чистейшей, недоступной выси?

Быть может, когда откинут голубой заслон дня, человеку дозволено заглянуть в вечность?

Только эта бесконечная звездная россыпь, только она одна и убедит, что Бог — есть и у

<p>άνθρωπο πως ο Θεός και το παντοτινό υπήρχαν.</p> <p>Είχε δίκιο, φυσικά, σ' όλα όσα του είχε πει. Κάλπης, κάλπης πέρα για πέρα.</p> <p>Μήτε ιερωμένος μήτε άντρας. Μονάχα κάποιος που πολύ θα ήθελε να μάθαινε πώς να είναι οτιδήποτε από τα δυο. Όχι! Όχι οτιδήποτε!</p> <p>Ο ιερωμένος κι ο άντρας δεν μπορούν να συνυπάρξουν. το να είσαι άντρας σημαίνει πως δεν είσαι κληρικός.</p> <p>Γιατί έκαστα και μπλέχτηκα στον ιστό της; Το δηλητήριο της είναι δυνατό, πιο δυνατό ίσως απ όση είχα φανταστεί.</p> <p>Τι να υπάρχει στο γράμμα; Πόσο αντιπροσωπευτικό του χαρακτήρα της, να με βασανίζει έτσι!</p> <p>Ξέρει, άραγε, ή προσπαθεί να μαντέψει απλά; Και τι μπορεί να ξέρει, ή να μαντέψει; Τι υπάρχει έξω από μια αίσθηση ματαιότητας και μοναξιάς; αμφιβολία, κι οδύνη. Πάντα οδύνη.</p> <p>Κάνεις λάθος, Μαίρη, Μπορώ να τον κάνω να μου σηκωθεί. Μονάχα που διάλεξα να μην τον αφήσω να μου σηκώνεται, μονάχα που ξόδιασα χρόνια ολάκερα αποδείχνοντας στον εαυτό μου πως μπορώ να το ελέγξω, να το κυριαρχήσω, να το καθυποτάξω. Γιατί το να σου σηκώνεται ταιριάζει σ' έναν άντρα, κι εγώ είμαι παπάς.</p> <p>Κάποιος έκλαιγε με λυγμούς στο κοιμητήριο. Η Μέγκυ φυσικά. Κανένας άλλος δε θα σκεφτόταν να κάνει κάτι τέτοιο.</p> <p>Μάζεψε τα ράσα του και πέρασε το φράχτη με τα κάγκελα από χυτοσίδηρο, νιώθοντας πως ήταν αναπόφευκτο που δεν είχε τελειώσει ακόμα με τη Μέγκυ αυτή τη νύχτα.</p> <p>Αφού αντιμετώπισε τη μια από τις γυναίκες της ζωής του, έπρεπε να διαπραγματεί και με την άλλη.</p> <p>Έβρισκε ξανά την ανάλαφρη απόσταση του από τα πράγματα. δεν μπορούσε να του την επηρεάσει για πολύ η γριά αράχνη. Η κακόβουλη γριά αράχνη. Αφάνισε τη, Θεέ μου, αφάνισε τη, Θεέ μου".</p> <p>"Αγαπημένη μου, Μέγκυ, μην κλαις", είπε σαν κάθισε πλάι της, στο υγρό από την πρωινή δροσιά γρασίδι.</p>	<p>времени ни начала, ни конца.</p> <p>Да, старуха права. Подделка, подделка во всем. Не священник и не мужчина.</p> <p>Только хотел бы понять, как быть мужчиной и священником. Нет! Не тем и другим!</p> <p>Священник и мужчина не могут существовать в одном лице — если ты мужчина, значит, не священник.</p> <p>Почему, почему я когда-то запутался в ее паутине? Она ядовита, я и не догадывался, что яд так силен.</p> <p>Что в этом письме? Это очень в духе Мэри — подкинуть мне приманку!</p> <p>Много ли она знает или о многом лишь догадывается? А что тут знать, о чем догадываться? Только пустота и одиночество. Сомнения, тоска. Всегда тоска.</p> <p>Но ты ошибаешься, Мэри. Я вполне мог бы взять женщину. Просто я отказался от желания, годы потратил — и доказал себе, что с желанием можно совладать, подавить его, обуздать, ибо желание присуще мужчине, а я — священник.</p> <p>На кладбище кто-то плачет. Конечно, Мэгги. Больше никому это и в голову не придет.</p> <p>Отец Ральф приподнял полы сутаны и перешагнул через кованую невысокую ограду — этого не миновать, на сегодня он еще не спрошачался с Мэгги.</p> <p>Раз уж пришлось объясняться с одной из двух женщин, вошедших в его жизнь, неизбежно объяснение и с другой.</p> <p>К нему возвращалась обычная насмешливая отрешенность — вот чего она не могла лишиться его надолго, старая паучиха. Злобная старая паучиха. Да сгноит ее Господь. Да сгноит ее Господь!!</p> <p>— Мэгги, милая, не плачь, — сказал он, опускаясь рядом с ней на росистую траву. —</p>
--	---

<p>"Ελα, πάω στοίχημα πως δεν έχεις καν ένα μαντίλι της προκοπής μαζί σου. Ποτέ δεν έχετε εσείς οι γυναίκες.</p> <p>Πάρε το δικό μου και σκούπισε τα μάτια σου σαν καλό κορίτσι".</p> <p>Η Μέγκυ πήρε υπάκουα το μαντίλι του.</p> <p>"Και φοράς ακόμα το όμορφο φουστάνι σου. Εδώ κάθεται από τα μεσάνυχτα;"</p> <p>"Ναι".</p> <p>"Ξέρουν ο Μπομπ κι ο Τζακ πού βρίσκεσαι;"</p> <p>"Τους είπα πως θα πήγαινα να πλαγιάσω".</p> <p>"Τι σου συμβαίνει, Μέγκυ, τι έχεις;"</p> <p>"Δε μου μιλήσατε όλο το βράδυ".</p> <p>"Α, το σκέφτηκα πως μπορεί να ήταν αυτό! Μέγκυ, κοίτα με στα μάτια!" Το απόλυτο σκοτάδι άρχισε ν'αποσύρεται, πέρα στην ανατολή μια μαργαριταρένια ανταύγεια τρεμόφεγγε και τα κοκόρια της Ντρογκέντα λαλούσαν έναν πρώιμο χαιρετισμό στο χάραμα.</p> <p>Έτσι μπόρεσε να διαπιστώσει πως μήτε το παρατεταμένο κλάμα δεν έφτανε για να κάνει τα μάτια της λιγότερο όμορφα.</p> <p>"Μέγκυ, ήσουνα δίχως καμιά αμφιβολία το πιο ωραίο κορίτσι στο πάρτι, κι είναι κοινό μυστικό πως έρχομαι στην Ντρογκέντα συχνότερα απ'όσο χρειάζεται.</p> <p>Είμαι ιερωμένος, κι έτσι θα έπρεπε να βρίσκομαι υπεράνω κάθε υποψίας, κάπως σαν τη γυναίκα του Καίσαρα, όμως φοβάμαι πως δεν είναι τόσο καθαρές οι σκέψεις του κόσμου.</p> <p>Και για παπάς, είμαι νέος κι όχι ιδιαίτερα άσχημος".</p> <p>Έμεινε μια στιγμή σιωπηλός, για να συλλογιστεί πώς θα είχε υποδεχτεί η Μαίρη Κάρσον τούτη τη σκόπιμη κι ακραία μετριοφροσύνη του, και γέλασε μέσα του.</p> <p>"Μια σταλιά σημασία αν σου έδινα, θα μαθευόταν στο Τζίλυ σε χρόνο μηδέν.</p> <p>Θα βούιζε όλος ο τόπος από τα κουτσομπολιά. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;"</p> <p>Έγνεψε όχι, κουνώντας το κεφάλι της. οι κουρεμένες πουόκλες της είχαν αρχίσει να λαμποκοπάνε στο φως που όλο και αύξαινε.</p>	<p>На, возьми, ручаюсь, у тебя нет с собой порядочного носового платка. С женщинами всегда так.</p> <p>Возьми мой и вытри глаза, будь умницей.</p> <p>Она взяла платок и послушно утерла слезы.</p> <p>— Ты даже не сменила свой наряд. Неужели ты сидишь тут с полуночи?</p> <p>— Да.</p> <p>— А Боб и Джек знают, где ты?</p> <p>— Я им сказала, что иду спать.</p> <p>— Отчего ты плачешь, Мэгги?</p> <p>— Вы со мной весь вечер не разговаривали.</p> <p>— А! Так я и думал. Ну-ка, посмотри на меня. На востоке тьма начинала рассеиваться, там уже сквозил жемчужный свет, в Дрохеде загорланили первые петухи, приветствуя зарю.</p> <p>И он видел — даже от долгих слез не потускнели эти чудесные сияющие глаза.</p> <p>— Мэгги, сегодня вечером ты была самая красивая, всех девушек затмила, а кто же не знает, что я бываю в Дрохеде чаще, чем требуется.</p> <p>Я — священник и потому должен быть выше подозрений, примерно как жена Цезаря, но, боюсь, не всегда мысли у людей столь чисты.</p> <p>Для священника я еще не стар и недурен собой.</p> <p>— Он представил себе, как приняла бы Мэри Карсон эту скромную самооценку, и беззвучно засмеялся.</p> <p>— Прояви я к тебе хоть на грош внимания, об этом в два счета заговорил бы весь Джилли.</p> <p>Уже гудели бы телефонные провода по всей округе. Понимаешь, что я хочу сказать?</p> <p>Мэгги покачала головой; светало, и ее короткие кудряшки золотились с каждой минутой все ярче.</p>
---	---

"Είσαι μικρή ακόμα για να ξέρεις πώς είναι οι άνθρωποι και πώς φέρονται, μα πρέπει να μάθεις... Τελικά φαίνεται πως πέφτει πάντα σε μένα να σου κάνω το δάσκαλο, έτσι δεν είναι;

Αυτό που εννοούσα πριν είναι πως ο κόσμος θα λέγε ότι ενδιαφέρομαι για σένα σαν άντρας κι όχι σαν παπάς".

"Πάτερ!"

"Φοβερό, ε;" Χαμογέλασε.

"Όμως έτσι θα έλεγαν όλοι, σε βεβαιώνω.

Βλέπεις, Μέγκυ, δεν είσαι πια μικρό κοριτσάκι, είσαι μια νέα γυναίκα.

Αλλά δεν έχεις μάθει ακόμα να κρύβεις την αδυναμία σου για μένα, κι έτσι ήμουν αναγκασμένος να μη σου μιλήσω μπροστά σόλο αυτό τον κόσμο, γιατί εσύ θα με κοίταγες με τέτοιο τρόπο που μπορεί και να παρεξηγούσαν".

Τον κοίταξε με βλέμμα παράξενο, ανεξιχνίαστο, ύστερα έστρεψε απότομα το κεφάλι της, γυρίζοντας του το προφίλ της.

"Ναι, καταλαβαίνω. Ήμουν ανόητη που δεν το είχα σκεφτεί".

"Και τώρα, δε νομίζεις πως είναι ώρα να πας σπίτι σου; Βέβαια, σίγουρα θα κοιμηθούν όλοι σήμερα μέχρι αργά, μα αν τύχει να ξυπνήσει κανένας στη συνηθισμένη του ώρα, θα σε πάρουν είδηση που λείπεις.

Και δεν πρέπει να πεις σε κανένα, Μέγκυ, ότι ήσουν μαζί μου, ούτε και στους δικούς σου ακόμα".

Σηκώθηκε όρθια και στάθηκε από πάνω του κοιτάζοντας τον κατάματα.

"Φεύγω, πάτερ. Όμως μακάρι να σας ήξεραν καλύτερα, γιατί τότε δε θα σκέφτονταν ποτέ τέτοια πράγματα για σας. Εσείς δεν είστε τέτοιος άνθρωπος, έτσι δεν είναι;"

Για κάποιο λόγο αυτό τον πόνεσε, τον πόνεσε βαθιά μέσα στην ψυχή του, τον άγγιξε ως εκεί που δεν είχαν φτάσει οι σκληρές προβολές της Μαίρης Κάρσον.

"Όχι, Μέγκυ, έχεις δίκιο, δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος".

Πετάχτηκε πάνω, χαμογελώντας πικρά.

— Ну, ты еще молода и не знаешь, как оно бывает, но надо же тебе учиться, и почему-то всегда учить тебя приходится мне, верно?

Так вот, я хочу сказать, люди станут говорить, что я внимателен к тебе как мужчина, а не как священник.

— Отец Ральф!!

— Ужасно, правда? — Он улыбнулся. — Уверю тебя, именно так и скажут. Пойми, Мэгги, ты уже не ребенок, ты — взрослая девушка.

Но ты еще не научилась скрывать, как хорошо ко мне относишься, и если бы я при всех подошел и стал с тобой разговаривать, ты бы смотрела на меня такими глазами, что люди не правильно бы это поняли.

Мэгги как-то странно смотрела на него, и внезапно взгляд ее стал непроницаемым, она резко отвернулась, и теперь отец Ральф видел только ее щеку.

— Да, понимаю. Очень глупо, что я раньше не понимала.

— А теперь не пора ли тебе домой? Дома, наверно, все еще спят, но если кто-нибудь поднимется в обычный час, тебе сильно попадет.

И нельзя говорить, что ты была тут со мной, Мэгги, даже своим родным ты не должна это говорить.

Она встала и в упор посмотрела на него.

— Иду, отец Ральф. Только жаль, что они не знают вас лучше, тогда бы про вас нипочем так не подумали. Вы ведь ничего этого чувствовать не можете, правда?

Почему-то ее слова больно задели, ранили до глубины души, — так глубоко не проникали самые язвительные колкости Мэри Карсон.

— Да, ты права, Мэгги. Ничего этого я не чувствую.

— Он вскочил на ноги, криво усмехнулся.

"Θα σου Φαινόταν πολύ παράξενο αν σου έλεγα πως θα προτιμούσα να ήμουνα;" Έφερε το χέρι στο κεφάλι του.

"Όχι, διόλου δε θα θελα να ήμουν έτσι! Πήγαινε σπίτι, Μέγκυ, πήγαινε σπίτι!"

Το πρόσωπο της ήταν λυπημένο. "Καλή σας νύχτα, πάτερ".

Πήρε τα χέρια της στα δικά του, έσκυψε και τα φίλησε,
"Καλή σου νύχτα, πολυαγαπημένη μου Μέγκυ".

Την κοίταζε που ξεμάκραινε ανάμεσα στα μνήματα, που πέρασε το φράχτη. με το τριανταφυλλένιο φουστάνι η σιλουέτα της ήταν γεμάτη χάρη, γυναικεία και λίγο εξωπραγματική.

Στάχτες των ρόδων. "Πόσο ταιριαστό είναι", είπε στο μαρμάρινο άγγελο από πάνω του.

Καθώς γυρνούσε στο σπίτι, άκουγε τ' αυτοκίνητα που έφευγαν από την Ντρογκέντα. είχε τελειώσει πια το πάρτι.

Μέσα, βρήκε τους μουσικούς να μαζεύουν τα όργανα τους, παραπατώντας από το ρούμι και την εξάντληση, ενώ οι κουρασμένες υπηρέτριες κι οι προσωρινές τους βοηθοί πάσχιζαν να συγυρίσουν.

Ο πατήρ Ραλφ στράφηκε στην κυρία Σμιθ.
"Στείλ τους όλους στα κρεβάτια τους, χρυσή μου.

Θα σας είναι πολύ πιο εύκολο να καταπαιστείτε με το σπίτι όταν θα είστε φρέσκες και ξεκούραστες.

Όσο για την κυρία Κάρσον, θα φροντίσω εγώ να μη σας θυμώσει".

" Θα θέλατε μήπως να φάτε κάτι, πάτερ;"

"Όχι, για τ' όνομα του Θεού! Πάω να πλαγιάσω".

Αργά το απόγευμα ένα χέρι τον άγγιξε στον ώμο. Άπλωσε και το έπιασε στα τυφλά δίχως να έχει το κουράγιο ν' ανοίξει τα μάτια του, και προσπάθησε να το κρατήσει πάνω στο μάγουλο του.

"Μέγκυ", μουρμούρισε.

"Πάτερ, πάτερ! Αχ, σας παρακαλώ, ξυπνήστε!"

Στο άκουσμα του τόνου της φωνής της κυρίας Σμιθ τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

— Наверно, скажи я, что хотел бы чувствовать, тебе это показалось бы странным? — Он провел рукой по лбу.

— Нет, ничего подобного я не хочу! Иди домой, Мэгги, иди домой!

Лицо у нее стало грустное.

— Спокойной ночи, отец Ральф.

Он взял ее руки в свои, наклонился, поцеловал их.

— Спокойной ночи, Мэгги, милая.

Он смотрел ей вслед — вот она идет среди могил, вот перешагнула через низкую ограду; в этом платье, расшитом розовыми бутонами, она — само изящество, грация, сама женственность и словно вышла из сказки.

Пепел розы. «Очень подходящее название», — сказал он мраморному ангелу.

Когда он шагал через лужайку обратно, автомобили, рокоча моторами, уже отъезжали; праздник наконец-то кончился.

В доме музыканты, шатаясь от рома и усталости, укладывали свои инструменты, измученные горничные и нанятые на этот вечер помощницы пытались хоть немного навести порядок.

Отец Ральф укоризненно покачал головой.
— Отошлите всех спать, дорогая миссис Смит,
— на ходу сказал он экономке.
— За такую работу лучше приниматься со свежими силами.

Я уж позабочусь, чтобы миссис Карсон не рассердилась.

— Хотите что-нибудь перекусить, ваше преподобие?

— Боже упаси! Я иду спать.

Уже далеко за полдень кто-то тронул его за плечо. Не в силах открыть глаза, он дотянулся до этой руки, хотел прижаться к ней щекой.

— Мэгги... — пробормотал он спросонок.

— Ваше преподобие, ваше преподобие! Ох, пожалуйста, проснитесь!

Голос прозвучал так, что сна как не бывало, он мигмом открыл глаза.

"Τι συμβαίνει, κυρία Σμιθ;
"Η κυρία Κάρσον, πάτερ. Πέθανε".

Με μια ματιά στο ρολόι του είδε πως ήταν έξι το απόγευμα. Η νάρκη που τον είχε πιάσει από τη χαυνωτική ζέστη της μέρας κρατούσε ακόμα και σηκώθηκε ζαλισμένος, παραπατώντας, να βγάλει τις πιτζάμες του, να φορέσει τα ράσα του, να ρίξει ένα στενό μοβ πετραχίλι γύρω από το λαιμό του, να πάρει το μύρο, τον αγιασμό, το μεγάλο ασημένιο του σταυρό και το κομποσκοίνι με τις χάντρες από έβενο.

Στιγμή δεν του πέρασε η σκέψη ότι η κυρία Σμιθ μπορεί να είχε κάνει λάθος. Η αράχνη είχε πεθάνει.

Μήπως τελικά είχε πάρει δηλητήριο παρ'όλα τα μεγάλα της λόγια; Ο Θεός να έδινε μονάχα, στην περίπτωση που είχε πάρει πράγματι, να μην υπήρχε κανένα ίχνος στο δωμάτιο της και να μην το καταλάβαινε ο γιατρός.

Ήξερε πως δεν είχε νόημα να της δώσει το μύρο, μα έπρεπε να το κάνει γιατί αλλιώς θ'ακολουθούσε νεκροψία κι ένα σωρό άλλα μπερδέματα. Κι όχι πως δίσταζε επειδή υποψιαζόταν αυτοκτονία. όμως το έβρισκε πρόστυχο να φροντίσει το κουφάρι της Μαίρης Κάρσον με πράγματα ιερά κι αγιασμένα.

Ήταν στ'αλήθεια πεθαμένη, θα πρέπει να είχε πεθάνει λίγα λεπτά μετά που είχε αποσυρθεί, δεκαπέντε γεμάτες ώρες πιο μπροστά.

Τα παράθυρα ήταν σφαιριστά, το δωμάτιο υγρό από τις μεγάλες, ρηχές λεκάνες με το νερό, που επέμενε να βάζουν στην κάθε γωνιά της κάμαρας για να κρατιέται νεανικό το δέρμα της.

Ένας παράξενος θόρυβος πλανιόταν εκεί μέσα, το μυαλό του σάστισε για μια στιγμή, ώσπου αντιλήφθηκε πως ήταν μύγες αυτό που άκουγε. σύννεφο από μύγες που βούιζαν θριαμβολογώντας παρανοϊκά όπως την κατάρωγαν, όπως ζευγάρωναν πάνω της και γεννούσαν μετά τ'αβγά τους.

"Για τ'όνομα του Θεού, κυρία Σμιθ, άνοιξε τα παράθυρα!" βόγκηξε, πλησιάζοντας το κρεβάτι, άσπρος σαν το πανί.

Είχε περάσει το στάδιο της νεκρικής ακαμψίας κι ήταν ξανά χαλαρή, αηδιαστικά μαλακή. Τα μάτια της διάπλατα, τα λεπτά της χείλια μαύρα. και παντού πάνω της υπήρχαν μύγες.

Είχε την κυρία Σμιθ να τις διώχνει όσο ο ίδιος

— Что случилось, миссис Смит?
— Миссис Карсон... она умерла.

Отец Ральф глянул на часы — шесть вечера; шатаясь, насилу одолевая тяжелое оцепенение, которым оглушала невыносимая дневная жара, он выпутался из пижамы, натянул сутану, набросил на шею узкую лиловую епитрахиль, достал елей для соборования, святую воду, большой серебряный крест, четки черного дерева.

Он ни на минуту не усомнился в словах миссис Смит — конечно же, старая паучиха умерла.

Уж не отравилась ли в конце концов? Если так, дай Бог, чтобы в комнате не осталось следов и чтобы не понял врач.

Что пользы ее соборовать, он и сам не знал. Но так полагается. Откажись он — и не миновать вскрытия, всяческих осложнений. Внезапное подозрение — не покончила ли она самоубийством — тут было ни при чем; но совершить священный обряд над телом Мэри Карсон показалось ему непристойным.

Да, она была мертва, еще как мертва — должно быть, умерла через считанные минуты после того, как ушла к себе, добрых пятнадцать часов назад.

Все окна закрыты наглухо, и в комнате сыро — она всегда велела по углам, не на виду, расставлять тазы с водой, это будто бы сохраняет свежесть кожи.

В воздухе что-то странно гудело, минута-другая тупого недоумения — и он понял: это жужжат мухи, тучи мух облепили ее и пируют, и спариваются на ней, и откладывают на трупе яйца.

— Ради всего святого, миссис Смит, откройте окна! — выдохнул он, белый как полотно, и шагнул к постели.

Час, когда труп коченеет, уже миновал, она снова обмякла, и это было отвратительно. Широко раскрытые глаза испещрены пятнами, тонкие губы почернели; и всюду кишат мухи.

Пришлось просить миссис Смит отгонять их,

<p>έλεγε ψιθυριστά τις λατινικές προσευχές.</p> <p>Τι φάρσα, με τούτη την καταραμένη. Κι η μυρουδιά της! Αχ, Θεέ μου!</p> <p>Χειρότερη από κάθε ψόφιου αλόγου που σαπίζει στα βοσκοτόπια.</p> <p>Την αποστρεφόταν να την αγγίξει νεκρή όπως κι όσο ζούσε κι ιδιαίτερα τούτα τα καλυμμένα από μύγες χείλια της.</p> <p>Μέσα σε μερικές ώρες θα γινόταν μια μάζα από σκουλήκια.</p> <p>Κάποτε τέλειωσε. Ίσιωσε το κορμί του.</p> <p>"Πήγαινε αμέσως στον κύριο Κλήαρι, κυρία Σμιθ, και πες του να βάλει αμέσως τ' αγόρια να φτιάξουν ένα φέρετρο. Δεν προλαβαίνουμε να παραγγείλουμε να μας φέρουν από το Τζίλυ, το λείψανο της σαπίζει κιόλας μπροστά στα μάτια μας.</p> <p>Θεέ και Κύριε! Ανακατεύεται το στομάχι μου. Θα πάω να κάνω ένα μπάνιο και θ' αφήσω τα ρούχα μου έξω από την πόρτα μου.</p> <p>Κάψα. Ποτέ δε θα φύγει από πάνω τους αυτή η μυρουδιά, ό,τι κι αν κάνω".</p> <p>Πήγε πίσω στο δωμάτιο του, με παντελόνι ιππασίας και πουκάμισο, γιατί δεν είχε φέρει δυο ράσα μαζί του. θυμήθηκε το γράμμα και την υπόσχεση του.</p> <p>Το ρολόι είχε χτυπήσει εφτά. άκουγε τις υπηρέτριες και τους βοηθούς τους να τρέχουν πάνω κάτω για να συμμαζέψουν την ακαταστασία από το πάρτι, να μετατρέψουν ξανά την αίθουσα υποδοχής σε παρεκκλήσι, να ετοιμάσουν το σπίτι για την αυριανή κηδεία.</p> <p>Δε γινόταν αλλιώς, έπρεπε να γυρίσει στο Τζίλυ απόψε και να πάρει άλλο ράσο και άμφια για τη νεκρώσιμη ακολουθία.</p> <p>Μερικά πράγματα τα έπαιρνε πάντα μαζί του όποτε έφευγε από το πρεσβυτέριο για κάποιο μακρινό υποστατικό, βολεμένα με προσοχή στις θήκες της μικρής μαύρης βαλιτσούλας, τα απαραίτητα για γεννήσεις, θανάτους, για τη Θεία Μετάληψη και τα κατάλληλα για τη Λειτουργία άμφια του.</p> <p>Όμως, σαν Ιρλανδός που ήταν, του φαινόταν πως</p>	<p>ποка он совершал обряд, бормотал над телом древние священные слова.</p> <p>Что за фарс, ведь она предана проклятию! А запах! О Господи!</p> <p>Дохлая лошадь на выгоне, под открытым небом, и та не испускает такого зловония.</p> <p>Дотронуться до нее мертвой так же отвратительно, как прежде до живой, тем более — до этих облепленных мухами губ.</p> <p>Еще несколько часов — и ее станут жрать черви.</p> <p>Наконец все сделано. Он выпрямился.</p> <p>— Сейчас же идите к мистеру Клири, миссис Смит, и ради Бога скажите ему, пускай мальчики поскорей сколотят гроб. Выписывать из Джилли некогда, она разлагается у нас на глазах.</p> <p>Боже милостивый! Меня тошнит. Пойду приму ванну, все, что на мне сейчас надето, кину за дверь.</p> <p>Сожгите это. Все пропиталось ее запахом, от него уже не избавиться.</p> <p>И вот он опять у себя в комнате, на нем бриджи и рубашка для верховой езды — вторую сутану он сюда не захватил, — и тут он вспомнил о письме и своем обещании.</p> <p>Пробило семь; до него доносилась приглушенная суматоха — прислуга и временные помощницы спешили прибраться после вчерашнего празднества, сызнова превращали залу в домовую церковь, готовили на завтра все к похоронам.</p> <p>Ничего не поделаешь, надо сегодня же съездить в Джилли, взять другую сутану и все, потребное для погребального обряда.</p> <p>Собираясь куда-нибудь на дальнюю ферму, он непременно брал с собой из дому самое необходимое, в разных отделениях черного саквояжа аккуратно уложены святые дары и все, что нужно пастырю для случаев рождения и смерти, и облачение, в каком в это время года подобает отслужить мессу.</p> <p>Но он, как-никак, ирландец — везти с собою на</p>
---	---

θα προκαλούσε τη Μοίρα αν κουβάλαγε και το μαύρο πένθιμο ρούχο της νεκρώσιμης ακολουθίας.

Άκουγε από μακριά τη φωνή του Πάντυ, αλλά δεν μπορούσε να τον αντιμετωπίσει εκείνη τη στιγμή. ήξερε πως η κυρία Σμιθ θα έκανε όλα όσα έπρεπε να γίνουν.

Κάθισε πλάϊ στο παράθυρο, έχοντας για θέα του την Ντρογκέντα στο φως του ήλιου που βασίλευε, τα χρυσωμένα μαστιχόδεντρα, τα κόκκινα, ροζ κι άσπρα τριαντάφυλλα στον κήπο που είχαν πάρει όλα μια απόχρωση μαβιά, κι έβγαλε το γράμμα της Μαίρης Κάρσον από την τσέπη του. Θυμόταν την επιμονή της όταν του είχε ζητήσει να το διαβάσει πριν τη θάψουν, και κάπου στο βάθος του μυαλού του μια μικρή φωνή τού ψιθύριζε πως έπρεπε να το διαβάσει τώρα, όχι αργότερα που θα είχε πια δει τον Πάντυ και τη Μέγκυ, αλλά τώρα -πριν συναντηθεί με οποιονδήποτε.

Μέσα υπήρχαν τέσσερις κόλλες χαρτί. Τις ξεχώρισε κι είδε αμέσως πως οι δυο τελευταίες ήταν η διαθήκη της. Οι δυο πρώτες απευθύνονταν σε κείνον:

Πολυαγαπημένε μου Ραλφ. Θα έχετε δει πως το δεύτερο έγγραφο σ' αυτόν το φάκελο είναι η διαθήκη μου.

Έχω κιόλας μια απόλυτα νόμιμη διαθήκη, υπογραμμένη και σφραγισμένη, στο γραφείο του Χάρυ Γκαφ, στο Τζίλυ. η διαθήκη που εσωκλείω εδώ είναι πολύ μεταγενέστερη και φυσικά καταργεί εκείνη που έχει ο Χάρυ στα χέρια του.

Την έγγραφα μόλις προχτές κι είχα για μάρτυρες μου τον Τομ και τον εργάτη για τους φράχτες, γιατί απ' ό,τι ξέρω δεν επιτρέπεται να υπογράψει σαν μάρτυρας κανένας απ' όσους αναφέρονται σαν κληρονόμοι.

Μόλο που δεν την έχει συντάξει ο Χάρυ, είναι ολωσδιόλου νόμιμη και σας βεβαιώνω πως κανένα δικαστήριο της χώρας δε θ' αμφισβητήσει την εγκυρότητα της.

Αλλά γιατί δεν έβαζα τον Χάρυ να μου συντάξει τούτο το έγγραφο, αν ήθελα να διαφοροποιήσω την κατανομή των αγαθών μου;

Είναι πολύ απλό, αγαπημένε μου Ραλφ. Ήθελα να μην ξέρει απολύτως κανένας για την ύπαρξη αυτής της διαθήκης, εκτός από σας κι από μένα.

πраздник траурное облачение и прочее, что надобно для похорон, значило бы искушать судьбу...

Издали донесся голос Пэдди, но на встречу с Пэдди его сейчас не хватает; все, что полагается, сделает миссис Смит.

Он подсел к окну — за окном открывалась озаренная закатным солнцем Дрохеда, золотились призрачные эвкалипты, в последних лучах багрянцем отсвечивали алые, розовые, белые розы в саду, — достал из саквояжа запечатанный конверт и застыл с письмом Мэри Карсон в руках. Но она требовала, чтобы он прочитал это до похорон — и где-то в тайниках сознания некий голос нашептывал: надо прочитать сейчас, не вечером, не после того, как он увидится с Пэдди и Мэгги, но сейчас, пока он не видел никого, кроме Мэри Карсон.

В конверте лежали четыре листа бумаги; он перебрал их и тотчас понял, что два нижних — ее завещание. Два первых адресованы ему, Ральфу де Брикассару, это ее письмо к нему.

"Дорогой мой Ральф, вы уже видите, что второй документ в этом конверте — мое завещание.

Прежнее, по всем правилам составленное и запечатанное завещание находится у моего поверенного в конторе Гарри Гофа в Джилли; это, в конверте, составлено много позже, и тем самым то, что у Гофа, становится недействительным

Составила я его только вчера и свидетелями взяла Тома и здешнего городильщика, ведь, насколько я знаю, не полагается, чтобы под завещанием стояли подписи свидетелей, которые по нему что-либо получат.

Документ этот вполне законный, хоть его и составлял не Гарри. Будьте уверены, ни один суд в нашей стране не скажет, что это завещание не имеет силы.

Но почему я не поручила его составить Гофу, если пожелала распорядиться своим имуществом иначе, чем прежде?

Очень просто, милейший Ральф. Я хотела, чтобы о существовании этой бумаги не знала больше ни одна душа, только вы и я.

<p>Ένα μονάχα αντίγραφο υπάρχει, και το έχετε στα χέρια σας. Δεν το ξέρει κανείς άλλος, πράγμα που αποτελεί πολύ σημαντικό μέρος του σχεδίου μου.</p> <p>Θυμάστε στο Ευαγγέλιο εκείνο το εδάφιο, όπου ο Σατανάς παίρνει τον Κύριο μας, τον Ιησού Χριστό, ψηλά σε μια βουνοκορφή και Τον βάζει σε πειρασμό προσφέροντας Του τον κόσμο ολόκληρο;</p> <p>Τι ευχάριστο που είναι να ξέρω πως διαθέτω λίγη από τη δύναμη του Σατανά, κι ότι είμαι σε θέση να βάλω σε πειρασμό τον άντρα που αγαπώ. (αμφιβάλλετε πως αγαπούσε ο Σατανάς το Χριστό; Εγώ καθόλου. προσφέροντας του τον κόσμο ολόκληρο.</p> <p>Μέσα στα τελευταία λίγα χρόνια τη σκέψη μου απασχολούσε πολύ συχνά το δίλημμα σας, κι όσο πλησιάζω στο θάνατο, τόσο πιο απολαυστικές μου φαίνονται οι εικόνες που μου έρχονται στο νου.</p> <p>Όταν θα έχετε διαβάσει τη διαθήκη θα καταλάβετε τι θέλω να πω. Όσο εγώ θα καίγομαι στην Κόλαση, πέρα από τα σύνορα της ζωής που ξέρω τώρα, εσείς θα είστε ακόμα σ' αυτή τη ζωή, μα θα καίγεστε σε μια κόλαση με φλόγες πιο ορμητικές και βασανιστικές απ' οποιοσδήποτε θα μπορούσε ποτέ να κατασκευάσει ένας Θεός.</p> <p>Αχ, Ραλφ, καλέ μου, σας έχω ζυγιάσει καλά! Μπορεί σόλη μου τη ζωή να μην ήξερα τίποτ' άλλο, μα ήξερα πάρα πολύ καλά πώς να κάνω αυτούς που αγαπώ να υποφέρουν.</p> <p>Και σεις είστε περίπτωση πολύ καλύτερη, συμπαίκτης πολύ πιο διασκεδαστικός απ' ό,τι είχε υπάρξει ο αγαπητός μου, ο μακαρίτης Μάικλ.</p> <p>Όταν σας πρωτογνώρισα θέλατε την Ντρογκέντα και τα λεφτά μου, έτσι δεν είναι, Ραλφ; Το είδατε σαν μέσο για να εξαγοράσετε τη θέση που σας ταιριάζει.</p> <p>Μετά όμως ήρθε η Μέγκυ και βγάλατε από το μυαλό σας τον αρχικό σας στόχο να με καταφέρετε.</p> <p>Εγώ έγινα ένα πρόσχημα για να έρχεστε στην Ντρογκέντα και να μπορείτε να βλέπετε τη Μέγκυ. Αναρωτιέμαι, θ'αλλάζατε τόσο εύκολα στάση απέναντι μου αν ξέρατε πόση ακριβώς είναι η περιουσία μου;</p> <p>Το ξέρετε, Ραλφ; Νομίζω πως δεν έχετε ιδέα.</p> <p>Φαντάζομαι πως δεν ταιριάζει σε μια κυρία</p>	<p>Это единственный экземпляр, и он в ваших руках. Об этом не знает никто. Что весьма существенно для моего плана.</p> <p>Помните то место в Священном писании, где Сатана ведет господу нашего Иисуса Христа на высокую гору и искушает его всеми царствами мира?</p> <p>Как приятно, что и у меня есть доля сатанинской силы и я могу искушать того, кого люблю, всеми царствами мира и славой их. (Может быть, вы сомневаетесь в том, что Сатана любил Христа? Я — ничуть.)</p> <p>В последние годы я много раздумывала о выборе, который стоит перед вами, это внесло в мои мысли приятное разнообразие, и чем ближе смерть, тем забавней мне все это представляется.</p> <p>Прочитав это завещание, вы поймете, что я имею в виду. Когда я буду гореть в адском огне, вне той жизни, какую знаю теперь, вы будете еще в пределах этой жизни — но гореть будете в адском пламени куда более свирепом, чем мог создать сам господь Бог.</p> <p>Я изучила вас до тонкости, милый мой Ральф! Может быть, ни в чем другом я не разбиралась, но как мучить тех, кого люблю, — это я всегда прекрасно знала.</p> <p>И вы куда более занятная дичь для этой охоты, чем был мой дорогой покойник Майкл.</p> <p>Когда мы только познакомились, вам хотелось заполучить Дрохеду и мои деньги, не так ли, Ральф? В этом вы видели средство купить возвращение на предназначенную вам стезю.</p> <p>А потом появилась Мэгги, и вы уже не думали о том, как бы меня обработать, не так ли?</p> <p>Я стала лишь предлогом для поездок в Дрохеду, чтобы вы могли видеть Мэгги. Любопытно, переметнулись бы вы с такой же легкостью, если б знали истинные размеры моего состояния?</p> <p>Знаете ли вы это, Ральф? Думаю, даже не подозреваете.</p> <p>Полагаю, благородной особе неприлично</p>
---	---

ν'αναφέρει στη διαθήκη της το ακριβές σύνολο των περιουσιακών της στοιχείων, κι έτσι είναι καλύτερα να σας το πω εδώ για να είμαι σίγουρη πως θα έχετε στα χέρια σας όλες τις απαραίτητες πληροφορίες πριν πάρετε την απόφαση σας.

Συνπλην μερικές εκατοντάδες χιλιάδες, η περιουσία μου είναι γύρω στα δεκατρία εκατομμύρια λίρες.

Φτάνω στο τέλος της δεύτερης σελίδας και δε θα μπω στον κόπο να κάνω ολόκληρο επιστημονικό σύγγραμμα το γράμμα μου.

Διαβάστε τη διαθήκη μου, Ραλφ, κι αφού τη διαβάσετε, αποφασίστε τι θα την κάνετε.

Θα την παραδώσετε στον Χάρυ Γκαφ, ακυρώνοντας την προηγούμενη, ή θα την κάψετε δίχως να πείτε ποτέ σε κανέναν πως πέρασε κάποτε από τα χέρια σας;

Αυτή είναι η απόφαση που θα πρέπει να πάρετε. Θα έπρεπε να προσθέσω πως η διαθήκη στο γραφείο του Χάρυ είναι εκείνη που έκανα τη χρονιά που ήρθε ο Πάντυ, και που τον αναγνωρίζει σαν μοναδικό μου κληρονόμο.

Σας το λέω κι αυτό για να ξέρετε τι βάρη ζυγιάζονται στη ζυγαριά. Ραλφ, σας αγαπώ, τόσο που θα μπορούσα να σας σκοτώσω που δε με θέλατε, μόνο που αυτός εδώ είναι πολύ καλύτερος τρόπος εκδίκησης.

Δεν ανήκω στο είδος των ευγενικών και γεμάτων καλοσύνη ανθρώπων. σας αγαπώ, αλλά θέλω να σας κάνω να ουρλιάζετε από τον πόνο και να βασανίζεστε.

Γιατί, βλέπετε, εγώ ξέρω ποια θα είναι η απόφαση σας. Το ξέρω με τόση σιγουριά, σαν να μπορούσα να είμαι εκεί και να το δω με τα μάτια μου.

Θα σας κάνω να χτυπηθείτε, Ραλφ, να γνωρίσετε τι θα πει δυστυχία και μαρτύριο.

Διαβάστε λοιπόν, όμορφε, φιλόδοξε ιερωμένε μου!

Διαβάστε τη διαθήκη μου και αποφασίστε για την τύχη σας.

Από κάτω δεν είχε βάλει την υπογραφή της, ούτε τ'αρχικά της. Ένωσε τον ιδρώτα να του μουσκεύει το μέτωπο, τον ένιωσε να στάζει από τα μαλλιά του και να κυλάει στο σβέρκο του.

Κι ήθελε να σηκωθεί την ίδια εκείνη στιγμή, να κάψει και τα δυο ντοκουμέντα, ποτέ να μη

указывать в завещании точную сумму своих богатств, а потому сообщу вам ее здесь, пусть в час, когда вам надо будет решать, к вашим услугам будут все необходимые сведения.

Итак, с точностью до нескольких сот тысяч в ту или другую сторону, мое состояние — это тринадцать миллионов фунтов.

Вторая страница подходит к концу, и вовсе незачем обращать это письмо в диссертацию.

Прочтите мое завещание, Ральф, и когда прочтете, решайте, как поступить.

Повезете вы его к Гарри, чтобы тот дал ему законный ход — или сожжете и никогда никому о нем не расскажете?

Вот это вам и придется решать. Должна прибавить, что завещание, которое хранится в конторе у Гарри, я написала в первый год после приезда Пэдди — там я все свое имущество оставляю ему.

Надо же вам знать, что брошено на чашу весов. Я люблю вас так, Ральф, что готова была убить вас за ваше равнодушие, но эта моя месть — куда слаще.

Я не из числа благородных душ; я вас люблю, но хочу истерзать вас жестокой пыткой.

Потому что, видите ли, я прекрасно знаю, что именно вы решите. Знаю наверняка, хоть и не смогу видеть это своими глазами.

Вы будете терзаться, Ральф, вы узнаете, что такое настоящая пытка.

Итак, читайте, красавчик мой, честолюбивый служитель церкви!

Читайте мое завещание и решайте свою судьбу».

Ни подписи, ни хотя бы инициалов. Отец Ральф чувствовал — пот проступил у него на лбу, струится из-под волос на шею.

Вскочить бы, сейчас, сию минуту сжечь обе эти бумаги, даже не читая — что там, в завещании.

<p>διαβάσει τι έγραφε το δεύτερο.</p> <p>Μα είχε ζυγιάσει καλά το θύμα της, η χοντρή γριά αράχνη.</p> <p>Φυσικά και θα συνέχιζε να διαβάζει, ήταν τέτοια η περιέργεια του που δεν μπορούσε ν'αντισταθεί.</p> <p>Θεέ μου! Σε τι της είχε φταίξει και του το έκανε αυτό; Γιατί τον βασάνιζαν τόσο οι γυναίκες;</p> <p>Γιατί να μην είχε γεννηθεί άσχημος, κοντός, παραμορφωμένος; Έτσι θα μπορούσε ίσως να γίνει ευτυχισμένος.</p> <p>Οι δυο τελευταίες σελίδες ήταν γεμάτες με το ίδιο συμμετρικό, προσεγμένο ως την τελευταία του λεπτομέρεια γράψιμο. Κακόβουλο και τσιγκούνικο σαν και την καρδιά της.</p> <p>Εγώ, η Μαίρη Ελίζαμπεθ Κάρσον, έχουσα σώας τας φρένας μου, καταγράφω εδώ την τελευταία διαθήκη με την οποία ακυρώνω οποιαδήποτε άλλη έχω συντάξει έως τώρα.</p> <p>Πλην των ειδικών κληροδοτημάτων τα οποία αναφέρω κατωτέρω, άπαντα τα κινητά και ακίνητα περιουσιακά μου στοιχεία κληροδοτώ εις την Αγία Καθολική Εκκλησία της Ρώμης υπό τους εξής όρους:</p> <p>Πρώτον, να ενημερωθεί η Αγία Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, η οποία αναφέρεται ως Εκκλησία εις την συνέχεια του κειμένου μου, περί του σεβασμού και της στοργής την οποία τρέφω διά τον ιερέα της, τον πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Είναι εξαιτίας της καλοσύνης του, της πνευματικής καθοδηγήσεως και της συμπαραστάσεως του και μόνον που μοιράζω έτσι τα υπάρχοντα μου.</p> <p>Δεύτερον, πως το κληροδότημα μου προς την Εκκλησία θα εξακολουθήσει να ισχύει μόνον όσο θ' αναγνωρίζει την αξία και την ικανότητα του προαναφερθέντος πατρός Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Τρίτον, πως ο προαναφερθείς πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ θα είναι υπεύθυνος διά την διαχείριση των αγαθών μου.</p> <p>Τέταρτον, πως μετά τον θάνατο του προαναφερθέντος πατρός Ραλφ ντε Μπρικασάρ, η δική του διαθήκη θα έχει νομική ισχύ όσον αφορά την περαιτέρω διαχείριση της περιουσίας μου.</p>	<p>Но она и впрямь отлично изучила свою жертву, эта гнусная старая паучиха.</p> <p>Конечно же, он прочтет, слишком сильно любопытство, где тут устоять.</p> <p>О господи! Чем он провинился, что она захотела так ему отплатить? Почему женщины так его мучают? Почему он не родился безобразным кривобоким коротышкой? Быть может, тогда он был бы счастлив.</p> <p>Последние два листа исписаны были тем же четким, почти бисерным почерком. Таким же скардным и недобрым, как ее подлая душа.</p> <p>"Я, Мэри Элизабет Карсон, находясь в здравом уме и твердой памяти, сим объявляю, что настоящий документ есть моя последняя воля и завещание, и тем самым теряют силу все завещания, написанные мною прежде.</p> <p>За исключением особых распоряжений, перечисленных ниже, все мое движимое и недвижимое имущество и все деньги я завещаю Святой Римской католической церкви на нижеследующих условиях.</p> <p>Первое: упомянутой Святой Римской католической церкви, в дальнейшем именуемой просто Церковь, надлежит принять к сведению, сколь высоко я ценю и почитаю ее служителя, преподобного Ральфа де Брикассара.</p> <p>Единственно его доброта, духовное руководство и неизменная поддержка побуждают меня именно так распорядиться моим имуществом.</p> <p>Второе: данные распоряжения в пользу Церкви остаются в силе лишь до тех пор, пока она ценит достоинства и таланты вышеназванного преподобного Ральфа де Брикассара.</p> <p>Третье: вышеназванному Ральфу де Брикассару вручается все мое имущество, движимое и недвижимое, и все мои деньги с правом полновластно распоряжаться доходами и всем моим состоянием.</p> <p>Четвертое: после смерти вышеназванного преподобного Ральфа де Брикассара его последняя воля и завещание становятся решающим законным документом,</p>
---	---

<p>Δηλαδή, η Εκκλησία θα διατηρεί πάντα την απόλυτη κυριότητα, αλλά ο πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ θ' αναλάβει να κατονομάσει τον διάδοχο του εις την διαχείριση της περιουσίας μου. Ο δε διάδοχος δεν χρειάζεται να έχει απαραίτητως κάποια σχέση με την Εκκλησία.</p> <p>Πέμπτον, πως ποτέ δεν θα πωληθεί ούτε θα διαμοιραστεί το υποστατικό Ντρογκέντα.</p> <p>Έκτον, πως ο αδερφός μου, ο Παντράϊκ Κλήρι, θα παραμείνει εις την Ντρογκέντα ως διαχειριστής, με το δικαίωμα να διαμένει εις την προσωπική μου κατοικία, και θ' αμείβεται με μισθό τον οποίον θα καθορίσει ο πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ και κανείς άλλος.</p> <p>Έβδομον, πως εις περίπτωση θανάτου του αδερφού μου Παντράϊκ Κλήρι, η χήρα και τα τέκνα του θα μπορούν να παραμείνουν εις το υποστατικό Ντρογκέντα, και πως θα περάσουν από την θέση του διαχειριστού διαδοχικά όλα τα άρρενα τέκνα του, ο Ρόμπερτ, ο Τζων, ο Χίου, ο Στιούαρτ, ο Τζέιμς κι ο Πάτρικ, εξαιρουμένων του Φράνσις.</p> <p>Όγδοον, πως μετά τον θάνατο του Πάτρικ, ή όποιου από τους υιούς του, πλην του Φράνσις, είναι ο τελευταίος εν ζωή, τα ίδια δικαιώματα θα περάσουν εις τους εγγονούς του προαναφερθέντος Παντράϊκ Κλήρι.</p> <p>Ειδικά κληροδοτήματα: Εις τον Παντράϊκ Κλήρι όλα όσα περιέχονται εις τα οικήματα του υποστατικού της Ντρογκέντα.</p> <p>Εις την Γιούνις Σμιθ, την οικονόμο μου, να παραμείνει εις την θέση της για όσο χρόνο επιθυμεί η ίδια, με ικανοποιητικό μισθό, και να της καταβληθεί πάραυτα το χρηματικόν ποσόν των πέντε χιλιάδων λιρών καθώς και μία ικανοποιητική αποζημίωση όταν θελήσει ν' αποχωρήσει.</p> <p>Εις τας Μινέρβα Ο' Μπράιεν και Κάθριν Ντόνελ, να παραμείνουν εις τας θέσεις των για όσο χρόνο επιθυμούν, με ικανοποιητικό μισθό, να καταβληθεί πάραυτα εις εκάστην το ποσόν των χιλίων λιρών, καθώς και ικανοποιητικές αποζημιώσεις όταν θελήσουν ν' αποχωρήσουν.</p> <p>Εις τον πατέρα Ραλφ ντε Μπρικασάρ αφήνω το χρηματικό ποσό των δέκα χιλιάδων λιρών, το οποίον θα του δίδεται ετησίως εφ' όρου ζωής, διά τις προσωπικές του ανάγκες.</p>	<p>определяющим все, что касается дальнейшего управления моим состоянием. Иными словами, оно и впредь останется собственностью Церкви, но только преподобный Ральф де Брикассар вправе избрать своего преемника, кому поручено будет управление; никто не может обязать его назначить для этого служителя церкви или не духовное лицо, непременно исповедующее католическую веру.</p> <p>Пятое: имение Дрохеда не подлежит ни продаже, ни разделу.</p> <p>Шестое: мой брат Падрик Клири остается на должности управляющего имением Дрохеда с правом поселиться в моем доме, и жалование ему может назначить только преподобный Ральф де Брикассар по своему усмотрению и никто иной.</p> <p>Седьмое: в случае смерти моего брата, вышеназванного Падрика Клири, его вдове и детям разрешается оставаться в имении Дрохеда, и пост управляющего должны последовательно занимать его сыновья за исключением Фрэнсиса — Роберт, Джон, Хью, Стюарт, Джеймс и Патрик.</p> <p>Восьмое: после смерти всех сыновей (за исключением Фрэнсиса) те же права переходят по наследству к внукам вышеупомянутого Падрика Клири.</p> <p>Особые распоряжения: Падрику Клири завещаю все, что имеется в моих домах в имении Дрохеда.</p> <p>Юнис Смит, моя экономка, может оставаться в этой должности на приличном жалованье столько времени, сколько пожелает, сверх этого завещаю ей пять тысяч фунтов, а при уходе на покой ей должна быть определена достаточная пенсия.</p> <p>Минерва О'Брайен и Кэтрин Доннелли могут оставаться на приличном жалованье столько времени, сколько пожелают, сверх этого завещаю им по тысяче фунтов каждой, а при уходе на покой им должна быть определена достаточная пенсия.</p> <p>Преподобному Ральфу де Брикассару должны пожизненно выплачиваться десять тысяч фунтов в год, каковой суммой он вправе распорядиться единолично и бесконтрольно по</p>
---	--

Ακολουθούσε η ημερομηνία, η υπογραφή της Μαίρης Κάρσον και των δύο μαρτύρων της.

Το δωμάτιο έβλεπε στη δύση. Ο ήλιος βασίλευε. Το πέπλο της σκόνης που έπεφτε κάθε καλοκαίρι τύλιγε ολόγυρα το σιωπηλό τοπίο κι έτσι που χτυπούσε ο ήλιος πάνω στα λεπτά μόρια έμοιαζε σαν να είχε γίνει χρυσός και μαβής ο κόσμος ολάκερος.

Τα σύννεφα, στεφανωμένα με λαμπρή φωτιά, στόλιζαν με ασημένιες κορδέλες τη μεγάλη ματωμένη μπάλα που κρεμόταν πάνω ακριβώς από τα δέντρα, στα μακρινά βοσκοτόπια.

"Μπράβο!" είπε. "Το παραδέχομαι, Μαίρη, με νίκησες. Ένα χτύπημα δοσμένο μ'ευστοχία και μαστοριά, ένα χτύπημα καίριο. Εγώ ήμουνα ο ηλίθιος, όχι εσύ".

Τα δάκρυα δεν τον άφηναν να δει τις σελίδες που κρατούσε καν, τις έκανε πέρα πριν τις μουσκέψει.

Δεκατρία εκατομμύρια λίρες. Δεκατρία εκατομμύρια λίρες !

Πράγματι, αυτό ήταν που γύρευε στις πριν από τη Μέγκυ μέρες. Με το δικό της ερχομό, είχε παρατήσει το σχέδιο του, γιατί δεν μπορούσε να συνεχίσει εν ψυχρώ την προσπάθεια του και να την αποστερήσει από την κληρονομιά της.

Όμως τι θα είχε κάνει αν ήξερε από την αρχή πόσα λεφτά είχε η γριά αράχνη; Τι θα γινόταν τότε;

Δεν είχε ιδέα πως ήταν τόση η περιουσία της, φανταζόταν πως επρόκειτο για ένα ποσό πολύ πολύ μικρότερο, το ένα δέκατο ίσως. Δεκατρία εκατομμύρια λίρες!

Εφτά χρόνια ζούσαν ο Πάντου κι η φαμίλια του στο σπίτι του αρ-χιβοσκού και δούλευαν σαν τα σκυλιά για τη Μαίρη Κάρσον.

Για ποιο λόγο; Για τους ψοφομισθούς που τους έδινε; Απ όσο ήξερε ο πατήρ Ραλφ, ο Πάντου ποτέ δεν είχε παραπονεθεί, νομίζοντας δίχως αμφιβολία πως όταν θα πέθαινε η αδερφή του θα πληρωνόταν και με το παραπάνω που διηύθυνε τόσο καιρό το υποστατικό με μισθό απλού βοσκού, ενώ οι γιοι του έκαναν δουλειά βοσκών κι έπαιρναν μεροκάματα ανειδίκευτων εργατών. Κι όμως, ο Πάντου τα είχε βολέψει όπως όπως με τα λιγοστά τους λεφτά, κι είχε φτάσει ν'αγαπάει την Ντρογκέντα σαν να ήταν δικιά του, υποθέτοντας

своему усмотрению».

Под всем этим, как полагается, стояла ее подпись, подписи свидетелей и дата.

Комната отца Ральфа выходила на запад. Солнце уже садилось. Как всегда летом, в недвижимом воздухе висела пелена пыли, солнце пронизывало ее, перебирая мельчайшие пылинки тонкими пальцами лучей, и казалось, весь мир обратился в золото и пурпур.

Длинные узкие облака с огненной каймой, точно серебряные вымпелы, протянулись поперек громадного багрового шара, повисшего над деревьями, что росли на дальних выгонах.

— Браво! — сказал он. — Признаюсь, ты взяла надо мной верх, Мэри. Мастерский удар. Глуп был я, а не ты.

Сквозь слезы он уже не разбираал строк и отодвинул бумаги, пока на них еще не появились кляксы.

Тринадцать миллионов фунтов. Тринадцать миллионов фунтов!

Да, правда, на ее деньги он и метил когда-то, пока не появилась Мэгги. А потом отказался от этой мысли, не мог он хладнокровно вести эту коварную игру, обманом перехватить наследство, которое по праву принадлежит ей.

Ну, а если бы он знал тогда, как богата старая паучиха? Как бы он себя вел?

Ему и в мысль не приходило, что у нее есть хотя бы десятая доля. Тринадцать миллионов фунтов!

Семь лет Пэдди и вся его семья жили в доме старшего овчара и, не щадя себя, работали как проклятые на Мэри Карсон.

Ради чего? Ради грошей, которые платила им старая скупердяйка? Насколько знал отец Ральф, ни разу Пэдди не пожаловался на то, как бессовестно с ним поступают, но уж наверно он думал, что после смерти сестры будет щедро за все вознагражден, ведь он управлял всем ее имением, получая жалование простого овчара, а сыновья его, работая овчарами, получали жалкую плату сезонника-чернорабочего. Он не жалел сил на Дрохеду и полюбил ее как свою и по справедливости

<p>με το δίκιο του πως θα γινόταν κάποτε δικιά του.</p> <p>"Μπράβο, Μαίρη!" είπε ξανά ο πατήρ Ραλφ, ενώ τα πρώτα του δάκρυα από τότε που ήταν παιδί συνέχιζαν να κυλάνε στο πρόσωπο του και να στάζουν στις ράχες των χεριών του, όχι στα χαρτιά.</p> <p>Δεκατρία εκατομμύρια λίρες και μια ευκαιρία να γίνει Καρδινάλιος Ντε Μπρικασάρ.</p> <p>Σε βάρος του Πάντυ Κλήαρι, της γυναίκας, των γιων του -και της Μέγκυ.</p> <p>Πόσο διαβολικά έξυπνα τον είχε διαβάσει!</p> <p>Γιατί, με τη διαθήκη της είχε απογυμνώσει από τα πάντα τον Πάντυ, θα ήταν ξεκάθαρος ο δρόμος του: θα έπαιρνε τούτα τα χαρτιά και θα κατέβαινε στην κουζίνα να τα κάψει στο φούρνο δίχως στιγμή να διστάσει. Όμως, εκείνη είχε φροντίσει για τον Πάντυ, είχε κοιτάξει να του εξασφαλίσει μια διαβίωση πιο άνετη απ αυτή που είχε όσο ζούσε η ίδια, είχε σιγουρέψει πως δε θα του έπαιρναν ολότελα την Ντρογκέντα.</p> <p>Τα κέρδη της και τους τίτλους ιδιοκτησίας, ναι, όχι όμως και τη γη. Όχι, δε θα γινόταν ο κληρονόμος αυτών των περιήμων δεκατριών εκατομμυρίων λιρών, μα θα ήταν εξασφαλισμένος, θα είχε μια θέση στην κοινωνία κι ο κόσμος θα τον σεβόταν. Η Μέγκυ δε θα πεινούσε ποτέ, δε θα έμενε δίχως τα στοιχειώδη στη ζωή.</p> <p>Όμως και ποτέ δε θα γινόταν η "δεσποινίς Κλήαρι", ισότιμη της δεσποινίδας Καρμάικλ και των ομοίων της.</p> <p>Θα την ήξεραν στην περιοχή, θα την υπολόγιζαν, θα την εκτιμούσαν και θα την αποδέχονταν κοινωνικά, αλλά δε θα την είχαν και για πρώτο πράγμα. Ποτέ δε θα γινόταν πρώτο πράγμα.</p> <p>Δεκατρία εκατομμύρια λίρες. Η δυνατότητα να ξεφύγει από το Τζίλανμποουν και την παντοινή αφάνεια, η δυνατότητα να πάρει τη θέση του μέσα στην ιεραρχία της διεύθυνσης της Εκκλησίας, να εξασφαλίσει τη συμπάθεια και την υποστήριξη των ανωτέρων του.</p> <p>Και τώρα, που ήταν ακόμα αρκετά νέος για να καλύψει το έδαφος που είχε χάσει.</p> <p>Η Μαίρη Κάρσον είχε κάνει το Τζίλανμποουν επίκεντρο στην επιλογή των εκπροσώπων του Πάπα: ως το Βατικανό θα έφταναν τα ρίγη που θα προκαλούσε η είδηση.</p>	<p>ждал, что так оно и будет.</p> <p>— Bravo, Мэри! — повторил отец Ральф, и слезы, первые его слезы со времен уже далекого детства, капали ему на руки — но не на бумагу.</p> <p>Тринадцать миллионов фунтов, и, возможно, он еще станет кардиналом.</p> <p>А на другой чаше весов Пэдди, его жена, сыновья — и Мэгги.</p> <p>Как безошибочно раскусила его эта гадина!</p> <p>Оставь она брата нищим, выбор был бы ясен: без малейших колебаний пойти с этим завещанием к кухонной плите и спалить его. Но она позаботилась о том, чтобы Пэдди ни в чем не нуждался, после ее смерти он будет здесь устроен лучше, чем при ее жизни, Дрохеду не вовсе у него отнимут.</p> <p>Отнимут доходы с нее и звание владельца, но не самую землю. Нет, он не станет обладателем баснословных тринадцати миллионов фунтов, но будет прекрасно обеспечен и окружен почетом. Мэгги не придется голодать, нуждаться, зависеть от чьих-то милостей.</p> <p>Но не бывать ей и мисс Клири, не сравняться с мисс Кармайкл и прочими светскими девицами.</p> <p>Будет она девушкой из вполне уважаемой семьи, ей откроется доступ в хорошее общество, но к «верхам» ей не принадлежать. Никогда.</p> <p>Тринадцать миллионов фунтов. Можно вырваться из Джиленбоуна, из неизвестности, занять свое место в высших сферах церкви, заслужить прочное расположение равных и вышестоящих.</p> <p>И теперь же, пока еще молод, пока еще не поздно наверстать упущенное.</p> <p>Мэри Карсон разом переставила захудалый Джиленбоун с далекой окраины на карте папского легата в самый центр его деятельности; отзвук случившегося докатится и до Ватикана.</p>
--	--

Όσο πλούσια και να ήταν η Εκκλησία, δεκατρία εκατομμύρια λίρες είναι δεκατρία εκατομμύρια λίρες. Ποσό διόλου ευκαταφρόνητο, ούτε και για την Εκκλησία. Κι ήταν εκείνος που θα έφερνε στους κόλπους της όλα τούτα τα χρήματα, το δικό του όνομα είχε γράψει η Μαίρη Κάρσον με το μπλε της μελάνι.

Το ήξερε πως ο Πάντου ποτέ δε θα πρόσβαλλε τη διαθήκη. όπως το ήξερε κι η Μαίρη Κάρσον, ο Θεός να σαπίσει την ψυχή της.

Α, σίγουρα ο Πάντου θα γινόταν έξαλλος, δε θα ήθελε να τον ξαναδεί στα μάτια του, ούτε να του μιλήσει άλλη φορά, αλλά όση κι αν ήταν η πίκρα του δε θα έφτανε ποτέ να τον κάνει να διεκδικήσει την κληρονομιά.

Υπήρχαν περιθώρια επιλογής; Μήπως όμως δεν είχε ήδη αποφασίσει; Μήπως δεν ήξερε από την πρώτη στιγμή που είχε διαβάσει τη διαθήκη το τι θα έκανε; Τα δάκρυα είχαν πια στεγνώσει.

Ο πατήρ Ραλφ σηκώθηκε όρθιος με τη συνηθισμένη χάρη στην κίνηση του, ψαχούλεψε το πουκάμισο του να σιγουρευτεί πως ήταν ολόγυρα βαλμένο μες στο παντελόνι του και κίνησε να βγει από το δωμάτιο. Έπρεπε να πάει στο Τζίλλυ, να πάρει ένα ράσο κι άμφια.

Πρώτα όμως ήθελε να δει ξανά τη Μαίρη Κάρσον.

Μόλο που τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, η μπόχα δεν έλεγε να φύγει από την κάμαρα της. Δε φουσουσε διόλου κι οι λεπτές κουρτίνες κρέμονταν εντελώς ακίνητες.

Με περπατησιά σίγουρη έφτασε πλάϊ στο κρεβάτι και στάθηκε κει να κοιτάει τη νεκρή. Από τ'αβγά που γεννούσαν ασταμάτητα οι μύγες είχαν αρχίσει να βγαίνουν σκουλήκια, προνύμφες των εντόμων, σόλα τα υγρά σημεία του προσώπου της, το δέρμα της είχε ανοίξει εδώ και κει, και στα χοντρά μπράτσα και τα χέρια της έβλεπες πρασινωπές φουσκάλες γεμάτες υγρό.

Αχ, Θεέ μου! Νίκησες, αηδιαστική γριά αράχνη, μα τι θαρρείς πως είναι η νίκη σου;

Ο θρίαμβος μιας αποσαθρωμένης καρικατούρας του ανθρώπινου είδους πάνω σε μια άλλη.

Τη Μέγκυ μου δεν μπορείς να τη νικήσεις, μήτε να της πάρεις αυτό που δεν ήταν ποτέ δικό σου.

Как ни богата римская католическая церковь, тринадцать миллионов фунтов не пустяк. Тринадцатью миллионами даже и она пренебрегать не станет. А внести эти миллионы в церковную казну может только его рука, рука преподобного Ральфа де Брикасара, так написано синими чернилами в завещании Мэри Карсон.

Разумеется, Пэдди не станет оспаривать завещание, знала это и Мэри Карсон, да сгноит ее Господь.

Ну, конечно, Пэдди придет в ярость, никогда уже не захочет видеть его и с ним говорить, но, как ни велика будет досада обманутого наследника, судиться он не станет.

Что ж тут решать? Разве он не знает, разве не знал с первой же минуты, едва прочитал завещание, как он поступит? Слезы высохли.

С обычной своей грацией отец Ральф поднялся, проверил, аккуратно ли заправлена рубашка в бриджи, и пошел к двери. Надо съездить в Джилли, взять сутану и прочее для похорон.

Но сперва он еще раз посмотрит на Мэри Карсон.

Хоть окна спальни и открыты, зловоние стало уж вовсе нестерпимым: ни ветерка, ни дуновения, занавеси вяло повисли.

Твердым шагом он подошел к кровати и остановился, глядя на покойницу. На лице, там, где оно было влажное, из отложенных мухами яиц уже вылуплялись личинки, полные руки в кистях и до плеч вздулись от газов зеленоватыми пузырями, кожа кое-где полопалась.

О господи. Мерзкая старая паучиха. Ты победила, но что это за победа!

Одна разлагающаяся карикатура на человеческую природу восторжествовала над другой.

Тебе вовек не взять верх над моей Мэгги, не отнять у нее того, чего у тебя самой никогда не

Μπορεί να καίγομαι στις φωτιές της Κόλασης μαζί σου, αλλά ξέρω ποια είναι η Κόλαση που σε περιμένει εσένα: να βλέπεις την αδιαφορία μου απέναντι σου να επιμένει όσο θα σαπίζουν οι ψυχές μας στην αιωνιότητα...

Ο Πάντυ τον περίμενε κάτω, στο χολ, μοιάζοντας σαστισμένος κι άρρωστος.

"Αχ, πάτερ!" είπε μόλις τον είδε. "Φοβερό δεν είναι; Τι ξαφνικό, Θεέ μου!"

Ποτέ δεν το φανταζόμουνα πως θα μας έφευγε έτσι. Ήταν τόσο καλά χτες βράδυ! Θεέ μου, τι πρέπει να κάνω;"

"Την είδες;"

"Ο Θεός να με βοηθάει, ναι!"

"Τότε ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Πρώτη μου φορά βλέπω πτώμα ν' αποσυντίθεται τόσο γρήγορα. Αν δε φροντίσεις να τη βολέψεις μέσα σε μια κάσα το γρηγορότερο, σε λίγες ώρες θα χρειαστεί να τη ρίξεις σένα βαρέλι πετρέλαιο.

Και θα τη θάψουμε πρωί πρωί. Μη χασομερήσεις να φτιάξεις όμορφο το φέρετρό της. βρες κάτι να το καλύψεις, τριαντάφυλλα από τον κήπο, ας πούμε. και ξεκίνα αμέσως να πιάσεις δουλειά, άνθρωπε μου!

Εγώ πάω στο Τζίλυ να πάρω ρούχα".

"Πάτερ, γυρίστε όσο πιο γρήγορα μπορείτε", τον ικέτησε ο Πάντυ.

Όμως ο πατήρ Ραλφ έλειψε πολύ περισσότερη ώρα απ' όση θ' απαιτούσε μια σύντομη επίσκεψη στο πρεσβυτέριο.

Πριν στρίψει προς αυτή την κατεύθυνση το αμάξι του, μπήκε σένα φροντισμένο πλαϊνό δρομάκι του Τζίλυ, και σταμάτησε μπροστά σε μια επιβλητική κατοικία, τριγυρισμένη από έναν περιποιημένο κήπο.

Ο Χάρυ Γκαφ ετοιμαζόταν να καθίσει στο τραπέζι για το δείπνο του, μα βγήκε στο σαλονάκι μόλις του είπε η υπηρέτρια ποιος είχε έρθει.

"Πάτερ, θα μείνετε να φάτε μαζί μας; Έχουμε παστό μοσχάρι με βραστές πατάτες και σάλτσα μαϊντανού και για πρώτη φορά δεν είναι πολύ αλμυρό το κρέας".

"Όχι, Χάρυ, δεν μπορώ να μείνω. Ήρθα μονάχα να σου πω ότι πέθανε σήμερα το πρωί η Μαίρη

было.

Пусть я буду гореть в аду рядом с тобой, но я знаю, какая адская мука уготована тебе — вечно гореть бок о бок со мной в том же огне и видеть, что я вечно остаюсь к тебе равнодушен...

Внизу, в прихожей, его ждал Пэдди, растерянный, бледный до зелени.

— Ох, ваше преподобие! — заговорил он, идя навстречу священнику. — Вот жуть, а? Как гром среди ясного неба!

Не ждал я, что она вот так помрет, она же вчера вечером была совсем здоровая! Боже милостивый, что ж мне теперь делать?

— Вы уже видели ее?

— Видел. Господи помилуй!

— Тогда сами понимаете, что надо делать.

Никогда еще я не видал, чтобы труп так быстро разлагался. Поскорей уложите ее в какой-нибудь приличный ящик, не то через несколько часов придется ее сливать в бочку из-под керосина.

Завтра с утра пораньше надо ее похоронить. Не теряйте времени, не украшайте гроб; прикройте его хоть розами из сада, что ли. Да поторапливайтесь, приятель!

Я еду в Джилли за облачением.

— Возвращайтесь поскорей, ваше преподобие!

— взмолился Пэдди.

Но его преподобие отсутствовал дольше, чем требовалось только для того, чтобы заехать в церковный дом.

Сначала он повел свою машину по одной из самых богатых улиц города и остановил ее у шикарного особняка, окруженного искусно разбитым садом.

Гарри Гоф как раз садился ужинать, но, услышав от горничной, кто его неожиданный посетитель, вышел в приемную.

— Не угодно ли отужинать с нами, ваше преподобие? У нас солонина с капустой и отварным картофелем под соусом из петрушки, и в кои веки не слишком соленая.

— Нет, Гарри, спешу. Я только заехал сказать вам — сегодня утром скончалась Мэри

<p>Κάρσον".</p> <p>"Ιησού Χριστέ! Ήμουνα κι εγώ σπίτι της χτες το βράδυ! Μια χαρά φαινόταν, πάτερ!"</p> <p>"Το ξέρω. Κι ήταν μια χαρά όταν τη βοήθησα ν' ανέβει πάνω, το πρωί, αλλά πρέπει να πέθανε αμέσως μετά.</p> <p>Τη βρήκε η κυρία Σμιθ, γύρω στις έξι σήμερα το απόγευμα. Το θέαμα ήταν φρικτό κι η μυρουδιά αφόρητη, έτσι κλειστό που ήταν το δωμάτιο της μέσα στην κάψα του απομεσήμερου.</p> <p>Ο Θεός να με βοηθήσει να ξεχάσω αυτό που είδαν τα μάτια μου! Ήταν απαίσιο, Χάρυ, δεν περιγράφεται με λόγια".</p> <p>"Αύριο θα γίνει η κηδεία;"</p> <p>"Πρέπει να γίνει αύριο".</p> <p>"Τι ώρα είναι τώρα; Δέκα; Μ' αυτή τη ζέστη αναγκαζόμαστε να τρώμε το δείπνο μας αργά, σαν τους Ιταλούς, κι έτσι μη φοβάστε, δεν πρόκειται να ενοχλήσουμε κανέναν αν αρχίσουμε να τηλεφωνούμε στον κόσμο να τους ειδοποιήσουμε.</p> <p>Θέλετε να το αναλάβω εγώ αυτό, πάτερ;"</p> <p>"Σ' ευχαριστώ, πολύ θα με διευκόλυνε. Ήρθα στο Τζίλντ ίσα για να πάρω τα άμφια, γιατί δε φανταζόμουν ποτέ πως θα χρειαζόταν να έχω τ' απαραίτητα για μια κηδεία, όταν ξεκίνησα χτες για την Ντρογκέντα.</p> <p>Και πρέπει να γυρίσω πίσω όσο πιο γρήγορα μπορώ, με χρειάζονται. Η κηδεία θα γίνει στις εννιά το πρωί".</p> <p>"Πέστε στον Πάντνυ πως θα φέρω μαζί μου και τη διαθήκη της για να την ανοίξουμε αμέσως μετά την τελετή. Είστε και σεις ένας από τους κληρονόμους της, πάτερ, κι έτσι θα πρέπει να παρευρεθείτε σ' αυτή τη διαδικασία".</p> <p>"Φοβάμαι πως έχουμε ένα μικρό πρόβλημα εδώ, Χάρυ. Βλέπεις, η Μαίρη έκανε άλλη διαθήκη. Χτες βράδυ, μόλις έφυγε από το πάρτι, μου έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελο και μ' έβαλε να της υποσχεθώ πως θα τον άνοιγα αμέσως μόλις θα την έβλεπα νεκρή. Όταν το έκανα, βρήκα μέσα μια καινούρια διαθήκη".</p> <p>"Εφτιαξε η Μαίρη καινούρια διαθήκη; Δίχως εμένα;"</p>	<p>Карсон.</p> <p>— Господи Иисусе! Да я же там был вчера вечером! Она выглядела совсем здоровой!</p> <p>— Знаю. Около трех часов я проводил ее наверх, и она была совершенно здорова, но, по-видимому, умерла, как только легла в постель. Миссис Смит нашла ее мертвой сегодня в шесть вечера.</p> <p>Но смерть наступила гораздо раньше, и это было ужасно; днем, в самый зной, комната стояла закупоренная, жара как в инкубаторе.</p> <p>Дай бог мне забыть, на что она была похожа! Отвратительно, Гарри, никакими словами не передать!</p> <p>— Ее хоронят завтра?</p> <p>— Иначе невозможно.</p> <p>— Который час? Десять? В такую жару нам приходится ужинать на ночь глядя, прямо как испанцам, но звонить людям по телефону еще совсем не поздно.</p> <p>Хотите, я займусь этим вместо вас, ваше преподобие?</p> <p>— Спасибо, вы очень добры, для меня это большое облегчение. Я приехал в Джилли только переодеться. Когда собирался на этот раз в Дрохеду, мне и в голову не приходило, что предстоят похороны.</p> <p>И надо как можно скорее вернуться в Дрохеду, я им там нужен.</p> <p>Заупокойная месса завтра в девять утра.</p> <p>— Скажите Пэдди, что я привезу с собой ее завещание, хочу огласить его сразу после похорон. Вам она тоже кое-что оставила, ваше преподобие, хорошо бы и вам присутствовать.</p> <p>— Боюсь, тут возникает небольшое осложнение, Гарри. Видите ли, Мэри написала новое завещание. Вчера, после того как она простилась с гостями, она вручила мне запечатанный конверт и взяла с меня слово, что я его вскрою, как только своими глазами увижу ее мертвой. Я так и сделал и обнаружил в конверте новое завещание.</p> <p>— Мэри написала новое завещание? Сама, без меня?!</p>
--	---

"Ετσι φαίνεται. Νομίζω πως ήταν κάτι που το σχεδίαζε από καιρό, αν και δεν ξέρω γιατί φέρθηκε με τόση μυστικότητα".

"Την έχετε μαζί σας, πάτερ;"

"Ναι".

Ο παπάς έβαλε το χέρι του μέσα στο πουκάμισο και του έδωσε τις διπλωμένες κόλλες.

Ο δικηγόρος τις πήρε κι άρχισε αμέσως να τις διαβάζει. Όταν τέλειωσε, σήκωσε τα μάτια του κι ο πατήρ Ραλφ είδε εκεί πολλά που θα προτιμούσε να μην τα έβλεπε.

Θαυμασμό, οργή, κάποια επιτίμηση.

"Λοιπόν, πάτερ, συγχαρητήρια! Κάνετε την τύχη σας τελικά". μπορούσε να μιλάει έτσι, γιατί δεν ήταν καθολικός.

"Πίστεψε με, Χάρυ, ξαφνιάστηκα περισσότερο κι από σένα ακόμα".

"Αυτό είναι το μοναδικό αντίτυπο;"

"Α πόσο ξέρω, ναι".

"Και σας το έδωσε μόλις χτες βράδυ;"

"Ναι".

"Τότε γιατί δεν το καταστρέφατε, να πάρει ο φτωχός ο γερο-Πάντυ αυτό που είναι δικαιοματικά δικό του;

Η Εκκλησία δεν έχει κανένα απολύτως δικαίωμα στην περιουσία της Μαίρης Κάρσον".

Τα όμορφα μάτια του παπά ήταν ανέκφραστα.

"Μα δε θα ήταν ανάρμοστο να κάνω κάτι τέτοιο, Χάρυ, τι λες και συ; Στη Μαίρη ανήκαν τα λεφτά της, κι ήταν δικό της θέμα το πού διάλεξε να τα διαθέσει".

"Θα πω στον Πάντυ να προσβάλει τη διαθήκη".

"Ναι, νομίζω πως θα 'πρεπε να το κάνεις".

Και πάνω σ' αυτό χώρισαν. ώσπου ν' αρχίσουν να καταφτάνουν όλοι τους την επομένη το πρωί για την κηδεία της Μαίρης Κάρσον, το Τζιλανμποουν ολόκληρο κι οι γειτονικές περιοχές θα ήξεραν πού πήγαιναν τα λεφτά.

Ο κύβος είχε ριφθεί, δεν υπήρχαν περιθώρια υπαναχώρησης.

Ήταν τέσσερις το πρωί όταν ο πατήρ Ραλφ πέρασε τον τελευταίο φράχτη και μπήκε στο Χόουμ

— Ποхоже, что так. Мне кажется, она давно его обдумывала, но чего ради держала это в секрете, понятия не имею.

— И это завешание у вас при себе, ваше преподобие?

— Да.

Отец, Ральф достал из-за пазухи сложенные во много раз листы бумаги и подал юристу.

Гарри Гоф, нимало не раздумывая, тут же начал читать. Дочитал, поднял глаза — и в его взгляде много было такого, чего священник предпочел бы не увидеть.

Восхищение, гнев — и толика презрения.

— Что ж, ваше преподобие, поздравляю! Стало быть, вы все-таки заполучили этот жирный кусок. Гарри Гоф не был католиком, а потому мог себе позволить так выразиться.

— Поверьте, Гарри, для меня это еще неожиданней, чем для вас.

— Это единственный экземпляр?

— Насколько я понимаю, единственный.

— И она дала его вам только вчера вечером?

— Да.

— Почему же вы не уничтожили его, чтоб бедняга Пэдди мог получить то, что принадлежит ему по праву?

У католической церкви нет никаких прав на имущество Мэри Карсон.

Прекрасные глаза отца Ральфа смотрели безмятежно кротко.

— Но разве годится так поступать, Гарри? Ведь это все принадлежало Мэри, и она могла распорядиться своей собственностью, как хотела.

— Я посоветую Пэдди опротестовать завешание.

— Я тоже думаю, что вам следует дать ему такой совет. На том они и расстались. К утру, когда народ съедется на похороны, весь город и вся округа будут знать, куда пойдут деньги Мэри Карсон.

Жребий брошен, отступление отрезано, и уже ничего нельзя изменить.

Только под утро, в четыре часа, отец Ральф миновал последние ворота и въехал на

Πάντοκ της Ντρογκέντα, γιατί δεν είχε βιαστεί διόλου στο δρόμο της επιστροφής.

Σ' όλη τη διαδρομή είχε καταφέρει να διώξει κάθε σκέψη απ' το μυαλό του. Δεν ήθελε να θυμάται ούτε τον Πάντο, ούτε τη Φη, τη Μέγκυ, ή εκείνο το βρομερό κουφάρι που ήλπιζε μ' όλη του την καρδιά να το χαν πια σωριάσει στην κάσα του.

Προσπαθώντας να μη σκέφτεται τίποτε απ' όλα αυτά, ρουφούσε αχόρταγα τις εικόνες του νυχτερινού τοπίου γύρω του: τα μοναχικά, νεκρά δέντρα που φύτρωναν εδώ κι εκεί, το σκοτάδι που γεννούσε παράξενες, απόκοσμες σκιές, την πανσέληνο που αρμένιζε σαν ασημένιο καράβι στον ουρανό.

Κάποια στιγμή σταμάτησε το αυτοκίνητο, κατέβηκε και πλησίασε ένα φράχτη από συρματόπλεγμα. Έγειρε πάνω του κι ανάσανε βαθιά τη μυρουδιά των μαστιχόδεντρων και το μαγευτικό άρωμα των αγριολούλουδων.

Ήταν τόσο όμορφη η γη, τόσο αγνή, τόσο αδιάφορη για τις τύχες των πλασμάτων που νόμιζαν ότι την εξουσίαζαν.

Μπορεί να σκάλιζαν με τα χέρια τους τα σπλάχνα της, μα ουσιαστικά ήταν εκείνη που τους κυβερνούσε. Όσπου να κατάφερναν να ελέγχουν τον καιρό και να προστάζουν τη βροχή καταπώς θέλουν, εκείνη θα παρέμενε η δυνατή στην αναμέτρηση τους.

Άφησε το αυτοκίνητο του πίσω από το σπίτι, σ' αρκετή απόσταση κι άρχισε να προχωράει σιγά σιγά κατά κει.

Όλα τα παράθυρα ήταν φωτισμένα, από την πτέρυγα του προσωπικού άκουγε αγνά την κυρία Σμιθ να λέει μαζί με τις δυο υπηρέτριες μια σειρά από προσευχές.

Μια σκιά κινήθηκε κάτω από την αναρριχώμενη γλυσίνα. πέτρωσε ολόκληρος στη στιγμή κι η καρδιά του πετάρισε απ' το φόβο. Η γριά αράχνη είχε μπει για τα καλά στο αίμα του.

Μα ήταν μονάχα η Μέγκυ, που τον περίμενε υπομονετικά να γυρίσει πίσω. Φορούσε παντελόνι ιππασίας και μπότες, κι ήταν πολύ νέα και πολύ ζωντανή.

"Με τρόμαξες", της είπε απότομα.
"Συγγνώμη, πάτερ, δεν το θελα. Αλλά, να, δεν άντεχα να μπω μέσα με τον μπαμπά και τ' αγόρια, κι η μαμά είναι ακόμα στο σπίτι μας με τα μωρά."

Главную усадьбу, — он вовсе не спешил возвращаться.

И усилием воли гнал от себя всякие мысли, ни о чем он не думал. Ни о Пэдди и Фионе, ни о Мэгги, ни о том зловонном и отвратительном, что уже (он горячо на это надеялся) положено в гроб.

Зато и взглядом, и сознанием вбирал он эту ночь — серебряные призраки мертвых деревьев, одиноко встающие среди чуть поблескивающих лугов, и густые, черней самого мрака, тени, отброшенные каждой рощицей, и полную луну, плывущую в небесах, словно детский воздушный шарик.

Один раз он остановил машину, вылез, подошел к изгороди и постоял, опершись на туго натянутую проволоку, вдыхая смолистый запах эвкалиптов и колдовской аромат полевых цветов.

Как прекрасна эта земля, такая чистая, такая равнодушная к судьбам тех, кто воображает, будто правит ею.

Пусть они и приложили к ней руки, но в конечном счете она сама ими правит. Пока они не научились повелевать погодой и по своей воле вызывать дождь, побеждает земля.

Он поставил машину за домом, немного поодаль, и медленно пошел к крыльцу.

Все окна ярко освещены; от комнаты экономки слабо доносятся голоса — миссис Смит и обе горничные-ирландки читают молитвы.

Под темным шатром глицинии шевельнулась какая-то тень; отец Ральф круто остановился, мороз пошел по коже. Она совсем выбила его из колеи, старая паучиха!

Но оказалось, просто это Мэгги терпеливо ждала, когда он вернется. Одета как для поездки верхом, в бриджах и сапожках, сама жизнь, отнюдь не призрак с того света.

— Ты меня испугала, — сказал он сухо.
— Простите, отец Ральф, я нечаянно. Просто мне не хотелось в комнаты, туда пошли папа и мальчики, а мама пока еще дома, с

<p>Φαντάζομαι πως θα έπρεπε να πάω με την κυρία Σμιθ, τη Μίνι και την Κατ και να προσευχηθώ μαζί τους, όμως δεν το νιώθω να προσευχηθώ για χάρη της. Είναι αμαρτία αυτό, ε;"</p> <p>Δεν ήταν σε ψυχολογική κατάσταση να υπερασπιστεί τη μνήμη της Μαίρης Κάρσον.</p> <p>"Όχι, δε νομίζω πως είναι αμαρτία, Μέγκυ, η υποκρισία είναι αμαρτία. Ούτε κι εγώ το νιώθω να προσευχηθώ για χάρη της. Δεν ήταν... πολύ καλός άνθρωπος". Το χαμόγελο του άστραψε.</p> <p>"Έτσι, αν αμάρτησες εσύ που το είπες, αμάρτησα κι εγώ, και μάλιστα πιο πολύ αφού υποτίθεται πως θα πρέπει ν' αγαπώ όλο τον κόσμο. Εσένα δε σε βαραίνει κανένα τέτοιο φορτίο".</p> <p>"Είστε καλά, πάτερ;"</p> <p>"Ναι, μια χαρά είμαι". Κοίταξε το σπίτι και στέναξε.</p> <p>"Δε θέλω να μπω εκεί μέσα, αυτό είναι όλο. Δε θέλω να βρεθώ εκεί που είναι και κείνη ώσπου να φέξει και ν' αποσυρθούν όλοι οι δαίμονες της νύχτας.</p> <p>Αν σελώσω τ'άλογα, έρχεσαι να πάμε μια βόλτα μαζί μέχρι να χαράξει;"</p> <p>Άπλωσε το χέρι της κι άγγιξε το μαύρο του μανίκι.</p> <p>"Ούτε κι εγώ θέλω να πάω μέσα".</p> <p>"Στάσου μια στιγμή ν' αφήσω το ράσο μου στο αυτοκίνητο".</p> <p>"Εγώ πάω στους στάβλους".</p> <p>Για πρώτη φορά η Μέγκυ προσπαθούσε να μπει στον κόσμο του, στον κόσμο των μεγάλων, και να τον συναντήσει εκεί, σαν ενήλικο άτομο. έβλεπε τη διαφορά πάνω της ολοκάθαρα, ήταν τόσο σίγουρος για την αλλαγή της όσο και για το ότι τα τριαντάφυλλα των όμορφων κήπων της Μαίρης Κάρσον μύριζαν ολούθε γύρω του.</p> <p>Τριαντάφυλλα, Ρόδα. Στάχτες των ρόδων. Ρόδα, ρόδα παντού. Ροδοπέταλα στο γρασίδι. Ρόδα του καλοκαιριού, κόκκινα κι άσπρα και κίτρινα. Ρόδα σε χρώμα ροζ, που στο φως του φεγγαριού φαίνονταν σταχτιά.</p> <p>Στάχτες των ρόδων, στάχτες των ρόδων. Μέγκυ μου, σ' απαρηγήθηκα. Όμως δεν το βλέπεις</p>	<p>μалышами.</p> <p>Наверно, надо было пойти молиться с Минни и Кэт и миссис Смит, а только мне не хочется за нее молиться. Это грешно, да?</p> <p>У него не было ни малейшего желания говорить о покойнице что-либо хорошее.</p> <p>— По-моему, не грешно, Мэгги, а вот лицемерие — грех. Мне тоже не хочется за нее молиться. Она была... не очень-то хорошая женщина. — Он мимолетно ослепительно улыбнулся.</p> <p>— И уж если ты согрешила, говоря такие слова, мой грех много тяжелее. Мне полагается равно любить всех людей, тебя столь тяжкий долг не обременяет.</p> <p>— Вам нехорошо, отец Ральф?</p> <p>— Нет, почему. — Он посмотрел на окна и вздохнул.</p> <p>— Просто не хочу я идти в дом. Не хочу быть с ней под одной крышей, пока не настал день и не изгнал демонов тьмы.</p> <p>Может быть, я сейчас оседлаю лошадей и проедемся, пока не рассвело?</p> <p>Рука Мэгги на мгновение коснулась его черного рукава.</p> <p>— Я тоже не хочу идти в дом.</p> <p>— Подожди минуту, я оставлю сутану в машине.</p> <p>— Я пойду к конюшне.</p> <p>Впервые она пыталась говорить с ним как равная, как взрослая; он ощутил перемену в ней так же ясно, как ощущал благоухание роз в великолепном саду Мэри Карсон.</p> <p>Розы. Пепел роз. Розы, всюду розы. Лепестки на траве. Летние розы — белые, алые, чайные. Густой сладкий аромат в ночи. Нежно-розовые розы, обесцвеченные лунным светом, почти пепельные.</p> <p>Пепел розы, пепел розы. Я от тебя отрекся, моя Мэгги. Но ты ведь стала опасна, понимаешь ли,</p>
--	--

πως έχεις γίνει σωστή απειλή; Γι αυτό σε πάτησα χάρω, με την μπότα της φιλοδοξίας μου. για μένα δεν είσαι τίποτε παραπάνω από ένα τραυματισμένο τριαντάφυλλο στο γρασίδι. Η μυρουδιά των τριαντάφυλλων, η μυρουδιά της Μαίρης Κάρσον.

Ρόδα και στάχτες, στάχτες των ρόδων.

"Στάχτες των ρόδων", είπε, καβαλώντας τ'άλογο του. "Πάμε να φύγουμε όσο πιο μακριά μπορούμε από τη μυρουδιά των τριαντάφυλλων. Αύριο θα είναι γεμάτο το σπίτι από δαύτα".

Σπιρνούσε το καφετί του ζώο και κίνησε πρώτος να κατηγορίζει το μονοπάτι για τη ρεματιά. Ένωθε την ανάγκη να βάλει τα κλάματα, να κλάψει με λυγμούς. γιατί, μέχρι που μύρισε τα λουλούδια που θα στόλιζαν την κάσα της Μαίρης Κάρσον, δεν είχε ακόμα συνειδητοποιήσει απόλυτα το γεγονός ότι θα έφευγε πολύ γρήγορα.

Τόσες σκέψεις, τόσα συναισθήματα, όλα τους πέρα από τη δυνατότητα του να τα κυβερνήσει. Δε θα τον άφηναν ούτε μια μέρα στο Τζίλντ όταν θα μάθαιναν τους όρους αυτής της απίστευτης διαθήκης. θα τον καλούσαν αμέσως πίσω στο Σίδνεϊ. Αμέσως!

Πάσχισε να ξεφύγει από τον πόνο του, αυτό τον πόνο που πρώτη φορά γνώριζε στη ζωή του, μα όσο και να τρέχε, η οδύνη τον πρόφτανε δίχως δυσκολία.

Δεν ήταν κάτι που θα γινόταν κάποτε μέσα στο χρόνο, αυτό συνέβαινε τώρα, αμέσως! Και μπορούσε σχεδόν να δει την έκφραση του Πάντυ, την αποστροφή του, την περιφρόνηση.

Μετά απ αυτό δε θα ήταν πια καλοδεχούμενος στην Ντρογκέντα, και δε θα έβλεπε ποτέ ξανά τη Μέγκυ.

Καθώς κάπλαζε είχε την αίσθηση πως πετούσε, πως έφευγε μακριά από κάτι, και σιγά σιγά άρχισε να ξαναβρίσκει τον αυτοέλεγχό του.

Ήταν καλύτερα έτσι, ήταν καλύτερα, καλύτερα. Να τρέχεις και να τρέχεις ολοένα. Ναι, σίγουρα θα πονούσε λιγότερο μετά, όταν θα βρισκόταν ασφαλισμένος σένα κελί κάποιου επισκοπικού μεγάρου, θα πονούσε όλο και λιγότερο, ώσπου τελικά ακόμα κι αυτός ο πόνος θα σβήνε και θα ξεχνιόταν.

Σίγουρα θα ήταν καλύτερα έτσι. Καλύτερα παρά να έμενε στο Τζίλντ να την παρακολουθεί ν'αλλάζει, να μετασχηματίζεται σ'ένα πλάσμα που

ты стала мне опасна. И потому я раздавил тебя каблуком моего честолюбия; ты значишь для меня не больше, чем измятая роза, брошенная в траву. Запах роз. Запах Мэри Карсон.

Розы и пепел, пепел и розы.

— Пепел роз, — сказал он, садясь в седло. — Давай уедем подальше от запаха роз. Завтра в доме от них некуда будет деться.

Он ударил каблуками каурюю кобылу и пустил ее вскачь по дороге к реке, оставив Мэгги позади, его душили непролитые слезы. Если б можно было разрыдаться! Ибо лишь теперь, вместе с запахом цветов, которые скоро украсят гроб Мэри Карсон, его оглушило сознание неизбежности. Придется уехать, и очень скоро.

Слишком много нахлынуло мыслей и чувств, и все они ему неподвластны. Когда станут известны условия этого не правдоподобного завещания, его ни на день не оставят в Джилли, немедленно отзовут в Сидней. Немедленно!

Он бежал от своей боли, никогда еще он такого не испытывал, но боль не отставала.

Нет, это не смутная угроза в далеком будущем, это случится немедленно. Ему ясно представилось лицо Пэдди — с какой гадливостью он посмотрит и отвернется.

Нет, теперь его, преподобного де Брикасара, уже не будут радушно встречать в Дрохеде, и никогда больше он не увидит Мэгги.

А потом удары копыт, бешеная скачка стали возвращать ему привычное самообладание.

Так лучше, так лучше, так лучше. Мчаться без оглядки. Да, конечно же, тогда боль ослабеет, надежно запрятанная в дальней келье архиепископских покоев, боль будет слабеть, слабеть, и наконец самый отзвук ее померкнет в сознании.

Да, пусть, так будет лучше. Это лучше, чем оставаться в Джилли и видеть, как она меняется у него на глазах — тяжелая,

<p>εκείνος δεν ήθελε, ύστερα να πρέπει να την παντρεύει κάποια μέρα μ'έναν άγνωστο άντρα.</p> <p>Αν δεν την έβλεπε πια, κάποτε θα κατάφερνε και να τη λησμονήσει.</p> <p>Μα τότε τι δουλειά είχε να βρίσκεται τώρα μαζί της, βόλτα με τ'άλογα στην πέρα όχθη της ρεματιάς; Του ήταν αδύνατο να σκεφτεί το γιατί, το μόνο που μπορούσε ήταν να νιώθει τον πόνο.</p> <p>Όχι τον πόνο της προδοσίας, δεν υπήρχε χώρος γι αυτόν. Μόνο τον πόνο της εγκατάλειψης, τον πόνο που την άφηγε.</p> <p>"Πάτερ! Πάτερ! Δε σας προφταίνω έτσι γρήγορα που πάτε! Σταματήστε λιγάκι, πάτερ, σας παρακαλώ!"</p> <p>Ήταν η φωνή που τον καλούσε πίσω στο καθήκον, και στην πραγματικότητα. Σαν σε ταινία με αργό γύρισμα, έστρεψε το άλογο του προς τα πίσω, τραβώντας του τα γκέμια ώσπου να το ηρεμήσει.</p> <p>Και περίμενε τη Μέγκυ να τον φτάσει. Αυτό ήταν το πρόβλημα. Η Μέγκυ τον έφτανε.</p> <p>Είχαν φτάσει στο μέρος απ όπου έβγαζαν το νερό, μια λιμνούλα με νερά που άχνιζαν και μύριζαν θειάφι, με μια αντλία σαν φουγάρο πλοίου να εκτοξεύει βραστό νερό από τα βάθη της.</p> <p>Ολόγυρα στην περίμετρο της μικρής ανυψωμένης λίμνης, σαν ακτίνες σε ρόδα κάρου, οι αγωγοί έπαιρναν το νερό και το διοχέτευαν στο κτήμα. Και στη γλιτσιασμένη γκρίζα λάσπη, στις όχθες της λιμνούλας, ζούσαν οι караβίδες του γλυκού νερού.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ έβαλε τα γέλια. "Σαν την Κόλαση δε μυρίζει, Μέγκυ; Θειάφι, το πυρ της Κολάσεως, εδώ στο ίδιο της το κτήμα, δίπλα στο ίδιο της το σπίτι. Θα της φανεί γνώριμη η μυρουδιά όταν θα φτάσει εκεί, βουτηγμένη ολόκληρη στα τριαντάφυλλα, έτσι δεν είναι; Αχ, Μέγκυ..."</p> <p>Τα άλογα ήταν μαθημένα να στέκονται στο πλάϊ τους κι όταν ακόμα τα άφηναν λυτά, δεν υπήρχαν φράχτες εκεί κοντά, μήτε και δέντρα σε ένα χιλιόμετρο απόσταση.</p> <p>Υπήρχε όμως ένα κούτσουρο, στη μια όχθη της λιμνούλας, την πιο ξέμακρη από την αντλία, όπου το νερό ήταν δροσερότερο. Χρησίμευε σαν</p>	<p>нежеланная перемена! — а потом однажды еще пришлось бы обвенчать ее неизвестно с кем.</p> <p>Нет, с глаз долой — из сердца вон.</p> <p>Тогда зачем же он сейчас с ней, скачет по роще, по дальнему берегу реки, среди самшита и кулибы. Кажется, он вовсе не думал зачем, ощущал только боль.</p> <p>Не боль своего предательства — было не до того. Только боль неминуемой разлуки.</p> <p>— Отец Ральф! Отец Ральф! Я не могу так быстро! Подождите меня, пожалуйста!</p> <p>Голос звал его к долгу и к действительности. Медленно, как во сне, он повернул лошадь и удержал на месте, так что она заплясала от нетерпения.</p> <p>И подождал, чтобы Мэгги его догнала. В этом вся беда. Мэгги всегда его догонит.</p> <p>Совсем близко бурлил Водоем, над его широкой чашей клубился пар, пахло серой, крутящаяся трубка, похожая на корабельный винт, извергала в эту чашу кипящие струи.</p> <p>По окружности высоко поднятого искусственного озерца, словно спицы от оси колеса, разбегались во все стороны по равнине нещедрые оросительные канавки, края их густо поросли неестественно яркой изумрудной травой. А края озерца были серые, скользкие, и в этом иле водились пресноводные раки.</p> <p>Отец Ральф рассмеялся. — Пахнет прямо как в аду, правда, Мэгги? Сера тут же у нее под боком, на задворках ее собственного дома. Она должна бы признать этот запах, когда ее туда доставят, осыпанную розами, правда? Ох, Мэгги...</p> <p>Вышколенные лошади стоят смирно, хотя поводья отпущены; поблизости ни одной ограды, ни деревца ближе, чем в полумиле.</p> <p>Но на берегу, в самом дальнем месте от бьющей снизу струи, где вода прохладнее, лежит бревно. Его тут положили, чтоб было где</p>
--	--

<p>κάθισμα στους χειμερινούς κολυμβητές, όσο να σκουπίσουν και να στεγνώσουν τα πόδια τους.</p> <p>Κάθισαν στο ξύλο, η Μέγκυ λίγο μακριά του, γυρισμένη στο πλάϊ για να τον βλέπει.</p> <p>"Τι συμβαίνει, πάτερ;" Η τόσο συχνά ειπωμένη απ τον ίδιο ερώτηση ακουγόταν παράξενα στα δικά της χείλια. Χαμογέλασε.</p> <p>"Σε πούλησα, Μέγκυ μου, σε πούλησα για δεκατρία εκατομμύρια αργύρια".</p> <p>"Με πουλήσατε;" "Τρόπος του λέγειν. Δεν έχει σημασία. Έλα, κάτσε πιο κοντά μου. Μπορεί να μη μας δοθεί άλλη φορά η ευκαιρία να κουβεντιάσουμε οι δυο μας".</p> <p>"Όσο θα πενθούμε τη θεία, εννοείτε;" Μετακινήθηκε στο κούτσουρο και κάθισε πλάϊ του.</p> <p>"Τι ρόλο θα παίζει το πένθος μας όμως;"</p> <p>"Δεν εννοούσα αυτό, Μέγκυ".</p> <p>"Τότε, επειδή μεγαλώνω και μπορεί να μας κουτσομπολέψει ο κόσμος;"</p> <p>"Όχι ακριβώς. Ήθελα να πω πως δε θα ξανακουβεντιάσουμε γιατί θα φύγω".</p> <p>Ήταν εκεί: η πρόσωπο με πρόσωπο αντιμετώπιση του μαρτυρίου, η αποδοχή ενός ακόμα φορτίου.</p> <p>Μήτε ξέσπασμα, μήτε κλάματα ή διαμαρτυρίες. Μονάχα ένα μικρό μάζεμα, λες και της είχε κάτσει στραβά το βάρος, σαν να μην είχε μοιραστεί ομοιόμορφα έτσι που να της είναι μπορετό να το αντέξει όπως θα 'πρεπε, και μια κρατημένη ανάσα, που δεν έμοιαζε ακριβώς με στεναγμό.</p> <p>"Πότε;" "Σε λίγες μέρες".</p> <p>"Αχ, πάτερ! Θα είναι πιο σκληρό απ ό,τι με τον Φρανκ".</p> <p>"Και για μένα πιο σκληρό απ οτιδήποτε στη ζωή μου. Δεν έχω καμιά παρηγοριά. Τουλάχιστον εσύ έχεις τους δικούς σου".</p> <p>"Εσείς έχετε το θεό σας". "Μπράβο, Μέγκυ! Πράγματι μεγάλωσες!"</p> <p>Μα, επίμονο θηλυκό, το μυαλό της ξαναγύρισε στο</p>	<p>присесть зимой купальщикам, обсушить и вытереть ноги.</p> <p>Отец Ральф опустился на бревно, Мэгги тоже села, но чуть поодаль, повернулась боком и смотрела на него.</p> <p>— Что случилось, отец Ральф? Странно слышать из ее уст вопрос, с которым он сам столько раз обращался к ней. Он улыбнулся.</p> <p>— Я продал тебя, моя Мэгги, продал за тринадцать миллионов серебряников.</p> <p>— Продали? Меня? — Просто образное выражение. Неважно. Сядь поближе. Может быть, не скоро мы сможем опять поговорить с глазу на глаз.</p> <p>— Это пока не кончится траур по тетушке? — Мэгги подвинулась по бревну, села рядом.</p> <p>— А какая разница, почему нельзя видеться, если траур? — Я не о том, Мэгги.</p> <p>— А, значит, потому, что я уже становлюсь взрослая и люди станут про нас сплетничать?</p> <p>— И не об этом. Просто я уезжаю.</p> <p>Вот оно: встречает удар, не опуская глаз, принимает на себя еще одну тяжесть. Ни вскрика, ни рыданий, ни бурного протеста. Только чуть заметно сжалась, будто груз лег на плечи неловко, вкривь, и еще трудней будет его нести. Да на миг перехватило дыхание, это даже не вздох.</p> <p>— Когда? — На днях.</p> <p>— Ох, отец Ральф! Это будет еще трудней, чем тогда, с Фрэнком.</p> <p>— А для меня трудно, как никогда в жизни. У меня нет никакого утешения. У тебя по крайней мере есть твои родные.</p> <p>— А у вас есть ваш Бог. — Хорошо сказано, Мэгги! Ты и вправду становишься взрослая! Но с истинно женской настойчивостью она</p>
--	--

<p>ερώτημα που την έκαιγε τόση ώρα και δεν είχε καταφέρει να ξεδιαλύνει.</p> <p>Της έφευγε, θα ήταν τόσο δύσκολο να τα βγάλει πέρα δίχως αυτόν, όμως το ερώτημα είχε τη δικιά του σημασία.</p> <p>"Πάτερ, στους στάβλους είπατε "στάχτες των ρόδων". Για το χρώμα του φουστανιού μου μιλούσατε;"</p> <p>"Ίσως, κατά κάποιον τρόπο. Αλλά νομίζω πως εννοούσα κάτι άλλο τελικά".</p> <p>"Τι;"</p> <p>"Δε θα το καταλάβαινες και να σου το έλεγα, Μέγκυ μου. Το θάνατο μιας ιδέας που δεν είχε κανένα δικαίωμα να γεννηθεί και πολύ περισσότερο να στεριώσει".</p> <p>Έστρεψε το κεφάλι του να την κοιτάξει. "Ξέρεις τι θέλω να πω, έτσι δεν είναι;"</p> <p>"Νομίζω ναι".</p> <p>"Δεν είναι καλό το καθετί που γεννιέται, Μέγκυ".</p> <p>"Όχι, αλλά ό,τι γεννιέται ήταν γραφτό να γεννηθεί".</p> <p>"Σαν Ιησουίτισσα μιλάς. Πόσων χρόνων είσαι;"</p> <p>"Θα κλείσω τα δεκαεφτά σένα μήνα, πάτερ".</p> <p>"Κι έχεις μοχθήσει σκληρά όλα τούτα τα δεκαεφτά χρόνια. Είναι αλήθεια πως η δουλειά μάς κάνει να μεγαλώνουμε πιο γρήγορα από την ηλικία μας.</p> <p>Τι σκέφτεσαι, Μέγκυ, όποτε σου μένει καιρός να σκεφτείς;"</p> <p>"Α, τον Τζιμς και τον Πάτσυ και τ'άλλα αγόρια, τον μπαμπά και τη μαμά, τον Χαλ και τη θεία Μαίρη.</p> <p>Μερικές φορές σκέφτομαι πως θα κάνω κάποτε μωρά. Αυτό μ'αρέσει πάρα πολύ. Και την ιππασία σκέφτομαι, και τα πρόβατα. Όλα τα πράγματα που κουβεντιάζουν οι άντρες μ'απασχολούν. Ο καιρός, η βροχή, ο λαχανόκηπος, οι κότες, το τι θα κάνω την επόμενη μέρα".</p> <p>"Σκέφτεσαι ποτέ να παντρευτείς, ν'αποκτήσεις έναν άντρα δικό σου;"</p> <p>"Όχι, αλλά φαντάζομαι πως θα πρέπει να πάρω έναν άντρα αν θέλω να κάνω μωρά. Δεν είναι</p>	<p>вернулась мыслью к вопросу, который не удалось задать, пока они скакали эти три мили.</p> <p>Он уезжает, без него будет очень, очень трудно, но все равно ей надо получить ответ.</p> <p>— Отец Ральф, там, в конюшне, вы сказали «пепел роз». Это вы про цвет моего платья?</p> <p>— Может быть, отчасти. Но, пожалуй, я больше думал о другом.</p> <p>— О чем?</p> <p>— Тебе этого не понять, моя Мэгги. О том, как умирает мысль, которой нельзя было родиться и уж тем более нельзя было позволить ей окрепнуть.</p> <p>— Все на свете имеет право родиться, даже мысль.</p> <p>Он повернул голову, посмотрел испытующе.</p> <p>— Ты знаешь, о чем я, правда?</p> <p>— Наверно, знаю.</p> <p>— Не все, что рождается на свет, хорошо, Мэгги.</p> <p>— Да. Но уж если оно родилось, значит, так было суждено.</p> <p>— Ты рассуждаешь хитроумно, как иезуит. Сколько тебе лет?</p> <p>— Через месяц будет семнадцать, отец Ральф.</p> <p>— И все семнадцать тебе дались нелегко. Что ж, от тяжких трудов мы взрослеем не по годам.</p> <p>О чем ты думаешь, Мэгги, когда у тебя есть время подумать?</p> <p>— Ну, о Джимсе и Пэтси, — и обо всех мальчиках, о папе с мамой, о Хэле и тете Мэри.</p> <p>Иногда про то, как у меня будут дети. Мне очень хочется детей. Про то, как я езжу верхом, про овец. Обо всем думаю, о чем говорят мужчины. Про погоду, про дождь, про огород, про кур, про то, что мне надо делать завтра.</p> <p>— А не мечтаешь выйти замуж?</p> <p>— Нет, но, наверно, это нужно, раз мне хочется детей. Нехорошо маленькому расти без</p>
---	--

ωραίο για ένα μωρό να μην έχει πατέρα".

Μόλο τον πόνο του χαμογέλασε. πόσο παράξενη ήταν, ένα ανακάτεμα άγνοιας κι ηθικής. Μετά γύρισε στο πλάι, της έπιασε το σαγόνι και την κοίταξε στα μάτια. Πώς να το κάνει, τι έπρεπε να κάνει;

"Μέγκυ, εδώ και λίγο καιρό πρόσεξα κάτι που θα έπρεπε να το είχα δει νωρίτερα. Δεν ήσουν απόλυτα ειλικρινής πριν λίγο, όταν μου έλεγες τι σκέφτεσαι, δεν έχω δίκιο;"

"Εγώ..." Πήγε να μιλήσει, μα σώπασε αμέσως.
"Δε μου είπες πως με σκέφτεσαι και μένα, μου το πες; Αν δεν είχες μέσα σου καμιά ενοχή, θα με είχες αναφέρει μαζί με τον πατέρα σου."

Ίσως και να ναι καλύτερα που φεύγω, τι λες; Είσαι λίγο μεγάλη για να ξεμυαλίζεσαι σαν μ'αθητριούλα, αλλά όχι και τόσο μεγάλη πια, στα δεκαεφτά παρά κάτι χρόνια σου.

Μ'αρέσει ο τρόπος σου κι η αθωότητα σου, όμως ξέρω πόσο οδυνηροί μπορούν να είναι τούτοι οι έρωτες. έχω τραβήξει πολλά ως τα τώρα εξαιτίας τους".

Φάνηκε έτοιμη να μιλήσει, μα στο τέλος έκλεισε μονάχα τα μάτια της που γυάλιζαν από τα δάκρυα και κούνησε το κεφάλι της να ξεφύγει από το χέρι του που την κρατούσε.

"Κοίτα, Μέγκυ, δεν είναι παρά μια μονάχα φάση στη ζωή σου, ένας σταθμός απ όπου μπορείς και συνεχίζεις για να φτάσεις να γίνεις γυναίκα. Κι όταν θα είσαι πια γυναίκα, θα συναντήσεις τον άντρα που σου μέλλεται να παντρευτείς, και θα είσαι πολύ απασχολημένη με την Προσωπική σου ζωή για να κάθεται να σκέφτεσαι εμένα. Θα με θυμάσαι μονάχα σαν έναν παλιό φίλο που σε βοήθησε και σου παραστάθηκε όταν περνούσες την εφηβική σου ηλικία, μ'όλες τις δυσκολίες και τα αδιέξοδα της.

Αυτό που δεν πρέπει να κάνεις είναι ν'αποκτήσεις τη συνήθεια να με συλλογιέσαι μ'οποιοδήποτε ρομαντικό τρόπο. Δε θα μπορέσω να σε δω ποτέ έτσι όπως θα σε δει ένας σύζυγος.

Δε σε σκέφτομαι διόλου κάτω από ένα τέτοιο πρίσμα, Μέγκυ, με καταλαβαίνεις; Όταν λέω πως σ'αγαπώ, δεν εννοώ ότι σ'αγαπώ σαν άντρας.

отца.

Несмотря на свою боль, он улыбнулся: как причудливо смешались в ней неведение и высоконравственные понятия. Порывисто повернулся к ней, взял ее за подбородок, посмотрел в упор. Как тут быть, какие найти слова?

— Мэгги, совсем недавно я осознал нечто такое, что должен был понять раньше. Ты ведь не все мне сказала, когда рассказывала, о чем думаешь, правда?

— Я... — начала она и умолкла.
— Ты не сказала, что думаешь и обо мне, так? Если б ты не чувствовала себя виноватой, ты бы и меня назвала вместе со своим отцом.

Вот я и думаю, может быть, хорошо, что я уезжаю, как по-твоему? Ты уже слишком большая для девчоночьей влюбленности, но еще не совсем взрослая в свои почти семнадцать, ведь так?

Мне нравится, что ты еще мало разбираешься в жизни, но я знаю, как может страдать девочка из-за детского увлечения, я и сам когда-то немало намучился из-за своих детских увлечений.

Казалось, она хотела заговорить, потом опустила заблестевшие от слез глаза и тряхнула головой, высвобождаясь.

— Послушай, Мэгги, это просто такая полоса, вежа на пути к тому, чтобы стать взрослой. Когда ты станешь взрослой, ты встретишь того, кому суждено стать твоим мужем, и тогда будешь слишком занята устройством своей жизни и если изредка вспомнишь меня, то лишь как старого друга, который помогал тебе пройти через мучительные потрясения, неизбежные для каждого, кто становится взрослым.

Только не привыкай к романтическим мечтам обо мне, это не годится. Я никогда не смогу относиться к тебе так, как будет относиться муж.

Я совсем не думаю о тебе в этом смысле, Мэгги, понимаешь? Когда я говорю, что люблю тебя, это не значит — люблю как мужчина. Я не мужчина, я священник.

Είμαι κληρικός, δεν είμαι άντρας. Μην κάνεις, λοιπόν, όνειρα για μένα. Φεύγω, κι αμφιβάλλω πολύ αν θα έχω καιρό να έρθω ποτέ πίσω, έστω και για μια επίσκεψη".

Οι ώμοι της ήταν σκυφοί, σαν να τη βάραινε πολύ το φορτίο της, μα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε κατάματα.

"Δε θα κάνω όνειρα για σας, μη στενοχωριέστε. Το ξέρω πως είστε κληρικός".

"Ναι, είμαι, και δεν το μετανιώνω, ούτε πιστεύω πως έκανα λάθος επιλογή. Η αποστολή μου σαν ιερωμένου μου καλύπτει μια ανάγκη που κανένα πλάσμα ανθρώπινο δε θα μπορέσει να μου καλύψει ποτέ, ούτε κι εσύ".

"Το ξέρω. Το βλέπω όταν λέτε τη Λειτουργία. Έχετε... μια δύναμη. Φαντάζομαι πως θα αισθάνεστε σαν τον Κύριο μας".

"Στην εκκλησία νιώθω τον κόσμο όλο να κρατάει την ανάσα του, Μέγκυ! Με την κάθε μέρα που περνάει πεθαίνω, και κάθε πρωί που λέω τη Λειτουργία ξαναγεννιέμαι.

Γιατί όμως; Επειδή είμαι ο εκλεκτός ιερέας του Θεού, ή μήπως επειδή ακριβώς ακούω τους πιστούς να κρατάνε με δέος την ανάσα τους, επειδή ξέρω τη δύναμη που έχω πάνω σ' όλους όσους είναι εκεί μέσα;"

"Τι σημασία έχει το γιατί; Απλά, έτσι νιώθετε".
"Για σένα μπορεί να μην είχε ποτέ σημασία, αν ήσουνα στη θέση μου, αλλά για μένα μετράει. Αμφιβάλλω, Μέγκυ, αμφιβάλλω για τον ίδιο μου τον εαυτό".

Γύρισε στο θέμα που είχε σημασία για κείνη. "Δεν ξέρω πώς θα τα βγάλω πέρα δίχως εσάς, πάτερ.

Πρώτα μου έφυγε ο Φρανκ, τώρα εσείς. Με τον Χαλ είναι αλλιώς. το ξέρω πως έχει πεθάνει κι ότι δεν μπορεί να γυρίσει ποτέ πίσω.

Όμως εσείς κι ο Φρανκ είστε ζωντανοί! Θ' αναρωτιέμαι πάντα για το πώς περνάτε, τι κάνετε, αν σας πηγαίνουν όλα καλά, αν υπάρχει κάτι που θα μπορούσα να κάνω για να σας βοηθήσω. Θα πρέπει ν' αναρωτιέμαι ακόμα και για το αν θα ζείτε την κάθε φορά, έτσι δεν είναι;"

"Κι εγώ έτσι θα νιώθω, Μέγκυ, κι είμαι σίγουρος πως νιώθει κι ο Φρανκ τα ίδια".

"Όχι. Ο Φρανκ μάς ξέχασε... Θα μας ξεχάσετε και

Так что не забивай себе голову мечтами обо мне. Я уезжаю и сильно сомневаюсь, что у меня будет время снова приехать сюда, хотя бы ненадолго.

Плечи ее опустились, словно груз оказался слишком тяжел, но она подняла голову и посмотрела ему прямо в лицо.

— Не беспокойтесь, я не стану забивать себе голову мечтами о вас. Я знаю, что вы — священник.

— И я не уверен, что ошибся в выборе призвания. Оно утоляет во мне жажду того, чего не мог бы мне дать ни один человек на свете, даже ты.

— Знаю. Это видно, когда вы служите мессу. У вас какая-то власть. Наверно, вы тогда себя чувствуете самим господом Богом.

— Когда все в храме затаят дыхание, Мэгги, я чувствую каждый вздох! Каждый день я медленно умираю и каждое утро, когда служу мессу, рождаюсь заново.

Но почему? Оттого ли, что я — пастырь, избранный богом, или оттого, что слышу, как моя паства в благоговейном трепете затаила дыхание, знаю свою власть над каждым человеком в храме?

— Разве это важно? Просто вы так чувствуете.
— Тебе, пожалуй, неважно, а мне важно. Меня одолевают сомнения.

Но она опять заговорила о том, что было важно ей.

— Не знаю, как я буду без вас, отец Ральф. Сначала Фрэнк, теперь вы. С Хэлом это как-то по-другому, я знаю, он умер и уже не может вернуться.

А вы и Фрэнк живы! Я всегда буду гадать, как вы там, что делаете, хорошо ли вам, может, я могла бы чем-нибудь помочь. Мне даже придется гадать, живы ли вы, правда?

— И со мной будет так же, Мэгги, я уверен, и с Фрэнком то же самое.

— Нет. Фрэнк нас забыл... и вы забудете.

<p>σεις".</p> <p>"Ποτέ δε θα σε ξεχάσω, Μέγκυ, ούτε στιγμή όσο θα ζω. Και για τιμωρία μου θα ζήσω πολλά πολλά χρόνια".</p> <p>Σηκώθηκε και την έπιασε να τη σηκώσει κι εκείνη, πέρασε γύρω της τα χέρια του σένα αγκάλιασμα χαλαρό, τρυφερό. "Νομίζω πως είναι το οριστικό μας αντίο αυτό, Μέγκυ. Δε θα μπορούσαμε να βρεθούμε μόνοι ξανά".</p> <p>"Πάτερ, αν δεν ήσαστε κληρικός θα με παντρευόσαστε;"</p> <p>Ο τίτλος τον ενόχλησε. "Μη με φωνάζεις έτσι όλη την ώρα! Ραλφ με λένε".</p> <p>Όμως αυτό δεν απαντούσε στο ερώτημα της. Μόλο που την κρατούσε στην αγκαλιά του, δεν είχε καμιά πρόθεση να τη φιλήσει.</p> <p>Το φεγγάρι είχε φύγει κι ήταν πυκνό το σκοτάδι σχεδόν δεν έβλεπε το στραμμένο κατά το δικό του πρόσωπο της. Ένιωθε τα μικρά, στητά στήθη της χαμηλά πάνω στο στέρνο του. μια αίσθηση περίεργη, ανησυχητική.</p> <p>Κι ακόμα πιο ανησυχητικό ήταν το γεγονός πως, με μια φυσικότητα λες κι αγκάλιαζε κάθε μέρα άντρες, είχε τυλίξει τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και τα είχε σφίξει γερά το ένα με το άλλο.</p> <p>Ποτέ στη ζωή του δεν είχε φιλήσει καμιά γυναίκα ερωτικά, δεν ήθελε να το κάνει ούτε και τώρα. ούτε η Μέγκυ το ήθελε, ήταν σίγουρος.</p> <p>Θα περίμενε ένα ζεστό αντίο, ένα γρήγορο χάδι, αυτά που θα ζητούσε από τον πατέρα της αν ήταν να φύγει ο Πάντυ από το σπίτι.</p> <p>Ήταν περήφανη κι ευαίσθητη. θα την είχε πληγώσει βαθιά πριν που είχε πάρει τα πολύτιμα όνειρα της και τα είχε αναλύσει με τρόπο αδιάφορο κι απόμακρο.</p> <p>Θα την παρηγορούσε καθόλου αν μάθαινε πως ήταν πολύ χειρότερος ο πόνος του από το δικό της;</p> <p>Όπως έσκυψε το κεφάλι του να βρει το μάγουλο της, η Μέγκυ ανασηκώθηκε στις μύτες και περισσότερο από τύχη παρά από σκοπιμότητα,</p>	<p>— Я тебя никогда не забуду, Мэгги, до самой смерти не забуду. А жить я буду долго, очень долго, это будет мне наказанием.</p> <p>— Он встал, помог и ей подняться на ноги, легонько, ласково обнял ее. — Что ж, простимся, Мэгги. Больше мы не увидимся наедине.</p> <p>— Если бы вы не были священником, отец Ральф, вы бы на мне женились?</p> <p>Почтительное обращение сейчас резануло его. — Не величай меня все время отцом! Меня зовут Ральф!</p> <p>Но это не было ответом на ее вопрос. Он обнимал ее, но вовсе не собирался поцеловать.</p> <p>Запрокинутого к нему лица было не разглядеть — луна уже зашла, стало совсем темно. Он почувствовал, его груди внизу касаются острые маленькие груди... волнующее, удивительное ощущение.</p> <p>И еще удивительней — так естественно, словно давным-давно привыкла к мужским объятиям, она вскинула руки и крепко обвила его шею.</p> <p>Никогда еще ни одну женщину он не целовал как любовник, не хотел этого и сейчас, и Мэгги уж наверно тоже этого не хочет, думал он.</p> <p>Ждет, что он ласково чмокнет ее в щеку, мимолетно обнимет — как простился бы с нею Пэдди, если б уезжал надолго.</p> <p>Она чуткая и гордая; и, должно быть, он жестоко обидел ее, когда бесстрастно взвешивал и оценивал ее заветные мечты.</p> <p>Несомненно, она так же, как и он сам, жаждет покончить с этим прощанием. Утешит ли ее, если она поймет, что он терзается куда сильнее, чем она?</p> <p>Он наклонил голову, хотел коснуться губами ее щеки, но Мэгги стала на цыпочки и не то чтобы</p>
--	---

άγγιξε με τα χείλια της τα δικά του.

Τραβήχτηκε σαν να είχε γευτεί το δηλητήριο της αράχνης, μετά έγειρε μπρος ξανά προτού τη χάσει, προσπάθησε να πει κάτι πάνω στο γλυκό κλειστό της στόμα, που άνοιξε όπως έκανε να του απαντήσει η Μέγκυ.

Καθώς τη φιλούσε σαν να έπαιρνε την τελευταία του ανάσα, θαρρείς κι έγινε ρευστό το κορμί της, ένα ζεστό αναλυτό σκοτάδι. το ένα του χέρι ήταν σφιγμένο γύρω από τη μέση της, το άλλο στο μήκος της πλάτης της, με την παλάμη χωμένη στα μαλλιά της, να της κρατάει το πρόσωπο στραμμένο στο δικό του, σαν να φοβόταν πως θα του έφευγε εκείνη την ίδια στιγμή, πριν προφτάσει να καταλάβει και να καταχωρήσει στο νου του τούτη την απίστευτη παρουσία που ήταν η Μέγκυ.

Που ήταν η Μέγκυ, και που δεν ήταν η Μέγκυ συνάμα, πολύ ξένη για να είναι γνώριμη, γιατί η δικιά του η Μέγκυ δεν ήταν γυναίκα, δε σου έδινε την αίσθηση μιας γυναίκας, δε θα μπορούσε να γίνει ποτέ γυναίκα γι αυτόν. Όπως δε θα μπορούσε κι ο ίδιος να γίνει άντρας για κείνη.

Η σκέψη πέρασε πάνω από τις αισθήσεις που τον έπνιγαν, πήρε τα χέρια της και τα τράβηξε από το λαιμό του, την έσπρωξε πέρα, προσπάθησε να δει το πρόσωπο της στο σκοτάδι. Μα είδε σκυφτό το κεφάλι της, δεν έλεγε να τον κοιτάξει.

"Είναι ώρα να πηγαίνουμε, Μέγκυ", της είπε.

Δίχως λέξη, γύρισε στο άλογο της, καβάλησε και τον περίμενε. συνήθως ήταν εκείνος που την περίμενε για να φύγουν.

Είχε προβλέψει σωστά ο πατήρ Ραλφ. Τούτη την εποχή η Ντρογκέντα ήταν πνιγμένη στα τριαντάφυλλα, κι έτσι γέμισε το σπίτι από δαύτα.

Ως τις οχτώ το πρωί, δεν είχε μείνει στον κήπο μήτε ένα μπουμπούκι. Ο κόσμος άρχισε να έρχεται λίγο μετά που κόπηκε το τελευταίο τριαντάφυλλο από την τριανταφυλλιά του. στη μικρή τραπεζαρία είχε σερβιριστεί ένα ελαφρύ πρόγευμα, καφές και φρεσκοψημένα, βουτυρωμένα ψωμάκια.

Μετά την κηδεία της Μαίρης Κάρσον, όταν θα την είχαν κλείσει πια στον κτιστό τάφο, θα σερβιριζόταν στη μεγάλη τραπεζαρία ένα γεύμα πιο χορταστικό, που θα τόνωνε όσους είχαν έρθει να πενήσουν τη νεκρή για το μακρινό ταξίδι του γυρισμού τους στο σπίτι.

Το νέο είχε μαθευτεί. κανένας δε θα μπορούσε

ухитрилась, просто так уж вышло — коснулась губами его губ.

Он вздрогнул, словно от ядовитого укуса, но тотчас опомнился, снова наклонил голову, попытался что-то сказать прямо в эти нежные сомкнутые губы — и, пытаясь ответить, они разомкнулись.

И словно ни единой косточки не осталось в ее теле, оно обернулось жаркой, податливой темнотой; одной рукой он обхватил ее талию, другой — плечи, его ладонь легла ей на затылок, зарылась в ее волосы, он прижал ее лицо к своему, будто боялся, что она ускользнет — вот сейчас, сию минуту, а он еще не успел понять и осмыслить, что же это за невероятное чудо — Мэгги.

Это она и не она, неведомая, совсем не прежняя, ведь та Мэгги, его Мэгги не была женщиной, он не ощущал и не мог ощутить в ней женщину. И он тоже не мог быть для нее мужчиной.

Эта мысль прояснила его смятенные чувства; он оторвал руки, что обвиняли его шею, оттолкнул ее и силился во тьме разглядеть ее лицо. Но она понурилась и не поднимала глаз.

— Нам пора, Мэгги, — сказал он.

Без единого слова она отошла к своей лошади и уже в седле ждала его; обычно это ему приходилось ее ждать.

Предсказание отца Ральфа сбылось. В это время года Дрохеда утопала в розах, и теперь весь дом был завален ими.

К восьми часам утра в саду остались разве что одни бутоны. Вскоре после того, как сорвана была с куста последняя роза, начал съезжаться народ на похороны; в малой столовой подали легкий завтрак — кофе, свежие, только-только из печи, булочки с маслом.

После того как останки Мэри Карсон препроводят в склеп, в парадной столовой предстоит более солидная трапеза, участникам похорон надо будет подкрепиться перед дальней обратной дорогой.

О последних новостях уже прослышали, слухи

<p>ν'αμφισβητήσει την αποτελεσματικότητα του κουτσομπολιού στο Τζίλυ.</p> <p>Όσο σχημάτιζαν τα χείλια συμβατικές φράσεις, τα μάτια και τα μυαλά που κρύβονταν πίσω τους παρατηρούσαν, υπολόγιζαν, χαμογέλαγαν πονηρά.</p> <p>"Άκουσα πως πρόκειται να σας χάσουμε, πάτερ", είπε η δεσποινίς Καρμάικλ με κακεντρέχεια.</p> <p>Ποτέ δεν ήταν τόσο απόμακρος σαν παρουσία, τόσο άδειος από ανθρώπινα συναισθήματα όσο εκείνο το πρωί με το δίχως δαντέλες στιχάρι του και το απέριττο μαύρο φαίλι με τον ασημένιο σταυρό.</p> <p>Ήταν σαν να βρισκόταν εκεί το κορμί του μονάχα, ενώ το πνεύμα του πλανιόταν κάπου μακριά. Κοίταξε τη δεσποινίδα Καρμάικλ αφηρημένα, φάνηκε να προσπαθεί να συγκεντρωθεί, και χαμογέλασε σαν να το έβρισκε πραγματικά πολύ αστείο.</p> <p>"Είναι συχνά παράξενες οι βουλές του Κυρίου, δεσποινίς Καρμάικλ", είπε, και προσπέρασε να μιλήσει με κάποιον άλλο.</p> <p>Τι είχε στο μυαλό του, κανένας δε θα μπορούσε να μαντέψει. συλλογιόταν την επερχόμενη σύγκρουση με τον Πάντυ γύρω από τη διαθήκη, και το φόβο που τον έπιανε στη σκέψη της οργής του Πάντυ, την ανάγκη του να δει τον Πάντυ οργισμένο μαζί του.</p> <p>Προτού αρχίσει τη νεκρώσιμη ακολουθία γύρισε να κοιτάξει τους πιστούς. η αίθουσα ήταν ασφυκτικά γεμάτη, και τ'ανοιχτά παράθυρα δεν έφταναν για να φύγει η βαριά μυρουδιά των τριαντάφυλλων.</p> <p>"Δε σκοπεύω να πω πολλά", ανήγγειλε με την καθάρια, σχεδόν οξφορδιανή του προφορά που είχε ένα αδιόρατο ιρλανδέζικο χρώμα.</p> <p>"Τη Μαίρη Κάρσον την ξέρατε όλοι σας. Ένας στυλοβάτης της κοινότητας ήταν, ένας στυλοβάτης της Εκκλησίας, που την αγαπούσε πιο πολύ από κάθε ανθρώπινο πλάσμα".</p> <p>Στο σημείο αυτό υπήρχαν εκείνοι που ορκίζονταν πως ήταν περιγελαστικά τα μάτια του, μα άλλοι ισχυρίζονταν με την ίδια επιμονή πως τα είχαν δει σκοτεινιασμένα από μια βαθιά και αληθινή θλίψη.</p> <p>"Ένας στυλοβάτης της Εκκλησίας, που την</p>	<p>в Джилли разносятся мгновенно, чему содействует телефон — общая линия сразу для нескольких абонентов.</p> <p>Произносились приличные случаю скорбные фразы, а взгляды и умы прикидывали, рассчитывали, втайне усмехались.</p> <p>— Говорят, мы вас скоро лишимся, ваше преподобие, — едко заметила мисс Кармайкл.</p> <p>Никогда еще он не казался столь отрешенным, столь чуждым человеческих чувств, как в это утро — в стихаре без кружев поверх матово-черной сутаны, с серебряным крестом на груди.</p> <p>Словно здесь только его тело, а дух витает далеко. Но он рассеянно посмотрел сверху вниз на мисс Кармайкл, словно бы собрался с мыслями и весело, ничуть не притворно улыбнулся.</p> <p>— Пути господни неисповедимы, мисс Кармайкл, — ответил он и отошел, заговорил с кем-то еще.</p> <p>Никто не догадался бы, о чем он думает, а на уме у него было неизбежное столкновение с Пэдди из-за завещания, и страшила ярость Пэдди, и нужно, необходимо было ощутить эту ярость и презрение.</p> <p>Прежде чем начать мессу, он обернулся к пастве; в зале яблоку некуда было упасть; и тяжелый, густой запах роз душил, несмотря на распахнутые окна.</p> <p>— Не стану растекаться в пространных славословиях, — произнес он чуть ли не с оксфордской изысканностью, по его речи почти незаметно было, что родом он ирландец. — Все вы знали Мэри Карсон. Она была столпом и опорой нашего общества, опорой святой церкви, которую возлюбила превыше кого-либо из людей.</p> <p>Иные слушатели потом клялись, что при этих словах глаза его блеснули насмешкой, другие столь же решительно утверждали, что взор его туманила глубокая, неподдельная скорбь.</p> <p>— Она была опорой церкви, которую</p>
---	---

αγαπούσε πιο πολύ από κάθε ανθρώπινο πλάσμα", επανέλαβε ακόμα πιο καθαρά. και δεν ήταν εκείνος που έστρεψε πρώτος από την άλλη το κεφάλι του.

"Ήταν μονάχη, την τελευταία της ώρα, κι ωστόσο δεν ήταν μόνη της. Γιατί, την ώρα του θανάτου μας, ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, είναι μαζί μας, κουβαλάει το φορτίο της δικής μας αγωνίας.

Ούτε το μεγαλύτερο ούτε το πιο ταπεινό πλάσμα δεν πεθαίνει μονάχο του, κι είναι γλυκός ο θάνατος.

Έχουμε μαζευτεί εδώ να προσευχηθούμε για την αθανασία της ψυχής της, να παρακαλέσουμε να βρει τη δίκαιη κι αιώνια πληρωμή της αυτή που αγαπήσαμε εν ζωή. Ας προσευχηθούμε".

Το πρόχειρο φέρετρο ήταν καλυμμένο με τόσα τριαντάφυλλα που δε φαινόταν σχεδόν καθόλου κι έστεκε πάνω σένα πρόχειρο καρότσι, που το είχαν φτιάξει τ' αγόρια συναρμολογώντας το με διάφορα εξαρτήματα αγροτικών μηχανημάτων.

Ακόμα κι έτσι, με τα παράθυρα διάπλατα ανοιχτά και το βαρύ άρωμα των τριαντάφυλλων, τους έφτανε η μυρουδιά της. Είχε μιλήσει κι ο γιατρός περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε.

"Όταν πήγα στην Ντρογκέντα τη βρήκα σε τέτοιο στάδιο αποσύνθεσης που δεν άντεξα να μην κάνω εμετό", είπε στον Μάρτιν Κινγκ από το τηλέφωνο.

"Ποτέ δεν έχω λυπηθεί τόσο άνθρωπο στη ζωή μου ολόκληρη, όσο λυπήθηκα τον Πάντυ Κλήαρι, όχι μονάχα που του πήραν την Ντρογκέντα, παρά που αναγκάστηκε να βολέψει εκείνο το φριχτό όγκο μέσα στην κάσα".

"Τότε δεν πρόκειται να προσφερθώ να συνοδέψω τη σορό", είπε ο Μάρτιν πολύ χαμηλόφωνα γιατί ήξερε πως ήταν ένα σωρό γραμμές ανακατεμένες με τη δικιά τους, κι ο γιατρός τον έβαλε να επαναλάβει τρεις φορές τη δήλωση του ώσπου να καταλάβει τι του έλεγε.

Γι αυτό κι είχαν φτιάξει το καρότσι. κανένας δεν ήταν διατεθειμένος να κουβαλήσει στους ώμους του το λείψανο της Μαίρης Κάρσον από το σπίτι στον τάφο της. Και κανένας δε στενοχωρήθηκε όταν έκλεισαν οι πόρτες του τάφου πίσω της και μπόρεσαν να πάρουν επιτέλους κανονικά μια ανάσα.

Όταν μαζεύτηκε ο κόσμος στη μεγάλη τραπεζαρία να φάει, ή να κάνει πως έτρωγε, ο Χάρυ Γκαφ πήρε

возлюбила превыше кого-либо из людей, — повторил отец Ральф еще отчетливей; он был не из тех, кто сворачивает с полпути.

— В последний свой час она была одна — и все же не одна. Ибо в наш смертный час с нами и в нас пребывает Господь наш Иисус Христос и на себя принимает бремя наших мук.

Ни величайший из людей, ни последний из малых сих не умирает в одиночестве, и смерть сладостна.

Мы собрались здесь для молитвы о бессмертной душе усопшей, да воздастся ей, кого мы любили при жизни ее, по заслугам в жизни вечной. Помолимся.

Самоделный гроб стоял на низкой тележке, сколоченной мальчишками Клири на скорую руку из собранных на усадьбе деревянных обрезков и колесиков; его совсем скрывали от глаз горой насыпанные розы.

Но, несмотря на распахнутые настежь окна, сквозь душный запах роз все ощущали и другой запах. Об этом еще раньше говорил врач, который приехал в Дрохеду засвидетельствовать смерть.

— Когда я приехал, она уже до того разложилась, что меня вывернуло наизнанку, — сказал он по телефону Мартину Кингу.

— В жизни я так никому не сочувствовал, как бедняге Пэдди Клири — мало того, что у него отняли Дрохеду, так он еще должен впахнуть эту падаль в гроб.

— Тогда я не вызываюсь в носильщики, — откликнулся Мартин, его было еле слышно, их подслушивали все, кто только мог подключиться к линии, и доктору пришлось трижды переспрашивать.

Потому и сколотили тележку: никто не хотел подставлять плечо под останки Мэри Карсон на пути через луг к фамильному склепу. И никто не пожалел, когда двери склепа закрылись за нею и наконец снова можно стало дышать.

Покуда все, кто был на похоронах, собрались в парадной столовой перекусить и кто ел, а

τον Πάντν, την οικογένεια του, τον πατέρα Ραλφ, την κυρία Σμιθ και τις δυο υπηρέτριες στο σαλόνι. Κανένας από τους φίλους και γνωστούς δεν είχε καμιά πρόθεση να φύγει από τώρα για το σπίτι του, και γι αυτό προσποιούνταν πως έτρωγαν ακόμα κι όσοι δεν πεινούσαν. ήθελαν να βρίσκονται μπροστά όταν θα έβγαινε ο Πάντν, αφού θα είχε ακούσει τη διαθήκη, για να δουν πώς το είχε πάρει.

Του αναγνώριζαν πάντως, και στον ίδιο και στην οικογένεια του, πως δεν είχαν συμπεριφερθεί στην κηδεία ψηλομύτικα, σαν να θεωρούσαν πια τους εαυτούς τους ανεβασμένους κοινωνικά. Ο Πάντν, καλόκαρδος όπως πάντα, είχε θρηνήσει την αδερφή του, κι η Φη ήταν και κείνη όπως πάντα, μένα ύφος λες και δε νοιαζόταν για το τι συνέβαινε γύρω της.

"Πάντν, θέλω να προσβάλεις τη διαθήκη", είπε ο Χάρν Γκαφ αφού διάβασε το εκκλησιαστικό έγγραφο με φωνή σκληρή, γεμάτη αποδοκιμασία.

"Η σκύλα, η παλιόγρια!" είπε η κυρία Σμιθ. μολονότι συμπαθούσε τον παπά είχε πολύ πιο μεγάλη αδυναμία στους Κλήρι. Της είχαν φέρει στη ζωή της μωρά και παιδιά.

Όμως ο Πάντν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. "Όχι, Χάρν! Δε θα μπορούσα να το κάνω αυτό. Δικιά της δεν ήταν η περιουσία; Είχε κάθε δικαίωμα να την κάνει ό,τι ήθελε. Αφού ήθελε να τη δώσει στην Εκκλησία, πρέπει να πάει στην Εκκλησία. Δε λέω, απογοητεύτηκα λιγάκι, αλλά εγώ είμαι ένας κοινός άνθρωπος κι ίσως έτσι είναι καλύτερα. δε νομίζω πως θα μου άρεσε να έχω για δικό μου ένα υποστατικό τόσο μεγάλο σαν την Ντρογκέντα".

"Δεν καταλαβαίνεις, Πάντν!" είπε ο δικηγόρος μιλώντας αργά και καθαρά, λες κι εξηγούσε κάτι σένα παιδί. "Εγώ δε σου μιλάω μονάχα για την Ντρογκέντα. Η Ντρογκέντα είναι το λιγότερο απ όσα είχε ν' αφήσει η αδερφή σου, πίστεψε με. Ήταν βασική μέτοχος σ' ένα σωρό εταιρείες, είχε βιομηχανίες χάλυβα και χρυσωρυχεία, τη Μίκαρ Λίμιτιντ που στεγάζεται σ' ένα ιδιόκτητο δεκαώροφο κτίριο στο Σίδνεϋ.

Είχε περισσότερα λεφτά απ οποιοδήποτε άλλο σ' ολόκληρη την Αυστραλία!

Τώρα που το σκέφτομαι μου φαίνεται παράξενο, δεν πάνε τέσσερις βδομάδες που μου είχε ζητήσει να έρθω σ' επαφή με τους διευθυντές της Μίκαρ Λίμιτιντ, να μάθω πόσο ακριβώς ήταν το σύνολο

кто только делал вид, будто ест, Гарри Гоф отвел Пэдди с семьей, отца Ральфа, миссис Смит и двух горничных в гостиную. Никто из приезжих пока что вовсе не спешил домой, оттого-

то они и прикидывались, будто заняты едой; всем хотелось поглядеть, какое лицо будет у Пэдди после того, как огласят завещание.

Надо отдать справедливость ему и его семье, во время похорон ничуть не видно было, чтобы они думали о своем новом, более высоком положении в обществе. Пэдди, добрая душа, был верен себе и оплакивал сестру, и Фиа была такая же, как всегда, словно бы равнодушная к тому, что у нее впереди.

— Пэдди, я хочу, чтобы вы опротестовали завещание, — сказал Гарри Гоф, этот поразительный документ он прочитал с возмущением, с нескрываемой досадой.

— Подлая старая греховодница! — сказала миссис Смит; отец Ральф ей нравился, но к семейству Клири она привязалась всей душой. Благодаря им в ее жизнь вошли дети.

Но Пэдди покачал головой.

— Нет, Гарри. Не могу. Она была всему этому хозяйка, верно? Стало быть, ее воля, распорядилась, как хотела. Захотела все отдать церкви — и отдала. Не буду врать, немного не того я ждал, но я ведь человек простой, так что, может, оно и к лучшему. Не очень-то мне по плечу этакая ответственность — владеть Дрохедой, уж больно она велика.

— Вы не поняли, Пэдди! — Юрист начал объяснять медленно, отдельно, как малому ребенку. — Речь идет не только о Дрохеде. Поверьте, это имение — самая малая часть наследства. Ваша сестра располагает контрольными пакетами чуть не в сотне надежнейших акционерных обществ, ей принадлежат сталелитейные заводы, и золотые прииски, и компания «Мичар Лимитед» — одна ее контора занимает десятиэтажное здание в Сиднее.

Человека богаче нет во всей Австралии!

Любопытно, меньше месяца назад она поручила мне связаться с директорами «Мичар Лимитед» в Сиднее и выяснить точно, в какую сумму оценивается ее состояние. Ко дню своей смерти

της περιουσίας της. Ε, λοιπόν, είχε κάτι παραπάνω από δεκατρία εκατομμύρια λίρες".

"Δεκατρία εκατομμύρια λίρες!" έκανε ο Πάντυ έτσι όπως μιλάει κάποιος για την απόσταση ανάμεσα στη γη και στον ήλιο, για κάτι ολωσδιόλου ακαταλαβίστικο. "

Αυτό και μόνο μου φτάνει, Χάρυ, για να πάρω την απόφαση μου. Δε θέλω να χρεωθώ την ευθύνη για τόσα λεφτά".

"Δεν είναι ευθύνη, Πάντυ! Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν;

Μια τόσο μεγάλη περιουσία συντηρείται από μόνη της. Εσύ δεν έχεις να κάνεις τίποτε, μήτε να τη φροντίζεις, μήτε να θερίζεις τους καρπούς της. Υπάρχουν εκατοντάδες άνθρωποι που πληρώνονται για να κοιτάνε τα δικά σου συμφέροντα.

Πρόσβαλε τη διαθήκη, Πάντυ, σε παρακαλώ. Θα σου βρω τον καλύτερο δικηγόρο για τέτοιες υποθέσεις και θ' αγωνιστώ για σένα μέχρι που να φτάσουμε στο Ανακτοβούλιο, αν χρειαστεί!"

Συνειδητοποιώντας άξαφνα πως το θέμα αφορούσε και τη φαμίλια του όσο και τον ίδιο, ο Πάντυ στράφηκε στον Μπομπ και στον Τζακ, που κάθονταν πλάι πλάι και σαστισμένοι, σ'έναν πάγκο από φλωρεντινό μάρμαρο. "Παιδιά, τι λέτε; Θέλετε να κυνηγήσουμε τα δεκατρία εκατομμύρια της θείας Μαίρης;

Αν το θέλετε θα πάω στα δικαστήρια, αλλιώς όχι".

"Ναι, αλλά μπορούμε να μείνουμε έτσι κι αλλιώς στην Ντρογκέντα, αυτό δε λέει η διαθήκη;" ρώτησε ο Μπομπ.

Ο Χάρυ απάντησε: "Κανένας δεν μπορεί να σας διώξει από την Ντρογκέντα όσο θα ζει ακόμα κι ένα από τα εγγόνια του πατέρα σας".

"Τότε, τι παραπάνω θέλουμε, Τζακ;" ρώτησε ο Μπομπ τον αδερφό του. "Δε συμφωνείς και συ;"

"Αμέ; Πώς δε συμφωνώ", είπε ο Τζακ.

Ο πατήρ Ραλφ πήγαινε πάνω κάτω όλος εκνευρισμό. Δεν είχε καθυστερήσει να βγάλει τα

она стоила свыше тринадцати миллионов фунтов.

— Тринадцать миллионов фунтов! — У Пэдди это прозвучало как цифра, измеряющая расстояние от Земли до Солнца, как нечто недоступное пониманию.

— Ну, тогда все ясно, Гарри. За такие деньги я отвечать не желаю.

— Никакая это не ответственность, Пэдди! Неужели вы еще не поняли?

Такие деньги сами о себе заботятся! Вам вовсе незачем самому их выращивать и собирать урожай, сотни наемных служащих только тем и заняты, что заботятся об этом вместо вас.

Опротестуйте завещание, Пэдди, очень вас прошу! Я добуду для вас лучшего адвоката во всей Австралии, а если понадобится, буду отстаивать ваши права по всем инстанциям, вплоть до Тайного совета.

Пэдди вдруг сообразил, что дело касается не его одного, но всей семьи, и обернулся к Бобу и Джеку — тихие, озадаченные, они сидели рядом на скамье флорентийского мрамора.

— Что скажете, ребята? Хотите вы добиваться тринадцати миллионов тетушки Мэри?

Если хотите — ну, тогда я стану оспаривать завещание, а если нет, нипочем не стану.

— Так ведь в завещании вроде сказано, нам все равно можно жить в Дрохеде, верно? — спросил Боб.

— Никто не сможет вас выставить из Дрохеды, пока будет жив хоть один внук вашего отца, — ответил Гарри Гоф.

— Мы переселимся сюда в Большой дом, миссис Смит и обе девушки станут нам помогать, и у всех будет хороший заработок, — сказал Пэдди, в голосе его не слышалось ни тени разочарования, напротив, он с трудом верил своему счастью.

— Тогда чего нам еще надо, а, Джек? — спросил Боб. — Верно я говорю?

— Мне это подходит, — сказал Джек.

Отец Ральф беспокойно переступил с ноги на ногу. Он не тратил времени на переодевание

πένθημα ράσα της νεκρώσιμης ακολουθίας, ούτε είχε κάτσει σε μια καρέκλα. Σαν μελαχρινός κι όμορφος μάγος στεκόταν μισοκρυμμένος στις σκιές, στο βάθος του δωματίου, απομονωμένος, με τα χέρια κάτω από το μαύρο φαλόνι, το πρόσωπο του ήρεμο και στο βάθος των απόμακρων γαλάζιων του ματιών είχε κάτι σαν τρομαγμένο, σαστισμένο παράπονο.

Μήτε κι η ποθητή κάθαρση του θυμού ή της καταφρόνιας δε θα του δινόταν. ο Πάντου ήταν έτοιμος να του προσφέρει τα πάντα πάνω σένα χρυσό δίσκο καλής θέασης, και να τον ευχαριστήσει που είχε απαλλάξει τους Κλήαρι από το βάσανο.

"Κι η Φη κι η Μέγκυ τι λένε;" ρώτησε τραχιά ο παπάς τον Πάντου. "Η μήπως δεν τις μετράς τις γυναίκες σου αρκετά για να ζητήσεις τη γνώμη τους;"

"Φη;" ρώτησε ο Πάντου με αγωνία.
"Ό,τι αποφασίσεις εσύ, Πάντου. Δε με νοιάζει".

"Μέγκυ;"
"Δεν τα θέλω τα δεκατρία εκατομμύρια αργύρια της", είπε η Μέγκυ, με τα μάτια καρφωμένα στον πατέρα Ραλφ.

Ο Πάντου στράφηκε στο δικηγόρο. "Τότε έληξε το θέμα, Χάρυ. Δε θέλουμε να προσβάλουμε τη διαθήκη.

Ας τα πάρει η Εκκλησία τα λεφτά της Μαίρης, της τα παραχωρούμε μ' όλη μας την καρδιά".
Ο Χάρυ χτύπησε τα χέρια του απελπισμένος.

"Μα είναι αδικία από το Θεό, άνθρωπε μου! Δεν αντέχω να βλέπω να σε κλέβουν έτσι".

"Εγώ ευχαριστώ την τύχη μου για όσα έχω", είπε μαλακά ο Πάντου. "Αν δε με είχε καλέσει η Μαίρη εδώ, θα ήμουν ακόμα στη Νέα Ζηλανδία και θα δούλευα σαν το σκυλί για ένα κομμάτι ψωμί".

Καθώς έβγαιναν από το σαλόνι, ο Πάντου σταμάτησε τον πατέρα Ραλφ και του άπλωσε το χέρι του, μπροστά στα μάτια των αποσβολωμένων καλεσμένων που στριμώχνονταν όλοι στην πόρτα της τραπεζαρίας να δουν το θέαμα.

"Πάτερ, μη νομίζετε πως σας κρατάω εσάς καμιά κακία. Η Μαίρη δεν επηρεάστηκε ποτέ από άνθρωπο στη ζωή της, μήτε από ιερωμένο μήτε από άντρα ή αδερφό.

Ακούστε με που σας λέω, έκανε αυτό που ήθελε να

после похорон и здесь, в гостиной, не сел; одиноко стоял в тени, в дальнем углу, словно некий мрачный красавец колдун, спрятав руки меж черными складками своего облачения, лицо застывшее, и в отрешенном взгляде, в самой глубине синих глаз — ужас, недоумение, досада.

Так, значит, даже этого ему не дано, не будет желанной кары, ни ярости, ни презрения: Пэдди поднесет ему все на золотом блюде доброй воли, да еще и спасибо скажет за то, что он, Ральф де Брикассар, избавляет семейство Клири от обузы.

— Ну, а что же Фиа и Мэгги? — резко спросил он, обращаясь к Пэдди. — Вы так мало считаетесь со своими женщинами, что даже не спрашиваете их мнения?

— Фиа? — с тревогой вымолвил Пэдди.
— Решай как знаешь, Пэдди. Мне все равно.

— Мэгги?
— Не нужны мне ее тринадцать миллионов сребреников, — сказала Мэгги, в упор глядя на отца Ральфа.

— Вот и все, Гарри, — сказал Пэдди юристу. — Мы не станем оспаривать завещание.

Пускай церковь получает деньги Мэри, я не против. Гарри с досадой всплеснул руками.

— Черт подери, мне смотреть тошно, как вас провели!

— А я век буду благодарен Мэри, — мягко сказал Пэдди. — Если бы не Мэри, я по сей день надрывался бы в Новой Зеландии из-за куска хлеба.

Когда они выходили из гостиной, Пэдди остановил отца Ральфа и, к изумлению всех столпившихся в дверях столовой любопытных, протянул ему руку.

— Пожалуйста, не думайте, ваше преподобие, мы ни капельки не в обиде. Если уж Мэри что надумала, ее вовек ни одна живая душа бы не отговорила, хоть брат, хоть муж, хоть священник.

Вы уж мне поверьте, она сделала, что хотела.

<p>κάνει. Ήσαστε πολύ καλός μαζί της, όπως ήσαστε και μαζί μας πολύ καλός. Δε θα το ξεχάσουμε ποτέ".</p> <p>Η ενοχή. Το βάρος. Ο πατήρ Ραλφ σχεδόν δε σάλεψε να πιάσει τούτο το ροζιασμένο, γεμάτο μουντζούρες χέρι, μα τελικά νίκησε το μυαλό του Καρδινάλιου. το έσφιξε πυρετικά και χαμογέλασε, σπαράζοντας μέσα του από οδύνη.</p> <p>"Σ' ευχαριστώ, Πάντυ. Να είσαι σίγουρος πως θα φροντίσω να μη σας λείψει ποτέ τίποτε".</p> <p>Έφυγε μέσα στη βδομάδα, δίχως να εμφανιστεί άλλη φορά στην Ντρογκέντα. Τις τελευταίες μέρες τις πέρασε μαζεύοντας τα λιγοστά του υπάρχοντα και περιοδεύοντας στο κάθε υποστατικό της περιοχής όπου υπήρχαν καθολικές οικογένειες. Μονάχα την Ντρογκέντα δεν επισκέφτηκε.</p> <p>Ο πατήρ Γουότκιν Τόμας από την Ουαλία έφτασε ν' αναλάβει την ενορία στην περιοχή του Τζίλανμποουν σαν εφημέριος, ενώ ο πατήρ Ραλφ ντε Μπρικασάρ έγινε ιδιαίτερος γραμματέας στον Αρχιεπίσκοπο του Κλούνυ Νταρκ.</p> <p>Μα ήταν ελαφρύ το φορτίο του στη δουλειά του. είχε δυο γραμματείς στις προσταγές του. Απασχολιόταν περισσότερο με το τι και πόσα ακριβώς ήταν τα περιουσιακά στοιχεία της Μαίρης Κάρσον, και κοίταζε να οργανώσει τις επιχειρήσεις της για λογαριασμό της Εκκλησίας.</p>	<p>Вы были очень добры к ней, и вы всегда очень добры к нам. Мы этого век не забудем.</p> <p>Сознание вины. Бремя. Отец Ральф готов был не принять этой узловатой, натруженной руки, но кардинальский разум взял верх — он лихорадочно сжал протянутую руку и, терзаясь в душе, улыбнулся.</p> <p>— Спасибо вам, Пэдди. Будьте спокойны, я позабочусь, чтобы вы никогда ни в чем не нуждались.</p> <p>На той же неделе он уехал и до отъезда ни разу не заглянул в Дрохеду. В оставшиеся дни уложил немногие свои пожитки и объехал в округе все дома и фермы, где жили католики; побывал везде, кроме Дрохеды.</p> <p>Обязанности духовного пастыря в Джиленбоунской округе принял преподобный Уоткин Томас, прибывший для этого из Уэльса, а преподобный Ральф де Брикассар стал личным секретарем архиепископа Дарка.</p> <p>Но труды его были не так уж тяжки — ему помогали два младших секретаря. Занят он был главным образом тем, что выяснял, чем именно владела Мэри Карсон, и принимал бразды правления, дабы руководить всем этим на благо и от имени Святой католической церкви.</p>
---	---